

IZVORUL

(needitat)

Simona Panaitescu

1998 - 2012

CUVINTE PENTRU CEI MAI DRAGI AI MEI

(2004)

Copilul meu, deși primăvara acestui an și primăvara vieții tale vor trece, tu poți să păstrezi în sufletul tău, pentru totdeauna, cea mai bună primăvară.

Deschide-ți ochii, deschide-ți urechile, deschide-ți mintea... dar, mai ales, deschide-ți inima... și vei cunoaște viața pe care părintele mic nu o poate dăruia, numai cel Mare.

Când cunoști pacea iubirii, când cunoști sentimentul blând al compasiunii, când cunoști nevoia de a te dăruia de dragul altora... cunoaște că pe Dumnezeu îl cunoști.

Singurul schimb real, viu și profitabil dintre oameni este să primești iubire și să dai înapoi iubire.

Privește la aceste forme și culori ale naturii... dacă tu nu ești capabil să creezi ceva asemănător, de ce să nu-l admiri pe creator?

Secretul de a te bucura de viață constă în a prețui întotdeauna ceea ce nu poți face sau crea. Atunci, toate lucrurile și ființele îți vor răspunde cu vocea creatorului lor.

Viața nu este un vis. Numai viața fără iubire este. Unul rău, întunecat și sumbru.

Tristețea apare atunci când uiți să îți mai ancorezi iubirea în Dumnezeu.

Unii afișează frumusețea, alții fac prizonieră frumusețea... totuși, nu e decât unul singur care o crează.

Lasă câinii să latre. Cerul va rămâne calm.

A cânta despre cei care trec de la slăbiciune la perfecțiune este cea mai grozavă distracție posibilă... Este același lucru cu a retrăi într-un fel, în spiritul tău, vraja de necuprins de la începutul iubirii eterne dintre om și Dumnezeu.

Oamenii culți sunt ca niște aristocrați care se plimbă în grădinile comorilor acumulate și culeg câte ceva scilpitor și interesant, spre bucuria celor din jurul lor și gloria lor personală. Oamenii spirituali sunt ca niște îndrăgostiți, care prea plini de o izbucnire a focului interior, manifestă liber și fără să aștepte nimic la schimb, ceea ce e dincolo de orice comoară a acestei lumi.

Chiar dacă oamenii par mici sub acest cer, ei sunt de nemăsurat. Cum ar putea fi copiii Atotputernicului doar niște mici creaturi?

Oh, a fi creat ca pasăre este o mare grație pentru sufletul animal!... Iubitorii cerului sunt mai aproape de Dumnezeu.

Tindem să ne uităm multe din limitări, atunci când ne uităm la cerul senin de deasupra noastră.

Dacă finitul iubește infinitul... e destinat să devină și el infinit.

Cine se însoțește cu lumina, mai devreme sau mai târziu, câștigă bătălia cu întunericul.

Dumnezeu îl poate îmbrățișa și pe cel mai mare păcătos, dar nu pe acela care nu vrea să fie îmbrățișat.

Când oamenii te întristează cu lipsa lor de iubire, amintește-ți că dincolo de cerul înnorat, există întotdeauna un soare. Dincolo de toate petele întunecate ale sufletului, există un foc indestructibil pe care Dumnezeu l-a pus în inima fiecărui om.

Poți să concepi că Creatorul a fost capabil să se facă om... din iubire? Să sufere și să-și dea viața... ca cel mai adevărat tată, din iubire?... Dacă poți, ești dăruit deja zborului.

Invidia este una din cele mai urâte fețe ale ignoranței. Noi nu suntem aici pentru a ne domina unii pe alții, ci pentru a ne sprijini cu iubire unii pe alții, folosindu-ne de structurile unice ale calităților noastre.

Puține lucruri sunt mai dureroase decât să fii tratat ca un dușman de către un om pe care îl consideri prieten.

Oprește-te numai și veghează cu simțurile inimii tale. Marea iubirii este aici... în centrul ființei tale, pretutindeni în jurul tău și întotdeauna în așteptarea ta.

Oriunde vedem un vid, trebuie să realizăm că suntem orbi.

Dacă este o luptă în tine, amintește-ți că soarele este numai în aparență cucerit.

Adevărata pace a inimii este imposibilă fără cunoașterea lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate găsi mai mult decât ceea ce caută.

Tânjim după eternitate, pentru că o cunoaștem... o avem deja în sufletele noastre. Ne temem de moarte, pentru că și pe ea o cunoaștem... o avem în trupurile noastre.

Adevărul ultim este realitatea ultimă. Aceasta înseamnă, cauza necreată și existență din eternitate tuturor lucrurilor. Aceasta înseamnă... Dumnezeu.

Cei care nici măcar în atingere cu învățătura lui Dumnezeu nu Îi recunosc existența, nu L-au căutat niciodată cu adevărat.

Acela care fuge de iubire, fuge de propria sa viață.

Suntem ființe infinite și eterne, concepute într-o deplină asemănare cu Creatorul nostru, care își trăiesc aici, pe pământ, cea mai grea viață de încercare, în decursul căreia sunt tentate împotriva lor în toate felurile posibile. Putem trăi ca și cum nu există nici un Dumnezeu de care să depindem, într-o libertate de alegere deplină, dar aceasta este singura măsură a autodeterminării noastre. Pentru tot restul, nu avem nici un fel de control... iar dacă nu descoperim destulă satisfacție în această condiție a vieții noastre și vrem mai mult, nu ne rămâne altceva de făcut decât să apelăm la Creatorul și Dătătorul de legi al întregii existențe. Chiar dacă la început... mințile noastre extrem de limitate pot vedea demersul aceasta drept stupid sau imposibil.

O inimă iubitoare, plină de compasiune contează mai mult pentru Dumnezeu decât orice cunoaștere scripturală.

Ce îi face pe oameni să creadă că Dumnezeu a încetat vreodată să își trimită mesajele de iubire și înțelepciune pentru copiii Săi?... Ce fel de Tată iubitor ar fi el atunci?

Ca atât de mulți înaintea noastră, uităm să căutăm adevărata bogăție a vieții, de dragul iluzoriei și efemerei bogății a lumii. Numai de aceea moartea ne apare de neînțeles și ne îngrozește.

A simți că ești pierdut înseamnă a nu-l simți pe Dumnezeu.

Creierul scrie algoritmi, în vreme ce inima scrie cântece și poeme.

Cel mai măreț palat nu valorează un ban, dacă un îl poți aduce în inima ta. Dar cum poate cineva aduce în spirit ceva ce este materie pură?... Tot ce oamenii pot să posedă vreodată sunt doar imaginile lor despre lucruri, niciodată lucrurile în sine.

Nu există prostie în afara mândriei, invidiei și dorinței de putere... toate, forme ale unei excesive și oarbe iubiri de sine.

Dacă nu vei invidia nici un privilegiat al acestei lumi, vei avea deja mai mult decât au ei toți, în inima ta... iar, după ce această scurtă viață se va sfârși, pretutindeni în jurul tău.

Aerul pare mai puțin decât materia solidă, dar, de fapt, ascunde mai mult.

Ce este un mic templu construit de mâini omenești, în comparație cu nemăsuratul templu al creației sau în comparație cu coroana acestei creații, inima umană?... Dumnezeu nu a creat atâtea temple vii pentru Sine, ca să-și găsească plăcerea într-un templu de lemn sau piatră, făcut și împodobit după priceperea și gusturile oamenilor.

Vei descoperi adevărul în liniștea inimii tale. Ai grijă însă căci e necesar să trăiești în el, pentru a nu îl pierde din nou.

Nu e nevoie să te iubești pe tine însuși cu iubirea sărăcăcioasă de care ești în stare, când Dumnezeuul creației și al infinitului te iubește dincolo de orice măsură.

Ce lasă aceia iubiți în inima iubitorului lor? Nu mai mult decât o rază a ființei lor, dar pentru această magică și binecuvântată imagine, iubitorul e gata să moară.

Nu frumusețea vizibilă a trupului, ci aceea invizibilă a sufletului, este forma cea mai clară în care putem noi percepe manifestarea eternei iubiri.

Iubirea are nenumărate bunătăți pentru subiectul atenției sale.

Dacă iubirea nu te mai poate atinge, moartea o va face, cu siguranță.

În sufletul tău e o luptă: spiritul tău a recunoscut adevărul, dar toate obișnuințele și multe din plăcerile tale luptă împotriva acestuia. Ești liber să alegi... ai grijă însă, căci dacă te îndepărtezi de calea adevărului și a vieții, șansa supremă a acestei vieți pe pământ poate fi pierdută pentru totdeauna.

A găsi cea mai adevărată, adâncă și mare iubire și a-L găsi pe Dumnezeu este unul și același lucru. Această iubire dintre tine și Dumnezeu îți va hrăni ființa interioară, îți va vindeca rănilor, îți va șterge toate lacrimile și te va face activ și fericit pentru eternitate.

Să predici evanghelia tuturor creaturilor înseamnă nu doar să manifesti compasiune față de tot ce e viu... ci și să lași ca înțelepciunea izvorâtă din dragostea de Dumnezeu, să dirijeze compasiunea.

Caută-l pe Dumnezeu!... Deși suntem aici, nici unul din noi nu a fost creat pentru lucruri mărunte ale lumii acesteia.

Planurile celor care încearcă să domine lumea nu iau în considerație, în ignoranța lor, că lupta pe care o duc este una cu Dumnezeu - cu acel Dumnezeu interior al fiecăruia din acei pe care ei îi consideră ființe inferioare lor - și cu toate forțele angelice și umane care însoțesc invizibil pe fiecare dintre ei.

Există o învățătură care te face mai viu și una care te face mai mort. Prima este învățătura lui Dumnezeu, a doua este învățătura lumii... Și totuși, oamenii în orbirea lor, o caută neîncetat pe a doua, și nu pe prima.

Dacă Dumnezeu e iubire... și cel mai mic gest de iubire adevărată este de la El - o reflexie de o clipă a beatitudinii infinite.

Există unii oameni care îi ating pe cei din jurul lor cu o gingășie de necuprins și de neînțeles... aceștia sunt ființe angelice pe care Dumnezeu le trimite pe pământ pentru a lumina inimile cele mai împietrite.

Lumea nu e a celor mândri de gloria lor efemeră, chiar dacă ei își imaginează asta. Singura glorie reală pe care o poate căpăta omul este aceea de a munci pentru Dumnezeu... dar cu adevărat și aceasta îi aparține, de fapt, numai Lui.

Trăim într-o lume în care Dumnezeu nu e cunoscut și, cu atât mai puțin, înțeles... în care știința umană observă lucruri și face viața mai ușoară, dar nu are cum să educe oamenii. Pentru că tot ce e bun e adevăr și iubire adevărată, iar tot ce e rău e minciună și iubire de minciună.

Există o voce a spiritului în fiecare dintre noi... și ea poate spune sufletului infinit mai mult decât ceea ce ajunge la acesta în forma conștiinței comune. Dar dacă în fiecare clipă sufletul e bombardat de imaginile lumii, vocea aceea subtilă, și o dată cu ea, toate simțirile inefabile și minunate pe care le trăiește sufletul sub influența lumii lui Dumnezeu, vor fi ocultate și apoi îngropate adânc sub noianul de mizerii întunecate și aducătoare de nefericire.

Orice luptă care contează pentru evoluția omului pe lumea aceasta are, întotdeauna, un singur dușman direct – acela reprezentat de propriile sale slăbiciuni.

Dacă ai îndoieli că vei reuși să faci un lucru care se află în conformitate cu exigențele conștiinței tale și care îți apare drept necesar... fă-l imediat și, mai ales, fă-l repede. Astfel nu vei mai fi contrariat de îndoielile tale în aceeași măsură, căci o dată ce ai început treaba, nu vei mai avea timp pentru astfel de gânduri.

Una dintre cele mai importante lecții de viață cu care te poți alege din studiul matematicii, este aceea că până și în situația în care știi pe derost toate formulele necesare, poți greși. Așa zișii cunoscători ai sufletului omenesc ar trebui să ia puțin aminte la modestia adevăraților matematicieni, a căror limpezime în gândire e, oricum, incomparabilă cu a lor.

Numai cel care vorbește în așa fel încât să fie înțeles de cei mai mulți, chiar dacă asta înseamnă să sacrifice ceva din calitatea și totalitatea mesajului, demonstrează că este un promotor al ideilor și al comunicării de dragul oamenilor... și nu de dragul impunerii propriei imagini.

Singura artă adevărată este aceea care crează lucruri adevărate. Iar pe acesta, numai Dumnezeu și îngerii cei mai apropiați de El, prin grația Lui, o cunosc.

Diferența dintre acela ce îl îmbrățișează pe cel care plânge și acela care n-o face, e poate una din cele mai mari diferențe între oameni.

Când nu există o înțelegere destul de profundă, orice renunțare la viciu sau tradiție, ca și orice câștig de cunoaștere, se suplinește printr-o creștere a orgoliului.

Cei care nu resimt în sufletul lor suferința și mizeria care îi înconjoară nu sunt cu adevărat sensibili. Suferința strict personală, întoarcerea plină de compasiune a omului către sine însuși sunt poate cele mai egoiste dintre mișcările sufletului.

Numai o înaltă moralitate ne poate pune cu adevărat la adăpost, în cetatea de neatins a spiritului nostru, de atacurile semenilor noștri. Acolo nu e loc decât pentru Dumnezeu și ai Săi.

Nici unul dintre necazurile pe care ni le pricinuieste viața nu vor mai afecta sufletul omului în aceeași distructivă măsură, dacă el se va strădui să le perceapă și să le accepte ca niște probe morale, niște încercări ale iubirii și înțelepciunii sale, la care el este chemat de Dumnezeu nu numai să reziste, ci și să răspundă cât mai bine posibil.

Spiritul doarme în sufletul complet abrutizat al celui care consideră Iubirea, Adevărul, Libertatea și Bunătatea numai niște concepte inventate de oameni.

Cei care sunt de partea vieții și a iubirii, chiar fără s-o recunoască, sunt de partea lui Dumnezeu.

De fiecare dată când facem o alegere, aceasta servește într-o măsură mai mare sau mai mică unei cauze. Iar dacă aceasta nu este Binele, Dumnezeu... ea poate fi numai răul, diavolul. Vrem, nu vrem, până și cele mai, aparent, mărunte alegeri ale noastre mărturisesc despre apartenența noastră la Spirit ori la lume.

A fi stăpân pe sine înseamnă și a controla plăcerile minții și ale sufletului... a nu le lăsa să te domine fără acceptul conștiinței tale.

Durerea trupului trece. Suferința sufletului se duce și ea, încetul cu încetul. Plăcerile și bucuriile sunt scurte, iar amintirea lor, dacă se mai păstrează, devine din ce în ce mai lipsită de viață. Toate cunoștințele și învățăturile care disting pe un om de altul sunt, la un moment dat, uitate. Iubirile vin și trec sau se schimbă fără încetare. Singurele lucruri de care putem fi siguri că îl vor însoți pe omul încă lucid până în ultimele clipe ale vieții sale sunt conștiința individualității sale, conștiința greșelilor morale pe care nu le-a reparat niciodată și conștiința credințelor sale. Oricine se gândește cu seriozitate la moarte, ar trebui de aceea să se gândească serios la greșelile și la credințele sale. Căutarea lui Dumnezeu poate părea opțională, dar de ea depind în esența lor, toate gândurile și faptele omului... de aceea e cât se poate de necesar ca ea să fie făcută din timp. Înaintea morții, omul poate recunoaște în inima sa adevărul, dar nu mai are și timpul pentru a-l face una cu sine, trăind în conformitate cu el.

Dacă ești îngrozitor de plictisit, dacă simți că nu mai poți avea nici un gând, nici un sentiment autentic și ești doar o coajă mizerabilă care acoperă un vid lacom... păstrează credința. E momentul când perseverența ta poate fi mai importantă ca niciodată pentru evoluția sufletului tău.

Nu cel care se consideră un profesionist model, un soț model, un tată model, un stâlp al bisericii este un om al lui Dumnezeu. Cel care se consideră un model, a încetat deja să mai caute și, desigur... pentru că a încetat să caute, a încetat să și găsească.

Trăim printre umbrele lucrurilor adevărate și singurul mod efectiv prin care putem învăța ceva, este să le lăsăm să ne emoționeze.

Să nu dai pentru tine, pentru ca tu să te simți mai bine cultivând o părere măgulitoare despre propria-ți persoană în ceilalți și în tine însuși. Să dai pentru cel aflat în nevoie ca o reacție inevitabilă. Să dai pentru că e imposibil pentru tine să vezi un om pentru care poți face ceva, cât de puțin, pentru a-l scoate dintr-o nevoie și totuși să îi întorci cu indiferență spatele. Acesta este impulsul real al spiritului interior, pe care omul îl poate descifra și pune în practică datorită conștiinței sale.

Ceea ce dăruim celor care ajung să ne cunoască vreodată, este, în primul rând, ceea ce suntem.

Adevărata credință înseamnă să poți să ajungi să spui lucrurile în care crezi ca și când ai vrea să le dăruiești celui alt pentru totdeauna... chiar dacă asta ar însemna să riști moartea ta veșnică, în favoarea vieții efemere a celui alt. Poate că această spunere a credinței este cea mai puternică mărturisire a iubirii.

În ce privește cunoașterea celor spirituale, până nu știi cât de cât despre ce este vorba, nu ești motivat. După ce ajungi să știi sau, mai bine zis, să recunoști într-adevăr ceva cu mintea și cu inima ta, ești mai mult decât motivat... ești obsedat de această cunoaștere, exact cum ești obsedat de iubire... când ești îndrăgostit.

Toți cei care își iubesc semenii, toți cei care au compasiune în inima lor pentru oameni și pentru viață sunt chemați să lupte pentru lucrurile în care cred. Acesta este singurul război real, demn de a fi purtat care îi e destinat omului de către Creatorul său: războiul cu mijloacele iubirii și înțelepciunii împotriva egoismului și ignoranței.

Când lumea din jur te pune jos, când simți că ai pierdut tot ce te ținea ancorat de această viață, trăiește pentru a face și ultimul lucru bun pe care-l poți face. Ajută un om cu ceva, cu orice... mângâie un animal... crează ceva care să izvorască din inimă... Dacă ești sigur de ceea ce consideri bun pe această lume, fă și ultimul lucru bun pe care-l poți face... Acesta este cea mai adevărată rugăciune a inimii tale, la care Dumnezeu îți va răspunde la un

moment dat printr-o consolare care îți va copleși mintea și inima ca un val gigantic, lăsându-ți apoi în suflet numai căldura, lumina și semnificația.

Persoana care judecă nu doar cu mintea, ci și cu inima, înțelege că o singură respirație a unui om viu e de o mie de ori mai importantă decât toată cunoașterea pe care o putem acumula despre el, într-o viață.

Dacă vocea spiritului ar putea să se facă auzită în sufletul omului, fiecare întâlnire cu natura sau cu un alt om, ar fi o întâlnire de dragoste.

„Drepturile minții sunt mai mici decât drepturile inimii. Cine spune acest lucru? Îl spune acela care simte în om... acela ce este în viață.

Cui îi folosește să îmbrățișezi un trup, dacă prin aceasta nu îmbrățișezi și un suflet?

O lecție pe care până și un câine pare să o cunoască: să nu te lași niciodată dominat de un om care nu te iubește.

Cine te poate răni mai mult decât acela pe care-l iubești? Există oare dezamăgire într-un loc în care n-a existat înainte iubire?

Închideți inima pentru iubirea care te lasă să aștepti fără să îți dea nici o justificare și deschideți-o pentru aceea care nu cunoaște răbdarea de a rezista fără tine.

O lecție care trebuie învățată: să nu dai înapoi de la încercările acestei vieți... să le înfrunți cu curaj și speranță – pentru că în toate este, în ultimă instanță, vorba despre iubire.

Ideile lui Dumnezeu sunt, în mod evident, nesfârșit mai demne de iubire decât ideile oamenilor. Să iubim deci oamenii, care sunt idei eterne ale lui Dumnezeu, mai presus decât orice idei ale oamenilor.

Modestia este cea mai dificil de obținut și de păstrat calitate pentru individualitatea umană, căci până și conștiința propriei modestii ascunde una dintre cele mai mari capcane. Numai o deplină și permanentă recunoaștere a atotputerniciei lui Dumnezeu, însoțită de o mare iubire pentru EL, poate să ne țină mereu lucizi, în ordinea corectă.

Realitatea pe care o percepem se va destrăma, dar nu și eternul de dincolo de ea. Când suntem profund atinși în inimile noastre de frumusețea din jurul nostru, nu temporarul, ci eternul este acela care ne atinge.

Ceea ce ajunge la intelect se măsoară în timp. Ceea ce ajunge la inimă se măsoară în eternitate.

„Un bănuț pentru gândurile tale!”... spun oameni. Dar cât de des, nici măcar unul... pentru gândurile Creatorului nostru!...

În ființa umană există o oglindă a întregii creații: tot ce e trecător are partea sa în om și tot ce nu e trecător are partea sa, de asemenea. Orice iubim sau plăcem în afara noastră este, de fapt, compatibil cu ceva din interiorul nostru... de aceea îl putem recunoaște și înțelege.

Nu visa visul lumii... Visează, în schimb, visul în care recunoști cu inima și mintea ta, o promisiune a lui Dumnezeu.

Libertatea este un atribut al lui Dumnezeu - de aceea nimeni nu poate descoperi libertatea, în afara unei relații asumate cu Dumnezeu. Numai voința Sa este perfect liberă... iar a prelua voința Sa, din iubire pentru El, înseamnă a trăi într-o libertate a spiritului, pe care omul condiționat nu și-o poate câtuși de puțin imagina.

Iubitorul se așteaptă ca iubirea sa să fie eternă... Aceasta pentru că iubirea are, în sine, acest atribut al eternității.

Noi, oamenii de pe pământul acesta, putem atinge toate cerurile vizibile și invizibile... dar numai prin intermediul inimilor noastre.

Cele mai bune gânduri ale noastre sunt, de fapt, daruri ale lui Dumnezeu.

Cuvintele tale, opiniile, chiar și felul tău propriu de a gândi pot fi împărtășite și de alți oameni... dar atingerea ta, zâmbetul tău, privirea, vocea, toate acelea care exprimă profunzimile sufletului tău, îți depun mărturie pentru unicitate.

Semne de viață, scântei de viață, urme de viață... iată tot ce poate bucura pe cei mai mulți dintre oameni în această existență terestră, care din perspectivă spirituală, nu e nici mai mult nici mai puțin... decât moarte.

Unii oameni sunt schimbați de numai câteva cuvinte de înțelepciune, în vreme ce alții nu sunt schimbați de zeci de mii. Dar aici sau pe partea cealaltă, după un timp mai lung sau

mai scurt, după suferințe și zbateri mai multe sau mai puține, și aceștia din urmă își vor trăi momentul binecuvântat al schimbării.

Lucrurile pe care semenii noștri știu să le facă cel mai bine sunt să se rănească unii pe alții și să se simtă răniți.

Inima nu abandonează niciodată pe aceia pe care îi iubește cu adevărat.

A nu căuta adevărul echivalează cu a te expune pericolului de a-ți pierde cele mai bune calități ale sufletului.

Dacă întunericul îți aduce bucurie, nici o lumină nu îți va fi de folos.

În ochii câinelui bun și ai omului iubitor poți contempla candela încrederii și a speranței.

Tânăr sau bătrân... dacă ești lipsit de speranță, un lucru e sigur: nu l-ai descoperit încă pe Dumnezeu.

Iubind un suflet bolnav, iubești sămânța și promisiunea lui Dumnezeu în acesta. Iubind un suflet bun, sănătos, iubești pe deja manifestul Dumnezeu din el.

Noi toți suntem născuți pentru lucruri mai mari decât ne putem imagina în cele mai minunate vise ale noastre.

Acela care crede că i-a fost dată putere asupra fraților săi, este doar un suflet slab și foarte bolnav, în ochii lui Dumnezeu.

Este dat tuturor să cunoască iubirea, care este adevărata viață a sufletului. Dar o tentație capabilă să ducă refuzul iubirii, este, de asemenea, dată tuturor. În alegerea aceasta, se află cea mai esențială libertate a ființei umane.

Nu îți da niciodată iubirea la schimb pentru mai puțin decât iubire. Este mai bine să păstrezi o distanță sigură și încă să mai iubești pe acel neiubitor, decât să te ții în apropierea lui și să-ți vezi iubirea frustrată, menită unei agonii îndelungate.

Cea mai adâncă iubire pentru o altă ființă umană este aceea care simte nevoia să o cunoască neîncetat, dar și să cânte și să danseze și să se joace și să educe și să creeze... și, în final, să se sacrifice pe sine, cu bucurie, pentru subiectul adorației sale.

Binecuvântate fie lacrimile tale de remușcare... pentru că în ele strălucesc zorii unei adevărate schimbări a inimii.

Vorbește din inimă și într-o bună zi vei fi, cu siguranță, auzit de o inimă.

Nu lăsa umbrele să îți cucerească inima... Mulțumește pentru toate darurile ce ți-au fost oferite în viața aceasta și după care alții doar tânjesc... iar dacă ai credință, mulțumește mai ales pentru ea, căci numai grația bunului Dumnezeu a dăruit-o inimii tale.

Nu disprețui marile orașe; în ele sunt tot felul de suflete. Unele sunt suficient de nobile pentru a-ți fi îndrumători, altele sunt suficient de oarbe pentru ca să poată beneficia de îndrumarea ta. Îndreaptă-ți deci atenția către oameni... și încearcă să descoperi bucuria de a învăța de la ei și de a le fi util.

Atunci când vrei să pleci din casa ta pentru a nu mai vedea suferința și decăderea fraților tăi, este clar că iubirea ta pentru ei nu poate fi prea mare. Și totuși, poți pleca iubindu-i cu adevărat, atunci când nu amărăciunea și dezamăgirea te mână, ci numai conștiința că, în vreme ce ei refuză mâna pe care le-ai întins-o de multe ori, în numele lui Dumnezeu, în altă parte, alți frați mai îndepărtați s-ar putea să și-o dorească și să o accepte.

Aceia care se încred prea mult în forțele proprii și se lasă încântați de realizările lor, își pregătesc singuri cele mai dureroase înfrângeri.

Dacă vrei să te găsești pe tine însuși, află că nu îți vei găsi niciodată adevăratul sine, în afara unei relații de iubire.

Pentru cel care se lasă alimentat cu adevărata putere a iubirii, un obstacol e un prilej de înălțare, și nu de prăbușire.

Recunoasterea marii iubiri depinde de locul pe care l-a ocupat în viața ta iubirea pentru ceilalți. Dacă aceasta iubire a fost destul de importantă pentru tine, vei fi capabil să faci „saltul credinței... adică vei fi capabil să-ți imaginezi iubirea dincolo de orice aparență fizică.

Cine este mai uimit decât acela care descoperă, dincolo de umbra oricărei îndoieli, că a fost subiectul orb și lipsit de orice merit al grației lui Dumnezeu?

Pe acest pământ bucuria e scurtă, frumusețea se ofilește, râsul devine amar, voința imperfectă își resimte frustrarea și are nevoie de odihnă. Numai credința născută din iubire care devine un fel de a trăi în iubire, este aceea care construiește și menține fermitatea sufletului.

Amintirile iubirii pot părăsi mintea și o vor face, dar niciodată inima.

Ce om este un Domn peste elementele naturii?... Numai acela care se arată a fi un om cu totul în ordinea lui Dumnezeu, este capabil să fie și un învățător adevărat al sufletului tău.

A câștiga bătălia împotriva unui rău exterior nu e cu puțină câtă vreme nu ai învins răul din interiorul propriei ființe. Mânia, indignarea, teama îndelungată, disperarea, invidia, tot ce, în general, poate fi resimțit în suflet ca răceală sau fierbere persistentă... stă mărturie că nu ai învins lumea din tine și, prin urmare, că îți va fi imposibil să învingi, adică să transformi în bine, ceva din afara ta.

Luptă cu lumea folosind armele iubirii, milei și perseverenței... și ca un copil dovedit al Celui Mai Înalt, nu vei fi niciodată învins.

Puțini sunt suficient de înțelepți pentru a realiza că iubirea de sine este, de fapt, singura moarte posibilă... și puțini dintre aceștia sunt totuși dispuși să renunțe complet la moarte, pentru a trăi cu adevărat, după legile vieții și iubirii divine.

În cunoaștere și înțelepciune suntem și vom fi întotdeauna finiți și limitați... în vreme ce în iubire putem fi, cu adevărat, nemărginiți.

Când ești prea preocupat cu propriile sale dorințe și idei, nu este posibil să asculți cu adevărat o altă ființă umană... și de aceea nu este posibil să o înțelegi, să o simți în propria ta inimă și, prin urmare, să o iubești.

Lasă-i în pace pe cei care, în ciuda tuturor argumentelor pentru minte și inimă, preferă să creadă în hazard și distrugere și lipsa oricărui sens superior al vieții omenești. Ora adevăratei lor provocări este ultima.

Lumea nu aparține celor mândri, indiferent că lor le place la nebunie să creadă asta. Dacă le-ar aparține cu adevărat, ar rămâne pentru totdeauna a lor. Dar nici un capăt de ață și nici măcar propriul lor trup, atât de prețios lor... nu le rămâne.

Cea mai importantă persoană din viața ta este cea care te poate răni cel mai tare. Cu o singură excepție: Dumnezeu.

Lasă-ți spiritul să vorbească în sufletul tău și vei găsi fericirea eternă.

Nu există minciună mai mare decât aceea pe care o folosim pentru a înșela iubirea noastră cea mai mare.

Toate sentimentele negative ale sufletului au o singură exprimare intelectuală: minciuna. Minciuna nu e niciodată inofensivă sau pasivă... ci întotdeauna o armă a celui rău, care se străduiește să anihileze iubirea adevărată a omului și, prin aceasta, însăși suflarea sa de viață.

Nu putem minți o altă persoană, fără ca mai întâi și mai apoi, să nu ne mințim și mai temeinic, pe noi înșine.

Faptul că foarte mulți oameni cunosc un om de nimic, nu îl face prin nimic pe acesta mai demn de cinste. În schimb, faptul că foarte mulți oameni cunosc un om de nimic și îl tratează ca fiind demn de cinste, îi face pe toți mai puțin demni de cinste.

Capacitatea de a te bucura de viață este un semn al cunoașterii adevărului și a libertății pe care acesta o oferă.

Oamenii iubitori se recunosc între ei, din prima clipă în care ochii lor își întâlnesc privirea. Doar că uneori, aleg în mod greșit să nu pună la suflet această recunoaștere.

Ce este cu adevărat necunoscut pentru tine la chipul unui străin?... Nimic. El este și ți-a fost dintotdeauna, familiar.

Nimeni nu este mai trist decât acela care se pierde în contemplarea speranțelor sale muribunde.

Cel mai mare spirit e acela pe care proștii mândriei îl consideră cel mai mic și mai vulnerabil dintre toate: compasiunea.

Nu vei găsi un prost mai mare decât acela care își imaginează că nu a mai rămas nici un lucru misterios pe lumea aceasta.

Diplomele de tot felul și cărțile complexe, făcute din citate și compilații pot face un om să fie cunoscut, invidiat sau admirat. Niciodată însă, iubit. Și, cu atât mai puțin, iubitor.

Cultul deșănțat al diplomelor și atestatelor este marea strategie de supraviețuire a oamenilor care au învățat lucruri pe care nu le-au înțeles, nu le-au aplicat, le-au uitat, după care au realizat că au totuși nevoie de ceva simbolic, cu care să acopere în fața celor neinițiați, faptul că și-au irosit timpul vieții lor, fără să ajungă să se priceapă la nimic.

Iubirea este cea care mișcă, din interior, fiecare om. Dar, de obicei, și din păcate, numai iubirea de sine.

Dacă o societate complet oarbă spiritual, prin educația pe care o oferă copiilor și tinerilor, urmărește să construiască roboți din ființele umane... va da greș, în mod inevitabil. Natura umană e făcută să fie liberă chiar de acela care a creat-o. În mod logic, nici inteligența, nici puterea creaturii nu o vor egala vreodată pe a creatorului.

Cât de puternică poate fi iubirea? Atât de puternică încât să fi devorat și încă dornic de nimic altceva decât să fi devorat în totalitate de ea.

Credința într-un Dumnezeu iubitor este o mărturie a înțelepciunii născute din iubire, prin urmare, a propriei Sale prezențe, în inima omului..

Toți scepticii au o inimă singuratică.

Pentru a-l înțelege pe Dumnezeu, care este în mod esențial iubire, logica pură este un instrument prea superficial. Pentru a-L înțelege pe Dumnezeu, trebuie să te angajezi nu doar cu mintea, ci și cu inima... cu emoțiile, simțirile și voința ta... de fapt, cu toate capacitățile sufletului tău.

La finalul timpului tău pământesc, va trebui să răspunzi acelei întrebări a Domnului, pe care o va reflecta propria ta conștiință – DE CE NU AI RECUNOSCUȚ VOCEA IUBIRII?... Dacă într-adevăr ai fost un părinte plin de devotament, un copil iubitor, un soț sau un prieten cumsecade... un servitor din dragoste al umanității... cum de nu ai recunoscut vocea iubirii?

Nu este nici un lucru mai mareț în viața unei persoane mature, decât să învețe să fie din nou copil... de data aceasta însă, nu unul fragil și neliber al unor părinți umani, ci unul puternic și liber al eternului și adevăratului Tată.

Orice iubire adevărată nu moare niciodată. Chiar ruinată, ocultată, aparent distrusă, ea învie din nou, cu o mare energie, și profită de viață, cu prima ocazie când este trezită și condițiile pentru manifestare sa sunt prielnice.

Cea mai mare iubire știe și cel mai bine cum să apară mică și lipsită de valoare.

Iertarea unui prieten aduce în suflet pace... iertarea unui dușman aduce vindecare.

Orice om care nu se teme și e lăsat să vorbească liber, vorbește despre ceea ce iubește. Iar noi trăim încă într-o lume în care subiectul cel mai des întâlnit în discuțiile oamenilor e banul. Când oamenii se vor schimba în profunzime, lucrul acesta se va putea observa și în lucrurile cele mai banale ale vieții lor.

Persoana care se folosește prea mult de creierul său și prea puțin de inimă, este o ființă subnutrită, aflată în pericolul morții celei mai adevărate.

Cine se mulțumește cu iubirea lucrurilor exterioare, cine își cultivă excesiv corpul și imaginea, cine dăruiește întotdeauna numai cu gândul la schimb, să știe foarte clar că ceea ce îl animă nu e iubirea adevărată, aceea care îl poate face pe om să se simtă complet viu, în afara tuturor limitărilor minții și constrângerilor timpului și spațiului. Prin urmare, ceea ce îl animă, ca urmare a propriilor sale alegeri, este ceea ce îi aduce deja și îi va aduce pe măsura trecerii timpului, într-o măsură din ce în ce mai mare, nefericirea.

Non-activi, non-inspirati, non-creativi, non-emotivi, non-cerebrali... umbre umane miscute numai de orgoliu si dorinte inferioare care nu isi gasesc locul in tipologia lui Jung, inasa sub soare, prin nemarginita gratie a Creatorului, si-l gasesc pretutindeni... Si ei au inasa drumul lor de suferinta si cautare, la sfarsitul caruia vor deveni capabili sa paseasca in existenta adevarata, pe care acum nu si-o pot inchipui catusi de putin.

Fiecare e destinat sa ajunga sa fie cu adevarat o fiinta umana... dar cata eroare, suferinta, rezistenta, zbatere si umilire pana acolo...

Sunt oameni care zambesc dupa ce se despart de anumite persoane... dar nu pentru ca au ramas cu o impresie placuta in inima, ci pentru ca tocmai li s-a taiat gheata. Omul interior nu se lasa usor descoperit in viata aceasta de incercare.

Ce spectacol poate fi mai dizgratios decat al aceluia care, lipsit fiind de spirit, se straduieste neincetat si plin de orgoliu sa il mimeze?

Frumusetea e ceva ce tinerele au senzatia ca poseda, mai varstnicele se straduiesc sa compuna, iar batranele se straduiesc sa uite. Cei ce stiu insa cu adevarat despre ce e vorba o cauta totdeauna in inima, niciodata in cele trecatoare.

Un om mic in spirit nu poate avea despre lume si viata opinii personale si in acelasi timp corecte.

Sentimentele caldute nu-i stau bine nici macar unui animal, daramite unui copil al lui Dumnezeu.

Unii isi iau curajul de a trai nu din cap, ci din inima... cei mai multi insa se multumesc doar sa-i priveasca pe aceia si, bineinteles.. sa-i judece pentru anormalitate.

Unii ii vad pe cei din jurul lor ca pe niste martori, altii ca pe niste spectatori... si aceasta este diferenta dintre autenticitatea venita din spiritul omului si isteria celui care traieste rupt de spiritul sau.

Sunt oameni care isi stabilesc stima de sine in mod aproape exclusiv pe greselile si imperfectiunile altora. Desigur... si ei sunt supusi greselii – si desigur, e mult mai simplu sa numeri greselile proprii, decat pe ale altora, dar satisfactia e cu totul diferita in cele doua cazuri. Si tocmai aceasta satisfactie egoista, bolnavicioasa, ii face sa nu uite, sa nu ierte, si astfel, sa se scufunde incetul cu incetul intr-un ocean al criticismului distructiv, miscat din interior numai de curentii acizi ai mandriei si arogantei.

Singurul lucru care ii poate antrena pe tineri pentru viata adevarata este munca... munca cinstita, facuta cu perseverenta si responsabilitate.

Singura razbunare eficienta este iubirea, pentru ca numai iubirea il poate schimba pentru totdeauna pe cel care ne-a gresit.

Mai mare decat orice putere a artei, cartii, teatrului sau filmului este puterea vietii adevarate in care e vorba de noi si de alti oameni – oameni vii, care conteaza pentru noi, ne inspira sau ne resping... ne fac cumva sa lucram pentru o cauza...

Secretul calatorului pasionat este neimplicarea.

Sunt oameni care nu sunt atinsi cu adevarat de constiinta umilintei, dependentei si nevoii lor de dragoste, pana cand nu se confrunta in modul cel mai dramatic cu tradarea propriului lor trup.

Întotdeauna mai multa mizerie ascund sufletele, decat arata trupurile.

Cand esti cu Domnul, nu vorbești mult despre tine... nici nu faci parada de relatie cu El, ca de cel mai puternic argument in favoarea afirmatiilor tale...

Caută libertatea, caută întotdeauna libertatea. Dar caut-o mai întâi în inima ta, și nu în lipsa constrângerilor care dă posibilitatea naturii umane căzute să se manifeste fără opreliști.

CONFESIUNI

(2005)

Am căutat în adâncurile mele, cuvinte care nu erau ale mele.

Într-un târziu, am realizat și eu pe cine am căutat în toți acei oameni ai vieții mele de la care am așteptat să primesc iubire.

Când mă bucur prea tare de ideile izvorului meu și mândria mă tentează din nou cu o față înșelătoare, îmi amintesc că tot ce e bun în sau de la mine, îi aparține, de fapt, Tatălui meu. În felul acesta, mă eliberez încă o dată.

În ochii unor mult iubiți am tot căutat iubirea; ceea ce am crezut a fi iubire, a fost însă numai dorință... și a fost curând înlocuită cu indiferența.

Iubesc animalele pentru puritatea și devotamentul pe care în zilele noastre nu le arată nici măcar cei mai buni copii ai oamenilor.

Sunt mai fericită decât copacii, pentru că soarele meu nu mă părăsește niciodată.

Nu mă tem de nimicnicia morții, care este o iluzie, ci de nimicnicia iubirii de sine, care este o realitate.

Poate că viața mea a fost ca una dintre aceste zile. Dar cel puțin o parte din ea a fost, mai degrabă, ca una dintre nopțile acestea.

Cele mai importante gesturi din această viață a mea au fost atingerile mâinilor: felul în care tata își oferea palma și noi, copiii, I-o plesneam apoi prietenește... mângâierea de alin a mamei noaptea, când ne durea tare burta și medicamentele nu își făceau deloc efectul... atingerile acelea de o duioșie inexprimabilă oferite de un prieten în tren, un om iubit pe care

de atunci nu mi-a fost dat să-l mai revăd vreodată... prinsoarea delicată a copilului meu când era mic de tot și obișnuia să adoarmă cu o mână cuibărită în palma mea ocrotitoare... căldura cu care un băiețel necunoscut, apărut de undeva din spatele meu, mi-a prins mâna și multe minute în șir nu mi-a mai dat drumul... amintirea bătrânului cerșetor căruia l-am pus niște bani în palmă și apoi i-am strâns ușor vârful degetelor în semn de simpatie, iar el mi-a răspuns cu o strângere emoționantă, fără să spună nimic, fără să-și ia de pe fața mea privirea ochilor săi albaștri...

Când știința va fi capabilă să creeze un cer... fără nici o îndoială, voi crede din nou în știință.

Câteodată mă gândesc că ar fi mai bine să uit pe unul sau altul care nu m-au iubit... dar știu că este mai bine să uit numai durerea pe care mi-au provocat-o.

Am văzut gloria lumii pierind, iar gloria lui Dumnezeu crescând pentru totdeauna în inimă.

Dacă nu aș fi fost părinte, aș fi brodat mult timp înainte la mitul că sunt un om tare de treabă.

Regret că m-am bucurat prea puțin și m-am întristat prea mult și m-am preocupat atât de tare de mine în viața asta. Regret că de atâtea ori m-am lăsat pradă lenei. Regret că n-am iubit nici pe departe cât aș fi putut. Din fericire însă, acesta e numai începutul...

Viața este grozavă pentru mine, datorită unui singur și simplu motiv. Cred în iubirea fără sfârșit... care este Dumnezeu.

Odată am tânjit după pace și bucurie într-o lume a cunoașterii care să îmi vrăjească mintea... dar Tatăl meu m-a făcut să descopăr o lume a înțelepciunii, care mi-a vrăjit inima... pentru totdeauna.

Mă simt oprimată numai când uit că sunt liberă.

Nu-mi plac decât cântecele, poeziile și poveștile care au gustul adevărului.

Când mi se pare că sunt gata să explodez de iubire... îmi amintesc că nici un om nu va fi capabil să îmi culeagă scânteile.

Mândria mea este iubirea Domnului meu pentru mine.

Cine sunt eu, dacă nu un iubitor?... O cochilie goală, care reflectă numai o viață sărmană de durere și limitare... mult mai corect numită moarte.

Acela care simte iubirea din vorbele mele, simte spiritul etern din mine... adevărata mea viață, o răsuflare a Tatălui nostru. Și pe acela, îl iubesc și eu mai mult.

Încerc să văd dacă pot folosi, cu micile mele puteri, ca învățător al altora în numele Domnului... dacă nu, o să rămân un iubitor tăcut al Lui și al învățăturii Sale.

Iubirea mea mi-a făcut viața pasionantă și imprevizibilă. Zile de-a rândul, recunoștința mea e prea mică... dar uneori o simt ca pe un ocean în care m-aș putea pierde cu totul.

Trecute sunt toate acele îngrozitoare dureri ale neiubirii. Iertați sunt toți... chiar și cei care mi-au sfâșiat inima. Merg înainte cu stăpânul inimii mele.

Într-un fel, suferința nu s-a diminuat, ci a sporit. Diferența e că acum, ea cunoaște totdeauna o minunată consolare.

Sunt încă orb și surd pentru cei care mă iubesc cu adevărat. Dar cred în ei cu toată puterea inimii mele. Nu mai e mult și marea încercare se va sfârși pentru mine.

Ce binecuvântare dacă după toate durerile unei vieți în care iubirii tale s-a răspuns fără iubire poți spune... Nu-mi pare rau pentru nimic. De vreme ce îi aparțin Domnului, nu mai simt nici o nevoie să aparțin omului... Sau altfel... Cum m-ar mai putea satura atingerea capricioasă a finitului, când infinitul însuși m-a atins cu o nesfârșită compasiune...

Când Iubirea mea vorbește prin mine, mă bucur și eu, ca și un altul în afara, care asculta cu bunavoință. Numai în momentele în care observ pe Dumnezeu vorbind sau acționând prin mine sau prin altul, singurătatea mea se dizolvă și simt, din nou, că traiesc.

Cred că fericirile pe care mi le pregătește Iubirea mea, sunt atât de minunate și coplesitoare, că, sincer, nici nu mă grabesc să le traiesc. De pe acum am un sentiment clar că ma voi simți aproape zdrobită la gândul lipsei mele de merit și, în același timp, primind-le, atât de recunoscătoare încât nu voi mai dori decât să mă topesc, să mă dizolv pentru totdeauna în Marea și Eterna Iubire.

MEDITAȚII

(1998 -2003)

Singurătatea

„Omul egocentric, în singurătatea lui e, în primul rând, omul care nu se mai ascunde. E deznădăjduit și se lasă în voia deznădejzii lui, e orgolios și știe foarte bine că orgoliul lui e alimentat de teribilele lui complexe, e parșiv sau ipocrit și pentru toate acestea se admiră sincer... căci vede la el curajul de a-și utiliza liber trupul și mintea pentru a obține satisfacții pe care nu le poate împărți cu nimeni sau care chiar pot aduce altora prejudicii. Se simte liber, de fapt, numai pentru că, în cea mai mare parte a timpului, își ține la respect propria conștiință. Dar ce contează asta de vreme ce, după opinia lui, numai el este autoritatea care controlează sistemul?... Chiar dacă se-ntâmplă să se lase tentat de vreo reprezentare a lui Dumnezeu, preferă să creadă că Bătrânul are destul bun-simț încât să nu îi violeze intimitatea.

Și când te gândești că mai sunt unii care-i reproșează că nu se cunoaște pe sine și că ar fi bine pentru el să înceapă o așa-zisă căutare a adevărului... La naiba, e atât de conștient de sine, încât a ajuns deja în pragul saturației!

Sau i se mai spune că e fie un animal, fie o mașină... Ei bine, dacă nu i-ar fi deja greață de tot ce-a ajuns să știe despre sine, poate că s-ar putea împăca și cu vreuna din ideile astea, după care ar merge netulburat mai departe. Numai că atunci când gândul lui caută prea adânc în profunzimile identității sale, are deodată sentimentul suspendării în vid... se confruntă cu un gol care îi provoacă o greață teribilă și pustitoare. După cum lesne poate observa și el, se pare ca există un ceva misterios înăuntrul său care nu îi îngăduie să fie, în mod definitiv... nici animal, nici mașină.

Dacă însă omul egocentric ar avea destul curaj ca să înfrunte și greața, atunci efectul nesperat de bun al acesteia ar fi ca el s-ar putea detașa suficient de sine, pentru a mai putea iubi cu dăruire și altă ființă umană. Iar dacă el chiar ar ajunge să iubească la un moment dat

pe cineva mai mult decât pe sine, pe ceea ce reușește să înțeleagă din sine, atunci nu doar ar înceta să mai fie un egocentric, ci ar și realiza pe deplin că această stare de izolare și autoconfirmare permanentă în care a trăit, ascunde iluzia celei mai mari ignoranțe. Ar înțelege că s-a agățat disperat de plăceri ale sale, de dorințe, de reprezentările sale.... confundându-le pe toate cu ființa sa cea mai adevărată. Ar avea poate pentru prima oară o intuiție ca în noi nimic nu este adevărat decât dacă aparține adevărului însuși, realității primordiale, permanente și ultime, care trebuie să aibă ceva comun cu natura iubirii...

Tocmai acestei intuiții îi răspunde, în felul cel mai desăvârșit, învățătura pe care au dat-o oamenilor, puținii care au fost capabili să îl audă, în inimile lor, pe Dumnezeu. Odată ce acela care a trăit odată în cel mai mare întuneric, ajunge la cunoașterea, sau mai bine zis, la recunoașterea faptului că iubirea este legată în cel mai profund mod de viață și adevăr, învățătura Iubirii eterne ajunge fără nici o opreliște la inima acestuia... Iar dacă omul ajunge să trăiască după legile Sale, totul în sufletul lui devine asemenea spiritului său interior și lui Dumnezeu Însuși... etern.

Loviturile vieții

Numai boala sau cei care îți sunt dragi te pot lovi cu adevărat. O dată te lovești de trădarea trupului, a doua oară, de cea a oamenilor.

Uneori moartea pare mai ușor de acceptat decât loviturile distrugătoare venite din partea celor pe care-I iubești.

Suferi pentru tine, atât timp cât nu te afli în adevăr... Poți suferi pentru altul, atâta timp cât el se află în starea de neadevăr, iar tu alegi să rămâi alături de el în aceasta. Dar mai poți suferi pentru el și pentru că îți dai seama că nu poți să îl ajuți să iasă din starea de neadevăr... pentru că atașamentului tău pentru el, care urmărește binele său necondiționat, îi este interzisă orice intruziune care ar putea leza libertatea sa de voință. O asemenea intruziune, nu face decât să deformeze atașamentul acesta și să-l curbeze inevitabil către sinele omului – altfel spus, să devină mai mult iubire de sine decât iubire de celălalt. Adevărata iubire de celălalt implică întotdeauna autonegarea de sine – adică renunțarea la sine de dragul respectării libertății de voință a celuiia. Dumnezeu Însuși a dat întregii creații cel mai mare exemplu de autonegare cu putință, prin înzestrarea ei cu liber arbitru... și mai ales, prin supunerea Sa necondiționată acestei libere voințe, chiar și când aceasta implică un extrem sacrificiu de sine. Aceasta este lecția crucii... și nu există lecție de iubire mai mare decât aceasta.

Trupul

A –ți prețui cu adevărat trupul... Ne putem noi oare măcar imagina ce înseamnă asta? Ne-am obișnuit doar să ne folosim de el și-atâta. Chiar dacă îl cultivăm cu premeditare amplificându-i fie frumusețea, fie puterea, fie utilitatea într-un domeniu care ne

interesează, facem toate acestea pentru a dobândi în schimb ceva pentru satisfacerea dorințelor noastre. Corpul nu e de fapt decât o jucărie pentru sentimentele omului. Și pentru că nu îi dăm dreptul să fie mai mult decât asta, el se îmbolnăvește, suferă. Dar nici măcar atunci sufletul omului nu-l înțelege. El simte doar că mașina aceea care până-atunci funcționa silențios în slujba sa, a început în mod cu totul nejustificat să-i facă necazuri. Mașina lui îl trădează!...

Se poate afirma că omul își judecă trupul cu exact aceeași ușurătate cu care îi judecă și pe semenii săi, și pe celelalte ființe vii și întreaga natură, la urma urmei... S-a obișnuit numai să pretindă. Își permite să fie neglijent, disprețuitor, superior și să accepte, în schimb să fie tratat cu cea mai mare deferență. Că nu se poate niciodată așa, o demonstrează însă o bună parte din imensa panoplie a patologiei umane....

Trupul obosit ține mai puțin sufletul... De aceea, tot ce începe să apară ca un vis în starea de veghe, deși apare ca o pierdere de luciditate, este, de fapt, o deschidere...

În „societatea masturbatorie oamenii demonstrează nu doar că se bazează numai pe corpul lor, ci și că scopul lor ultim a devenit corpul. Astfel, ei încearcă să-i forțeze limitele pentru a trage până și ultimul strop de satisfacție pe care îl poate el oferi. Dar nu de cele pe care corpul le poate aduce are nevoie sufletul epuizat, anxios, golit, ci de spirit! Spiritul e viața reală a sufletului, de aceea bucuriile pe care le poate aduce sufletul trupului prin senzație pură sunt nimic față de acelea pe care le poate oferi spiritul. Culminația celor trupești este într-adevăr orgasmul... însă acolo unde nu există iubire, după orgasm urmează întunericul, tăcerea, vidul. Corpul este epuizat și sufletul nu mai poate găsi nicăieri resurse pentru vitalizarea sa, căci în adâncurile sale, spiritul divin al omului își doarme somnul său cel mai profund.

Există în contactul fizic dintre doi oameni o plăcere a trupului, la care sufletul poate adera prin simpatie, pentru un scurt timp... și aceasta e obținută în timpul și, mai ales, la sfârșitul oricărui act de tip sexual.

Există însă într-un contact fizic și o plăcere adevărată a sufletului care se folosește de trup, fără însă a-l surexcita în direcția satisfacerii sexuale... o putem descoperi în atingeri și mângâieri și îmbrățișări care își găsesc împlinirea în ele însăși, ca manifestări depline ale iubirii, fără să implice o continuare în plan fizic.

INSTINCTUL MORȚII există în om. El constă din tendința de proprie abandonare a sufletului în starea de inerție interioară... de maximă comoditate fizică și psihică.

Cei care vor „să-și trăiască viața, bucurându-se de toate și tot ce e bun pentru ei în jurul lor să ia aminte că acest trai comod, aparent decent și cumsecade, nu face ca omul să atingă-n vreun fel demnitatea spirituală pentru care a fost el creat.

Ce poate atinge, în afara propriei sale satisfacții exclusive, cel care, trăind din comoditate și frică între limitele legal stabilite pentru indivizii comunității de care aparține, își fixează ca scop final pentru toate eforturile sale, chiar cele care presupun munca sau creația cea mai intensă, numai realizarea dorințelor animalice ale naturii sale inferioare? Ce să mai vorbim de acela pentru care în goana după satisfacerea dorințelor sale, a pierdut orice

respect pentru lege și pentru ceilalți, pe care în iluzia vieții sale îi vede acum nu ca pe niște ființe asemenea sieși, ci doar ca pe niște obiecte, care se lasă foarte bine judecate numai din perspectiva utilității lor în slujba scopurilor lui personale.

Sexualitatea este văzută în zilele noastre, nu doar ca un mod de manifestare sau chiar, autentificare, a iubirii, ci și ca o valoare în sine, pentru efectele pe care ea le-ar avea asupra trupului și, implicit, sufletului. Nici una din cele două perspective nu este însă cea corectă și ambele nu fac decât să demonstreze cu claritate orbirea spirituală care este caracteristică, poate acum mai mult ca oricând, umanității. Căci singurul lucru care alimentează creșterea sufletului este iubirea și aceasta nu poate veni decât dinspre spiritul omului, care este el însuși o parte din iubirea divină, esențială, nicidecum dinspre trup, care nu este decât un instrument, dotat cu capacități extrem de limitate, care servește sufletului pentru a se manifesta în această lume.

„Dacă te întrebi cum ai putea renunța la trupul acesta, amintește-ți de nenumăratele servituți la care te obligă el pentru a putea gândi și simți în libertate. Amintește-ți că ai fost foarte mulțumit de viața ta, atunci când ai putut face cu totul abstracție de el. Sau, dacă ești deja aservit unor plăceri senzuale, amintește-ți că au fost momente când simpla existență a unui alt trup care îți era drag ți-a dăruit o bucurie plină de uimire și recunoștință. Iar dacă te-ai putut îndepărta de acela și ai supraviețuit totuși...nu nevoia de trup – al tău sau al altuia - ci necesitatea existenței psihice, sufletești este aceea care inspiră teama de moarte. Sufletul care s-a apropiat prea mult de coaja sa trupească, este, de fapt, cel care trăiește această teamă de pierdere a existenței sale. Pe de altă parte el trăiește un paradox, pentru că e conștient – în profunzimile sale - că el, ca atare, nu poate muri niciodată.

Constrângerile trupului ne însoțesc toată viața – doar că la începutul acesteia, ele însemnă mai mult o căutare a plăcerii decât o evitare a suferinței, iar la sfârșitul ei mai mult o evitare a suferinței decât o căutare a plăcerii...

Dar aceasta este condiția umană pe lumea aceasta. Desprinderea de cele care ne-au adus plăcere ne provoacă întotdeauna suferință – fie că acestea sunt lucruri la care am ținut, obiceiuri trupești de toate felurile, oameni, animale, reprezentări importante pentru noi, planuri și visuri, fie că sunt... în ultimă instanță... trupul însuși.

„Bătrânii sunt aceia dintre noi care au ajuns, cu siguranța, la lecția umilinței de a trăi în acest trup de carne. Toți bolnavii cronici ajung la aceasta și, printre ei, bătrânii care suferă inevitabil de această afecțiune cronică și ireversibilă care este degradarea generală și progresivă a întregului organism.

Gloria corpului este pentru ei o amintire care deseori se reflectă dureros în percepția celor din jurul lor, care își trăiesc tinerețea... și la fel gloria iubirilor și cea a înfăptuirilor lor lumești. Iar dacă nu există o glorie a credinței și a iubirii de Dumnezeu și de oameni, sufletul lor este măcinat neîncetat de sentimentul zădărniciiei și al dezastrului.

Ca și tinerii, bătrânii pot încerca să își stingă suferința cu tot felul de pasiuni lumești, egoiste, care crează dependență și lăcomie... Într-adevăr, pe măsură ce trupul începe să-i trădeze, ei devin din ce în ce mai neliniștiți, mai speriați și mai confuzați și aleg să se agațe cu disperare de obiectele atașamentelor greșite ale trecutului care încă mai trăiesc în inimile lor. Din păcate însă, această boală a sufletului este dată exact de aceste atașamente greșite pe care

le-au cultivat o viață a, iar ei nu fac decât să își agraveze starea de toxicitate interioară, atunci când se străduiesc să o anihileze cu aceeași otravă. Nici o iubire omenească nu poate consola pe acela care se pierde încetul cu încetul pe sine – întâi trupește și apoi sufletește. Însă iubirea care a dat naștere sufletului omenesc și întregii existențe poate s-o facă. Ea poate să consoleze și să vindece pentru eternitate.

Numai ceea ce este încă viu în om suferă. Nu trupul lovit și degradat suferă, ci sufletul atașat de el suferă, căci trupul e primul atașament pe care și-l crează sufletul pe lumea aceasta. Și când orice atașament al său este rănit, sufletul în întregime suferă împreună cu el.

Frumusețea

Când iubim frumusețea chipului sau a trupului unui om... nu iubim cu adevărat omul.

Ideea nu e că frumusețea nu face doi bani. Desigur, o asemenea afirmație ar fi o adevărată nebunie în lumea în care trăim.

Și oricum, chiar orice formă de frumusețe poate fi apreciată din două perspective distincte – una corectă, în care este apreciată în sine și pentru sine, ca o valoare inefabilă a cărei recunoaștere ne emoționează – și alta, deformată, în care este apreciată pentru că o putem asocia cumva cu noi înșine. Adică putem să punem, într-un fel, stăpânire pe ea. Pentru că nu e deloc puțin lucru pentru o femeie, cum nu e nici pentru bărbat, să se poată mândri cu frumusețea partenerului său. Nu e puțin lucru nici ca această frumusețe să îi inspire trăiri senzuale foarte puternice. Dar, inevitabil, frumusețea fizică, rămâne în bună parte străină, exterioară omului profund... sufletului misterios și etern care sălășuiește în trupul admirabil, dar trecător.

La nivel fizic, sufletul se trădează mai puțin prin ceea ce identificăm noi în mod superficial cu frumosul, cât prin expresiile chipului, gesturile, atitudinile corporale și, mai ales, privirea și vocea persoanei. La nivelul relației, sufletul se trădează prin concepțiile și valorile la care aderă și, în cea mai mare măsură, prin faptele sale. Orice adult care a fost crescut în lume are deja în el cunoașterea aceasta: ceea ce e frumos în exterior, poate adesea corespunde unui interior respingător. Prin urmare, cel care alege să iubească necondiționat frumosul exterior, o face dintr-un motiv egoist, legat de posesiune și mândria sau plăcerea senzuală derivată din aceasta. Când omul își permite să fie egoist, desigur că pentru el nu contează omul real, profund, pe care accidentele sau vârsta nu-l pot descalifica din relație și care nu poate fi înlocuit de nici un altul. Chiar și atunci când cel iubit este la fel de frumos la suflet ca și la trup, asta o să conteze prea puțin pentru cel al cărui atașament este legat de o calitate de suprafață, pe care o poate găsi oriunde. Cele ale sufletului vor fi neglijate sau omise cu totul, așa că cel prețuit la un moment dat, va pierde în timp inevitabil competiția cu unul a cărui frumusețe va fi mai proaspătă sau mai vădită. Chiar dacă femeia care a iubit un bărbat pentru frumusețea lui, rămâne cu el într-o relație de coabitare, combustibilul sentimentelor sale se stinge inevitabil. Celor ce se leagă de trup le e dat să aibă întotdeauna, soarta trupului. Toate teoriile așa zis științifice care prezic că iubirea nu poate dura mai mult de câțiva ani, nu se referă, de fapt, decât la asemenea atașamente de suprafață.

Pe cealaltă parte, e clar că, în particular, nici bărbații care iubesc femeile numai pentru frumusețea lor nu iubesc, de fapt, femeile. Nici nu le cunosc și, din păcate, nici nu sunt dornici să le cunoască. Dar acesta este un păcat oarecum mai mic pentru bărbați, datorită

naturii lor mai aservite pulsiunilor sexuale, decât este pentru femei să iubească la bărbați în primul rând cele fizice. Femeile sunt mai apte decât bărbații să descopere frumusețea reală, interioară a oamenilor și de aceea, o ignorare majoră a acesteia, în favoarea celor trupești, arată în cazul lor un egoism și o senzualitate mult exacerbate. Nimeni nu este însă de condamnat aici, căci cel mai adesea motivele îndepărtării tuturor ființelor umane de iubirea adevărată se află în copilăria lor, acolo unde nu ei, ci alții poartă responsabilitatea unor mari traume și lacune de educație.

Cei mai mulți oameni care se căsătoresc din iubire, se căsătoresc tineri... atunci când gloria trupului este la apogeu și frumusețea transpare cel mai evident în trăsăturile omului... Dar ce e oare acest angajament pe viață al căsătoriei, atunci când e făcut într-adevăr conștient și voluntar, decât recunoașterea faptului că pentru cel care îl face, există motive mai importante pentru a iubi decât aspectul fizic al partenerului, motive care îl vor face să îi rămână alături deși trecerea timpului, accidentele sau suferințele îl vor degrada inevitabil?

De fapt, prin chiar acest fapt o căsătorie făcută în deplină conștiență este cea mai mare declarație de dragoste cu putință... pentru că ea demonstrează că cele ce îi unesc pe miri nu sunt de natura efemerului, ci a eternului... Sufletele lor sunt legate nu prin asocierile superficiale ale trupului, ci prin asocierea indestructibilă a spiritelor, a iubirilor divine din fiecare... și prin aceasta, ele sunt legate de Însuși Tatăl ceresc și se află, împreună, în Acesta.

Mintea

Capcanele minții...

Mintea caută ceea ce poate cuprinde... O teorie cu câteva axiome sau postulate, câteva variabile, operații și derivabile algoritmice, predictibile ale acestora pot acoperi aparent foarte bine un fragment de realitate... Dar într-adevăr, aceasta nu poate fi decât o acoperire, nicidecum o dezvoltare...

Capcanele minții au ca momeală ceea ce poate încânta sufletul legat de materie... legăturile surprinzătoare, curiozitățile, ansamblurile de elemente ușor observabile și necontradictorii care pot fi date drept adevăruri într-un cadru conceptual ușor de stăpânit. Satisfacția maximă pe care sufletul legat o poate găsi în elaborările minții este posibilitatea de a le cuprinde în întregime. Atunci, orgoliul sufletului este satisfăcut, iar sufletul, subordonat în întregime acestuia, e satisfăcut la rândul său.

Mintea omului nu poate însă stăpâni nici o firimitură din ceea ce este viu, ci numai ceea ce este încremenit, înghețat din mișcarea sa. Cele vii nu se lasă stăpânite de mintea cea rece a omului... de aceea, pentru a putea accede la existența spirituală omul trebuie să ajungă să-și stăpânească tendințele mentale de cuprindere și anihilare a viului. Altminteri, alunecarea pe cale înșelăciunii este inevitabilă... La un moment dat, orgoliosul nu se va mai simți viu decât atunci când singurul element suveran, mobil și activ în teritoriul conștiinței sale este propriul său ego. Restul universului și, de ce nu, Dumnezeu însuși, trebuie să fie elemente conținute... nu neapărat cunoscute, dar oricum, controlabile. Subiectul punctiform care, prin proprie voință și-a tăiat toate legăturile sale de iubire cu exteriorul și care, în maxima sa orbire consideră că astfel a cuprins totul, mai este însă oare în viață? Dumnezeu spune

inimilor noastre: viața este emoție, iubire și adevăr. Cel care se află în iluzie, atâta timp cât persistă în aceasta, este mort.

Până nu înțelegi limitările și tendințele distructive pentru suflet, înrădăcinate în substratul spiritual al corpului omenesc, nu poți înțelege de ce Dumnezeu nu ni se revelează tuturor, în toată puterea Gloriei Sale, astfel încât nimeni să nu se mai poată îndoi vreodată de adevărul existenței Sale. Nu există nici un fapt miraculos cu care mintea comodă a omului să nu se poată obișnui, de care să nu poată face apoi abstracție, la modul cel mai animalic cu putință... Nu există înțelepciune pe care omul să nu încerce să o cuprindă cu mintea sa, înlocuind astfel realitatea vie, cu o proiecție, moartă, încremenită, care să-i populeze sufletul ca fantomă, iar, în cazul în care nu izbutește să-și potolească astfel lăcomia, să nu izbutească măcar să și-o facă indiferentă... Nu există nici o glorie a lui Dumnezeu pe care omul, conștient în mica sa măsură de capacitățile sale și complet inconștient în ce privește sursa acestora, să nu încerce să și-o asume.

Din cauza faptului că iubirea din spirit nu are o revărsare suficient de mare în suflet, cele mai emoționante și mai copleșitoare impresii trăite vreodată de suflet sau, mai bine zis trăite de spirit și reflectate de intelectul sufletului, nu pot să fie re trăite de om. Devenite amintiri, ele se estompează cu timpul și devin din ce în ce mai abstracte și mai reci, mai lipsite de emoție, căci spiritul caută în suflet și citește în creierul său numai semnele de natură intelectuală ale experienței, care sunt incomplete și, oricum, perisabile. Emoția pe care o trăiește spiritului descoperind urmele acestea este și ea mai slabă, dar există o anumită aducere aminte a sa care îl determină să caute mai insistent, vivificând cu lumina sa toate amintirile asociate centrului său de interes – unele din acestea se referă la contextul trăirii, altele la simptomele fizice ale emoțiilor.

Un om renăscut în spirit, adică un om al cărui intelect e cu totul pătruns de puterile spiritului său, are însă și o memorie perfectă a sentimentelor sale, de aceea pentru el nu există trecut, ci numai un prezent continuu. Ceva din starea aceasta o putem conștientiza într-o anumită măsură, pentru o scurtă vreme, atunci când suntem îndrăgostiți, căci atunci spiritul se atașează cu totul obiectului pasiunii care se dezvoltă în suflet.

Lupta orgoliilor

Nu dincolo de noi, ci în noi, în spiritul desăvârșit din inimile sufletelor noastre se află adevărul, legătura eternă și indisolubilă cu Dumnezeu.

Numele acestui spirit, ca și numele lui Dumnezeu este același... Iubire, iar manifestarea iubirii, prin forța voinței sale, ca realitate, este adevărul.

Uneori devenim violenti când e vorba să ne protejăm de suferința altui om... Nu ne dam seamă de ce... dar asta se întâmplă aproape totdeauna atunci când recunoaștem (deși poate doar în subconstient) că durerea celui alt nu e, de fapt, decăt o frustrare a orgoliului acestuia.

Ciudat că odată cu înaintarea în vârstă nu devii imun, ori măcar detașat prin înțelepciune la agresivitățile verbale ale copiilor.

Te simți uneori peste măsură de atacat și trebuie să te concentrezi foarte bine asupra ideii de iresponsabilitate infantilă ca să poți trece de primul șoc fără să faci sau să spui prima prostie iresponsabilă care îți trece prin minte.

În fiecare om există tendința egoistă de a arunca povara păcatului în spinarea unuia, mai neatent, care se află în vecinătate... Altul e întotdeauna mai demn să se încarce cu un păcat pe care nu suntem dispuși să îl recunoaștem la noi înșine... Și dacă, pe deasupra, îl considerăm pe acesta ca deja încărcat cu o povară grea de păcate, ce mai contează oare încă unul?

„Ceea ce mulți alți semeni ai săi pot face mai bine decât el, nu ar trebui să fie resimțit de om nici ca o nedreptate, nici ca o provocare. Ceea ce el poate face mai bine decât alți oameni, ar fi însă bine să fie resimțit ca o datorie.

E adevărat că atât orgoliul, cât și aspirația de a servi pe alții pot determina o asemenea perspectivă. Intențiile ascunse sunt cunoscute deplin numai de Dumnezeu, dar direcția lor fundamentală, se poate afla, într-o măsură suficientă, de orice observator atent al faptelor care rezultă dintr-o manifestare exterioară, intensă, a capacităților proprii. Pentru că în tot ceea realizează omul există întotdeauna o amprentă puternică a intențiilor sale... și există o mare diferență între urma pe care o lasă impulsul de a servi cu iubire și aceea lăsată de efortul de a domina pe ceilalți.

Poate că rezistența din ce în ce mai mare la coabitarea familială pe care o arată contemporanii noștri depinde mult de receptivitatea lor la martorii invizibili ai existențelor omenești. În viața de mare intimitate sufletească a familiei, sunt chemați deopotrivă îngerii și demonii. Iar dacă e destul de greu să trăiești cu proprii tăi demoni, e și mai greu să trăiești cu ai tăi și cu ai altuia, deopotrivă.

De aceea, în conviețuirea dintre doi oameni, ca și în orice altă relație dintre oameni, e atât de important ca fiecare dintre cei implicați să încerce să păstreze lupta cu demonii în interior... și să ofere în afară, în primul rând celor mai apropiați de sine, doar ceea ce îi poate lega, conștient, de Dumnezeu.

Unii oameni refuză cu răceală orice manifestare de recunoștință sau de compasiune din partea celor din jur. Aceștia nu pot fi decât oameni care au devenit incapabili de iubire. Ei nu pot înțelege recunoștința sau compasiunea altora, pentru că în ei înșiși nu mai există nici un rest al acestora. Dacă în ei ar mai exista iubire pentru semenii lor, aceasta ar rodi în ei și ar fi imposibil să nu vibreze prin simpatie, astfel răspunzând cu bucurie unui gest de recunoștință, ori de compasiune.

„În zilele noastre când bărbații și femeile sunt, deopotrivă, foarte îndepărtați de demnitatea lor spirituală, relațiile dintre ei sunt măcinate continuu de orgoliu și de egoism. Chiar dacă într-un cuplu există la început iubire autentică de fiecare parte, cel mai adesea ea nu poate rezista prea mult, pentru că este, treptat, eliminată de pe scena sufletească a

protagoniștilor de forțe mai vechi și mai redutabile, cum ar fi iubirea de sine, iubirea de lucruri sau iubirea de cunoaștere și manifestare egoistă.

Membrii cuplului nu mai gustă decât rareori bucuria scopului comun, acesta neputând fi inspirat decât de dragostea și respectul reciproc dintre cei doi. În schimb, fiecare caută din ce în ce mai disperat și mai puțin conștient să înglobeze relația și pe celălalt propriilor sale obiective. Justificările din momentele de mai mare luciditate cuprind o gamă largă de argumente din domeniul „bunului-simț, izvorâte din reprezentări bine ajustate despre ce ar trebui să fie o relație de cuplu normală și un partener de cuplu corespunzător. ...

Ceea ce nu ajung să înțeleagă oamenii care se zbat în relații problematice este faptul că două forme de egoism nu trag niciodată în aceeași direcție. Ele nu se pot decât reuni temporar sub un stindard de compromis: fie acela al unei scurte satisfaceri reciproce, fie acela al unei lupte mai comode, dacă nu și mai eficiente, pentru propria satisfacere.

Dincolo de aceste deziderate care perpetuează iluzia unei legături autentice, fiecare crește mereu în sensibilitate și frustrare datorită fricțiunilor inevitabile cu celălalt, care e totuși ceva diferit... o entitate mai străină lui sufletește decât trupește... La un moment dat, se ajunge și la conștientizarea comandamentelor pe care egoismul propriu ajunge să le impună:

„Nu te încrede niciodată în altul!...

„Nu te supune niciodată de bunăvoie!

„Ești ceea ce ești și ai dreptul să fii ceea ce ești. Prin urmare, nu ceda încercărilor altuia de a te schimba!

„Luptă întotdeauna pentru drepturile tale!

Dacă unui om i se pare că e ceva mai „trezit spiritual decât cei care îl înconjoară, el nu trebuie totuși să uite că tot ce are el în plus, chiar dacă pare dobândit exclusiv prin propriile sale eforturi, este de fapt rezultatul grației divine. Nici nu trebuie să uite că această grație nu se dăruiește niciodată numai de dragul unuia singur... căci primitorul este dator să o pună, din iubire, în slujba evoluției celor mai slabi decât el. Activitatea de ajutorare izvorâtă din iubire este, de fapt, întreaga activitate a ființelor spirituale apropiate de Dumnezeu.

Dacă însă omul se folosește de ceea ce a primit numai pentru el și eventual pentru câțiva privilegiați din jurul său, atunci inevitabil, darul său ajunge să fie oferit, mai devreme sau mai târziu, demonilor. Pentru că egoismul și disprețul și mândria și detașarea și indiferența... toate aceste stări ale omului sunt alimentele cele mai plăcute ale celor căzuți. Foarte mulți din preoții și credincioșii acestei lumi recunosc aceste lucruri. Dar câți oare dintre ei luptă conștient și sistematic împotriva acestora în propriile lor suflete?

Demonii din afară trezesc demonii dinăuntru... Degeaba ne putem autosugestiona că suntem unii dintre „băieții buni, atunci când nu există nici un rău exterior care să ne provoace comoditatea, orgoliul, care să ne atace într-un fel valorile sau imaginea de sine.

După ce te-ai lăsat dus de impulsul violenței și al răzbunării, dacă ajungi să îți vezi cu claritate greșeala, nu îți mai vine să te rogi pentru iertare... Observi cât de jos ai căzut și, încă o dată, orgoliul te determină să nu-ți recunoști greșelile. Să nu mai știe și altcineva, de aceea să nu recunoști... nici măcar în fața lui Dumnezeu să nu recunoști... Mai bine să nu fii văzut în starea actuală de vierme... să treacă timpul, timpul să spele rușinea, timpul să aducă uitarea.

Sau poți eventual să îți spui că nu te mai simți demn să i te adresezi lui Dumnezeu, în halul în care ai ajuns, copleșit de influența demonilor... Dar nu e asta, ci numai schema de evitare izvorâtă din protecția greșită a sinelui.

Această schemă este un raționament izvorât din orgoliu, o gândire perfect aberantă din perspectivă spirituală, căci în domeniul adevăratei realități care este una cu Dumnezeu nu există secrete și nu există uitare. Singura cale corectă pentru cel ce greșește este recunoașterea izvorâtă din părerea de rău, apoi hotărârea de a nu mai greși în continuare și, în sfârșit, acțiunea de a compensa pe cât îi stă în putere greșeala. Dacă această compensare nu mai este posibilă pe lumea aceasta, o rugămintă sinceră și plină de căință adresată lui Dumnezeu va avea efectul reparator pe care acțiunea celui ce a greșit ar fi avut-o dacă ar fi fost posibilă. Căci Dumnezeu cercetează întotdeauna starea inimilor noastre, iar intențiile ne sunt apreciate deopotrivă, ca și faptele.

Cei ce se mândresc cu vorbele lor, cu ideile lor, cu realizările lor din trecut nu sunt în stare să conștientizeze că toate acestea nu valorează nicidecum în fața altora atât cât și-ar dori ei s-o facă... iar în fața lui Dumnezeu nu valorează nimic, chiar nimic atâta timp cât ei și le asumă ca fiind meritele lor personale. Căci în tot ceea ce e spus sau făcut bun pe această lume, meritul este numai al lui Dumnezeu. Nu avem nici o îndreptățire de la El să privim la noi înșine cu mândrie, ci dacă alegem să răspundem în spiritul adevărului, nu putem face altceva decât să întoarcem mulțumirea noastră către Dumnezeu, să adresăm deci bucuria și recunoștința noastră Celui care a avut toate contribuțiile posibile și necesare la înălțarea noastră, care nu este altceva decât o creștere a apropierii noastre de El.

Meritul nostru nu constă în faptul că am făcut ceva bun pentru noi sau pentru orice altă ființă, ci numai în faptul că L-am lăsat pe El să facă ceva prin noi, de dragul nostru sau al celui alt.

Puterea lumească

Căutarea puterii lumești nu este altceva decât o încercare ratată de a dobândi posibilitatea manifestării cât mai ample a voinței libere, o nevoie pusă de Dumnezeu în sufletul omului și căreia numai Dumnezeu îi poate aduce împlinirea. De ce este această căutare încă din start o încercare ratată?... Pentru că, prin urmărirea unei iluzii trecătoare omul nu manifestă de fapt o voință liberă, ci numai liberul său arbitru... Ceea ce alege el însă prin opțiunea sa pentru orgoliu și iluzie, îl îngenunchează.

O combinație de mare distructivitate... egoismul tânărului care se pune în slujba egoismul bătrânului care n-a cunoscut nici devoțiunea pentru un alt om în copilărie, nici revolta împotriva in Justiției în tinerețe... ci numai impulsul de cucerire al minții și plăcerea lăcomă a simțurilor.

Tot ce e rău în ceea ce oferă societatea individului ca valoare utilă pentru existență se datorează în ultimă instanță luptei pentru putere a oamenilor. Aceasta se manifestă nu doar ca efort de a dobândi controlul asupra altora, ci și ca o forțare de satisfacere a unei lăcomii nemăsurate pentru ceea ce pare să stabilească o scală a puterii pe lumea aceasta: posesiunea de bani și lucruri.

Omul se vede pe sine ca un stăpân al lumii. Tot ce este în jurul său îi datorează ceva. Plantele îi datorează, animalele îi datorează, familia, societatea, umanitatea... până și Dumnezeu îi datorează. De aceea, oamenii seucid între ei, își ruinează reciproc existențele, extermină animale, plante, extermină chiar pe propriii lor copii, nenăscuți încă. Toți aceștia mor pentru că existențele lor nu sunt considerate ca fiind suficient de utile. Pentru cine utile...? Desigur, pentru acela care are puterea de a se impune. Pentru că el dobândește odată cu această putere și o conștiință a importanței fără margini a existenței sale. În ce-l privește pe el însuși, e clar că nu datorează ceva, decât dacă altminteri, nepăsarea dovedită ar ajunge să se întoarcă împotriva lui însuși. Viața îl învață că un schimb este totuși, inevitabil și atunci, admite să dea uneori și el ceva la schimb... cu măsură însă, dintr-un permanent calcul al interesului personal.

În acest sistem de gândire, iubirea e fie inexistentă, fie deformată și restrânsă la câteva ținte din jur, cum ar fi partenerul, copilul, părintele sau un animal, un obiect, o anumită preocupare pentru care omul ajunge să nutrească adevărate obsesii.

Dacă există însă iubire adevărată, acea iubire care curge în suflet din spiritul său interior și care se află în legătură cu esența lui Dumnezeu, nu mai poate exista preocupare pentru dominație și bunăstare proprie și, implicit, pentru schimb. Căci iubirea adevărată este cea mai adâncă bună-stare a sufletului... ea nu caută să domine, ci să servească întotdeauna pe cel iubit și nu-i impune acestuia nimic în schimb, deși dorința sa cea mai mare este ca acela să o iubească; această dorință nu urmărește însă un interes al său, ci de fapt, tot unul al celui iubit, căci acesta, dacă ar iubi-o la rândul său, ar fi astfel deschis pentru a putea primi în continuare și la nesfârșit, darurile sale. Desigur, am putea numi acesta ca fiind interesul principal al iubirii, căci satisfacerea sa se află mai puțin în ceea ce primește, cât în bucuriile pe care le oferă celui iubit darurile sale. Astfel, două ființe care se iubesc între ele, trăiesc totuși, neîncetat într-un univers al schimburilor reciproce. Ele acționează însă, fiind orientați, mental și afectiv, asupra celeilalte, nu asupra sieși, așa cum procedează un om care a transformat impulsul de iubire al spiritului său, într-o lăcomie de a cuprinde și stăpâni totul.

În orbirea sa, un astfel de om nu își mai dă seama că hrana pe care vrea s-o aducă în sufletul său, prin satisfacerea acestei nevoi de dominație, e un aliment înșelător și impropriu, care crează o slabă senzație de sațietate pentru care plătește un preț foarte mare: căci el e bolnav deja pentru că funcționează în contra legilor creației sale și, consumând în continuare ceea ce l-a îmbolnăvit, își pregătește din ce în ce mai intens propria distrugere.

În vreme ce unii oameni se preocupă decenii de-a rândul să învețe lucruri moarte, fără nici o altă aplicație pentru viața lor decât câștigarea unei recunoașteri efemere, lucruri pe care le vor și uita fără urmă mai devreme sau mai târziu.... în vreme ce mulți muncesc în slujba unor cauze care nu ascund altceva decât egoismul și plăcerile lumești ale unei minorități... în vreme ce acești membrii aparent privilegiați ai respectivei minorități se adâncesc și mai mult într-o viață de aparențe care, de fapt, nu e altceva decât o moarte, o stare de ocultare deplină a spiritului... în vreme ce mesajele de iubire și înțelepciune ale lui Dumnezeu pentru oameni zac în umbra lipsei de interes a celor mai mulți dintre oameni... lucruri dramatice se întâmplă pe lumea aceasta.

În fiecare an, sute de bilioane de animale sunt ucise pentru ca cei care și în lipsa lor au ce mânca și îmbrăca, să își bucure simțurile, să își satisfacă plăcerile estetice sau să se poată fâli înaintea semenilor. Milioane de oameni, majoritatea copii și femei, suferă sau mor pentru că cele mai elementare condiții de viață rămân un ideal de neatins pentru ei.

Cine e cu adevărat indiferent la gloria acestei lumi? Cine nu își mai dorește să stea înaintea altuia prin înzestrările sau posesiunile sau faptele sau măcar idealurile sale?...

Cine nu își mai dorește să trăiască pe lumea aceasta decât pentru a servi cauza ajutorării celor care au nevoie de sprijin pentru a trăi în trup, și mai ales, pentru a trăi în iubire și în adevăr, adică în spirit?

Omul poate face dintr-un rai, iad. Aceasta este, de fapt, exact istoria căderii primilor oameni. Dar omul poate face și dintr-un iad, rai. Acest lucru nu s-a întâmplat încă pe pământ, dar s-a întâmplat și se mai poate oricând întâmpla în sufletele acelora care aleg în mod conștient să devină copii ai lui Dumnezeu.

Mânia

Cel mai rău lucru care se întâmplă atunci când omul pune în act mânia pe care o trăiește este efectul de contagiune pe care această exprimare violentă îl are. Deși are o manifestare vizibilă corespunzătoare, acest efect e întotdeauna invizibil și e compus din impactul pe care violența îl are asupra spiritelor naturale, elementare din zona respectivă, din cel pe care îl are asupra spiritelor dezincarnate, vicioase care se simt atrase de vibrația negativă pe care și ele o împărtășesc și din cel ce afectează sufletele celor care sunt martorii manifestării, fie că sunt ei vizați direct sau nu. Influenței nemijlocite asupra acestora din urmă i se adaugă cea a entităților nevăzute, care incită și mai mult sufletele-martori la un răspuns violent... sau cel puțin la o acumulare de tensiune interioară care dă mai târziu, în circumstanțe critice, un răspuns violent. Dacă atacul vizează nemijlocit un om sau o valoare foarte importantă pentru individ, răspunsul acestuia va fi mai puternic pentru că excitația sa sufletească este, în mod firesc, mai mare. La fel, dacă este el însuși cel vizat. În mod natural, acolo unde atașamentul e cel mai mare, reacția oricărui om care nu e încă stăpânit de spirit este cea mai violentă.

Cât despre manifestarea vizibilă... acesta poate fi observată în aceeași împrejurare sau mai târziu, în anumite circumstanțe critice, în vorbele și faptele oamenilor afectați.

Valorile lumii noastre

Cel mai mare geniu al lumii poate să dobândească exact valoarea socială a unui picior de scaun, din perspectiva unei minți meschine.

Crescut între reperele și constrângerile sociale și materiale ale comunității sale, omul nu își dorește, de obicei, lucruri extraordinare pentru sine: ceva mai mulți bani, posibilitatea de a călătorii, relații mai bune cu unul sau altul din cei mai apropiați, o relație de cuplu dacă nu are una, timp sau ocazii mai multe pentru plăcerile sale, o stare de sănătate mai bună, un loc de muncă mai convenabil... și, în subsidiarul tuturor acestor lucruri, o viață cât mai comodă, plăcută și lipsită de suferințe. Și, pe cât posibil, una foarte lungă.

Omul acesta pe care l-am putea numi la modul foarte general „normal, fără mari idealuri, e pus însă de condiția viețuirii sale ca fiu, apoi prieten, soț, părinte, cetățean, etc... în situația de a dori și lucruri care i se par bune pentru alții. Cu cât e mai implicat și mai activ pe această parte exterioară comodităților și plăcerilor sale, în direcția binelui altor oameni, cu atât omul trăiește, chiar fără s-o știe mai mult în spiritul său și încercările vieții sale îl vor provoca, în aceeași măsură, să caute niște răspunsuri dincolo de experiențele sale în limitele acestei lumi. Se poate mulțumi atunci cu răspunsurile unei religii sau teozofii sau poate încerca să își formeze singur o părere despre Dumnezeu și despre sensul vieții. În orice caz, îi sunt date niște șanse pentru a ajunge la adevăr. Dacă însă se cantonează într-o existență egoistă și egocentrică, chiar dacă cele mai importante adevăruri spirituale îi sunt revelate pe îndelete, el nu poate trage nici cel mai mic folos din acestea. Întâi de toate, dacă întreaga sa viață a fost construită, pas cu pas, pe baza iubirii pentru sine, îi va veni aproape imposibil să conceapă ideea unei Creații spirituale pe care Dumnezeu a construit-o din Sine Însuși, printr-un neîncetat sacrificiu de Sine determinat din iubirea de aceasta și că tot iubirea pentru această creație îi determină acesteia evoluția și permanența în eternitate.

Pe de altă parte, apare inevitabil și o confruntare cu ideea omnipotenței divine, a imposibilității de existență a creației în afara permanentei susțineri a lui Dumnezeu. Or acesta e deja un motiv enorm de respingere pentru sufletul egocentric.

Dacă n-ar exista Dumnezeu, ofertele lumii acesteia apar prea suficiente pentru o viață fără sfârșit a omului acesta. Dar dacă Dumnezeu există și dacă în plus El l-a făcut pe om dependent cu fiecare atom și celulă și gând și emoție a sa de Acesta, atunci nu poate exista niciodată supremație personală. Iar dacă așa ceva îi apare drept inacceptabil, nu va lăsa ca acest adevăr să pătrundă până la spiritul său, ci va îngădui, în schimb, ca revolta lui să dea naștere la o ambiție de a se elibera de divinitate și a redeveni ceea ce s-a obișnuit să creadă despre el însuși: propriul său Dumnezeu. Chiar dacă unul deloc omnipotent, deloc omniscient și, mai rău... conștient că este destinat anihilării.

Suntem ființe spirituale, de aceea nu exista nici un fel de inclinație pur materialistă a omului. Societatea de consum nu crează în om noi tendințe de aplecare către materialul vieții, pentru simplul motiv ca acest curat material nu exista. Toate dorințele omului sunt impregnate de spiritual - el poate fi de un nivel inferior, mai puțin complex, mai puțin luminos, însă exista oriunde se misca omul. Mai mult, orice creație artificială este atit o purtătoare de amprente spirituale cit si o creatoare de interpretare spirituala. Chiar si o banala pereche de ciorapi. Desigur ca functionalitatea sa pentru om, in mod real conduce spre un nivel minim al interpretarii spirituale. Ceea ce nu inseamna ca potential, o pereche de ciorapi deosebit de frumoși, deosebit de rezistenți, de comozi ... de funcționali - sa zicem - nu pot ridica destul de considerabil acest nivel, cel puțin la o întreaga grupare statistică de subiecți umani. De fapt, însăși nevoia de a purta ciorapi este născută dintr-o spiritualitate ce depășește domeniul animal. Sigur, asta nu înseamnă nicidecum ca ar trebui privită la fel ca nevoia de a-l cunoaște pe Dumnezeu, spre exemplu.

Si tocmai aici se afla un sens deosebit de important al acestei perspective. Omul este liber cel puțin sa isi aleaga pentru sine nivelul spiritual la care vrea sa acceada in aceasta viata a lui, chiar daca el nu va reusi decit rareori si pentru puțin timp sa se mentina acolo. Importanța este cunoașterea acestuia. Ori, a te lăsa guvernat exclusiv de spiritualitatea ce înconjoară obiectele, înseamnă cu certitudine sa-ti risipești viața și personalitatea și potențialul spiritual profund pe nimicuri. Nimeni nu poate exista cu totul într-o lume a obiectelor ... cunoașterea și reflecția noastră în această lume e limitată și superficială.

Tot ceea ce, prin libera sa alegere, comite omul, răspunde unei necesități sufletești obiective a acestuia. Numai că în cazul unei alegeri greșite, cauza sufletească a acestuia e ruptă de legătura ei firească cu spiritul.

Goana după titluri, diplome și orice alte recunoașteri publice este și ea un simptom al unei profunde anxietăți... căci atunci când omul nu este securizat în miezul propriei sale ființe, prin iubire și credință, sufletul resimte într-un fel mai mult inconștient propria sa existență ca fiind lipsită de fundament și, în aceeași stare de minimală percepție interioară, încearcă să-și compenseze marea suferință și lipsă prin cele mai puternice stimulente exterioare pe care le poate descoperi.

Că această compensație artificială pe care i-o poate oferi individului societatea din care face parte, în schimbul eforturilor sale normate, nu e chiar un lucru inofensiv, o demonstrează din plin faptul că în această epocă a atestatelor de carton apare tot mai greu de conceput ca cineva să transmită oamenilor adevărata învățătură spirituală a creștinismului, dacă nu a absolvit școli înalte de teologie sau filozofie, adică dacă nu a învățat o grămadă de lucruri complicate, care au trecut prin mințile a o grămadă de oameni celebrii, printre care însă, cu totul întâmplător, nu se numără și acelea conținute în mesajele directe, simple și limpezi ale Domnului pe care profeții săi din ultimele două sute de ani le-au recepționat în inimile lor și le-au pus pe hârtie.

Toleranța pentru tot felul de idei exotice, este totuși un rod al societăților democratice actuale, fără de care Mișcarea New Age nu ar fi putut cunoaște nici un fel de dezvoltare. Bisericile tradiționale se detașează de aceasta, fără însă a lupta pe față cu ea... nu pentru că le-ar lipsi mijloacele și puterea de convingere, ci pentru că adversarul apare deocamdată ca fiind mult prea divizat de varietatea incredibilă a ideologiilor și, mai ales, practicilor sale, pentru a putea să se constituie într-o forță capabilă să-i unească pe oameni într-un front comun. Dar o reînnoire din temelii a lumii creștine, pe care ar putea-o induce răspândirea cunoașterii Noii Revelații din secolul XIX, aceasta se arată cu adevărat a fi ca o mare primejdie pentru vechile instituții care funcționează ca ambasade ale divinității în lumea noastră și împotriva acestei mișcări e de așteptat că respectivele instituții vor lupta cu o hotărâre similară celei cu care templul fariseilor s-a opus noii învățături a Domnului, cu două mii de ani înainte.

Prin urmare, vom vedea în continuare că aproape orice nebun care pretinde că a descoperit funcționarea materială sau spirituală a întregului univers, este liber să-și prezinte ideile și să adune în jurul său adepți cu suflete slabe sau corupte. În schimb, vom avea probabil și privilegiul amar să descoperim că mulți din aceia care vor căuta să-i educe pe cei din jurul său printr-o învățătură care nu doar confirmă și explică foarte clar evangheliile creștine, funcționarea profundă a lumii și a universului, descoperiri științifice din cele mai recente, dar și, ceea ce rămânea neconfirmat de toate ideologiile filozofice și științifice de până acuma, adică esența bunătății, iubirii și nobleței de care este capabil un suflet omenesc, mulți dintre acei viitori adepți activi ai Noii Revelații, vor fi priviți cu dispreț și atacați cu dispreț ca niște dușmani ai întregii societăți. Dar nu societatea va fi periclitată de această nouă mișcare creștină, ci doar ordinea ei care se bazează pe individualism, lăcomie, senzualitate, luptă pentru dominație și, înaintea tuturor acestora, ignoranță.

Deocamdată suntem însă departe chiar și de începutul acestei mari lupte pentru adevăr. Iluziile în care societățile moderne leagă sufletele omenești din pruncie și până la moarte, prin intermediul mass-mediei și, îndeosebi, prin televiziune și cinematografie, sunt arma cea mai redutabilă îndreptată împotriva trezirii spirituale a oamenilor. Trăim într-o lume divizată ca civilizație, unită totuși de faptul că interesele celor mai mulți dintre oameni au devenit pur animalice. Și cei săraci, și cei bogați sunt guvernați deopotrivă de imperativele supraviețuirii și creșterii materiale, preocupați aproape exclusiv de „a avea și uitând „a mai fi,

așa după cum observa Erich Fromm cu câteva decenii în urmă... Și cei săraci și cei mai bogați, și cei mai răi și cei mai buni, sunt peria puțin preocupați să mai caute adevărul despre existența umană. Primesc numai ceea ce li se oferă din afară, de-a gata, pe căile cele mai comode cu putință.

„A trăi viața a devenit pentru om „a trăi clipa și „a trăi clipa a devenit „a trăi senzația în fiecare clipă... Aceasta este paradigma animalizării omului, pe care cultura reclamelor, distracțiilor, sexului și violenței o propagă în mod exclusiv, fără încetare.

Cuplul, familia și comunitatea umană sunt primele victime ale acestei perspective... și, în pofida faptului, că mulți dintre cetățenii așa numitei lumi civilizate sunt convinși că trăiesc pe niște pe niște culmi de ființare morală și emoțională, în comparație cu generațiile dinaintea noastră, niciodată nu li s-a părut mai dificil oamenilor să trăiască împreună – în cuplu, în familie sau în grupurile de care aparțin.

Libertinajul, adică îndepărtarea de libertatea în Dumnezeu, are o limită dincolo de care, pentru a-și continua existența, omul trebuie să fie constrâns legilor naturale.

În fiecare viață de om, oricât de îndepărtată ar fi ea de calea cea bună, Dumnezeu are grijă să presare ocazii în care omul să aleagă ceva care să îl îndrepte spre iubire și adevăr. În unele vieți un stimulent important poate fi o carte inspirată, în altele o întâlnire de dragoste sau de înțelepciune cu un om, în altele o revelație directă a puterii sau chiar a persoanei divine, iar în fine, în cele mai multe, simpla trecere prin încercările de bucurie, sacrificiu sau suferință ale vieții. Creșterea unui copil poate fi o experiență inițiativă și la fel o boală grea, o infirmitate sau ajutorul dat unor semeni bolnavi sau infirmi. Pierderea unei iubiri sau a unui om iubit pot fi experiențe inițiatice. Și, de fapt, intenția divină este chiar aceea de a-i oferi omului posibilitatea de a trăi asemenea experiențe inițiatice.

Să nu uite aceia care cred în evoluția morală din ultima vreme a societăților dezvoltate, în imposibilitatea războaielor fratricide, a fanatismelor și cruzimilor pe scală mare în cadrul așa ziselor noastre societăți „civilizate... că până acum o sută de ani, cei mai mulți dintre cei care ucideau în lupte nu aveau, asemenea ateilor care aveau să urmeze, conștiința faptului că anihilează o existență unei ființe cu totul asemănătoare lor, pentru eternitate... Credința, oricât de slabă, într-un Dumnezeu posibil, le dădea totuși oamenilor speranța că atât ei, cât și toți semenii lor, vor continua să trăiască „dincolo... sau, cel puțin, că vor fi treziți la un moment dat pentru a continua să trăiască acolo, în conformitate cu meritele vieții acesteia.

Crima totală, fapta cea mai demonică a omului nu a putut apare decât atunci când el a putut crede cu adevărat în inexistența lui Dumnezeu, și astfel, în dispariția eternă a unei existențe omenești. Crezând că aceasta e posibilă, uciderea a devenit pentru el un act asumat, conștient de distrugere ireversibilă, finală, a celui alt.

Să se întrebe acela care mai e încă în stare să gândească liber despre lucrurile acestea... cum de s-au putut produce atâtea crime abjecte într-o societate civilizată cum a fost cea Iugoslavia la sfârșitul secolului trecut, cum s-a putut produce un asemenea groaznic război interetnic între oameni care trăiau pașnic, în aceleași comunități de decenii?... Să caute cel care vrea să afle către ce se îndreaptă lucrurile în societățile noastre așa zis civilizate, pentru ce se judecă oamenii, în familie și în vecinătate, pentru ce sunt condamnați unii și numai acuzați alții, să ia seama ce fac aceia care sunt la putere, despre ce vorbesc cei

mai în vârstă și ce îi interesează pe cei mai tineri... și dacă în toate acestea nu va descoperi decât o continuă dominație a lui „a avea și o excluziune sistematică a lui „a fi... să mai ia în considerație că toate acestea se întâmplă în timpuri de pace, când demnitatea umană nu este supusă decât în cazuri rare unor constrângeri extreme...

Niciodată banii nu pot determina acțiunea iubirii... care este singura forță de creație de pe cuprinsul tuturor pământurilor și cerurilor. Dar iubirea poate determina o acțiune corectă a banilor... așa cum ea determină, de fapt, acțiunea corectă a tuturor ființelor și lucrurilor.

În organizațiile și instituțiile acestor vremuri, sprijinul nemijlocit al oamenilor care se cunosc și se apreciază reciproc a fost desconsiderat oficial, sub anatema nepotismului, favoritismului și corupției... deși toate aceste fenomene exprimă numai patologia relațiilor de conviețuire și de colaborare dintre oameni. Nu sprijinul celor care cunosc un om și îl prețuiesc sincer este de incriminat, ci sprijinul nemeritat, care se datorează slăbiciunilor și defectelor caracteriale ale celor care pun înaintea semenilor lor, propriile interese egoiste.

Recunoașterea slăbiciunii morale a oamenilor și hotărârea de a evita cât mai mult influențele acesteia au condus la instaurarea birocrăției, a ordinii înghețate bazate pe neîncredere și pe resemnare. Formalizarea birocratică, care s-a dovedit eficientă pentru evoluția în plan material a societății, a cuprins nu doar sistemul economic, ci și pe cel educațional, artistic și religios, iar promovarea omului de către om în virtutea calităților și competențelor sale a fost înlocuită sau, cel puțin, mediată, de suportul diplomelor și recunoașterilor oficiale, care nu sunt decât reprezentări ale unor aprecieri mai vechi, discutabile și, cel mai adesea, destul de îndepărtate de ceea ce interesează la om în domeniul său actual de acțiune profesională.

Toate aceste simboluri impersonale ale unor performanțe trecute au atâta putere în lumea în care trăim, pentru că foarte puțini conștientizează că nu pot exista între oamenii relații impersonale... ci doar relații și non-relații, sau relații adevărate și relații false.

Omul dominat de tendințe inerțiale acționează cel mai adesea dintr-o stare de frustrare... fără să aibă nici cel mai mic control asupra acestei simțiri ale sale.... fără să-și dea seama că ea provine din lipsa de iubire și înțelepciune a sufletului său și nicidecum din funcționarea sa sufletească ireproșabil de normală, în confruntarea cu forțe ostile lui.

„Funcționalitatea omului – capacitatea sa de a funcționa după așteptările familiei, prietenilor, colegilor, superiorilor, politicienilor, psihologilor, medicilor, oamenilor normali din societatea normală – nu e decât o convenție mentală care trădează perspectiva dezumanizantă despre om pe care în zilele noastre cei mai mulți dintre semenii noștri din mediile așa-zis „civilizate, s-au obișnuit să o promoveze.

În școală, ca și în întreprindere, ca și în mediul artistic-cultural, un semnal foarte clar al dezumanizării este admiterea și promovarea obiectivului orb și lipsit de suflet al performanței individuale. Pentru aceasta, un prim scop pe cale devine acumularea și aplicarea mecanică, dar eficientă, a câtor mai multe cunoștințe.

Mai ales când e vorba de un copil, se consideră că mintea sa trebuie să fie neîncetat lucrată, prin asocierea forțată a voinței slabe a copilului cu voința directoare, mult mai

puternică a părintelui sau educatorului. Chiar și când e vorba de o distracție sau de o relaxare a copilului, e de dorit ca aceasta să fie cât mai productivă cu putință. Dacă se poate ca dorința lui de a desena să se manifeste în cadrul unor cursuri școlare și apoi în cadrul unor concursuri, de ce să nu profităm de plăcerea și talentul copilului? Dacă se poate învăța și în somn, în fond de ce n-am încerca asta?

Așa se face că adultul, ca și copilul ce depinde de acesta sunt angrenați fie în acțiuni decise din afară, fie în acțiuni pe care le decid chiar ei, dar în privința cărora sunt, de fapt, foarte confuzi: ei au ceva idei că aceste lucruri sunt ceea ce trebuie să facă pentru ca să le fie, într-un fel, mai bine, că în plus li se dă voie sau chiar există așteptări ca ei să le facă.... Însă ce simt cu adevărat în legătură cu lucrurile acestea, chiar nu mai sunt în stare să-și dea seama.

În teoriile psihologice mai noi care privesc ceea ce e numită „inteligența emoțională a omului, puterea interioară a inimii (sufletești), devine și ea un instrument eficient în slujba „funcționalizării omului... a funcționării sale impecabile din perspectiva unor coordonate sociale și individuale, deși vagi, general acceptate.

Acolo unde ceea ce este prezent în mintea omului ca idee nu se leagă însă de inima omului, adică de trăirile sale personale, acea idee rămâne pentru om ceva neclar, vag, indiferent de gradul de elaborare al demonstrației valabilității sale. Ea va fi preluată mai devreme sau mai târziu de mintea omului și folosită de ea, atunci când impulsurile inferioare ale sufletului – către comoditate și senzorialitate, vor forma gânduri care îi vor servi apoi ca scopuri.

Tot ce e rău în ceea ce dă societatea individului, începând cu hrana periculoasă pentru corp și terminând cu valorile dezumanizante promovate pe căile mediei, nu este altceva decât consecința, întărită de-a lungul unei îndelungate perioade de timp, a extremei lăcomii a unora dintre oameni și a marii indiferențe a celor mai mulți dintre ceilalți. În ambele, lipsa de iubire pentru semenii, este elementul comun.

Până de curând ceea ce a asigurat condițiile unei evoluții morale în societate a fost creșterea decentă a bunăstării materiale. Am depășit însă pragul în care aceste condiții de trai erau suficiente pentru un progres. Acum omul poate trăi material destul de bine în societățile mai avansate economic, dar atât în timpul muncii sale, cât și în timpul de care dispune după bunul său plac, a ajuns să contemple golul sufletesc enorm care îi este dat de lipsa de sens a existenței sale.

Grijile pentru asigurarea necesităților și mai ales, ale comodităților zilei de mâine – atât pentru individul ca atare, cât și pentru cei care cad în responsabilitatea sa, îl îndepărtează cel mai adesea foarte mult de adevăratele scopuri ale demersului său pământesc. Și nu atât gândul care evaluează sau planifică cele care țin de viața sa obișnuită este problema, cât sentimentul din care pornește de obicei acesta. Căci sentimentul acesta de constrângere, de presiune asupra inimii pe care îl identificăm cu grija este cel care trădează atașamentul anxios și mecanic pentru lucrurile acestei lumi, iar acesta nu se poate dezvolta decât acolo unde iubirea lui Dumnezeu și înțelepciunea sa și puterea sa deplină asupra tuturor conjuncturilor de existență ale oamenilor sunt necunoscute de om sau ignorate.

Familia

De ce se întâmplă atât de des să refuzăm respectul pe care cu ușurință îl acordăm unui om pe care îl vedem pentru prima dată, unuia pe care îl cunoaștem de mult, care participă la viața noastră și de care pretindem că ne pasă?

Pare simplu și de la sine înțeles să acordăm tratamentele cele mai bune celor apropiați de noi, pe care considerăm că-i iubim... și totuși, noi încercăm cel mai adesea să înglobăm existența lor în a noastră... și de aceea orice dezacord cu lumea noastră interioară, orice frustrare a ordinii, credințelor și așteptărilor noastre pe care le poate aduce această confruntare cu un om din familia noastră, ne rănește. Și cu cât ni se pare el mai important pentru viața noastră, cu cât pretindem că îl iubim mai mult, cu atât suntem răniți mai tare de orice insubordonare a lui.

Educația

Când doi frațiori merg împreună pe stradă, iar unul dintre ei e mai mic și mai neajutorat, cel mai mare îl ghidează cu atenție și drag, ca un părinte grijuliu... Și totuși, nu este el părintele.

Ca părinți, mulți se gândesc la datoria lor de a crește un om bun ca la o responsabilitate în fața lui Dumnezeu... dar în fapte, severitatea, automatismele și mânia pe care le exercită în disciplinarea copilului arată că ei se responsabilizează mai tare înaintea propriului Ego... cu toate orgoliile, tabieturile și comoditățile sale.

Cel mai bine se descurcă acei părinți care simt că trebuie să crească un om bun dintr-o necesitate interioară imperioasă – pentru că aceasta este un impuls al lui Dumnezeu în conștiința umană.

Cel mai adesea, părinții gândesc aproape exclusiv la obiectivele pe care trebuie să le atingă în educarea copiilor, fără a acorda aproape nici o atenție problemei mijloacelor care trebuie abordate pentru a ajunge la acestea. Educarea copiilor e cel mai comun proces în orice societate umană: orice adult are ceva experiență din propria sa relație cu părinții și profesorii săi, ca să nu mai socotim toate secvențele din domeniu observate în alte familii, școli sau recepționate din cărți și din media. De aceea, mintea superficială a omului îi crează acestuia iluzia că educația copiilor e ceva banal, firesc, ceva la care e de neconceput că nu s-ar pricepe. Aici mijloacele par pe deplin stăpânite de el. Desigur, e clar pentru oricine că mijloacele necesare pentru a practica matematici superioare sau pentru a construi o rachetă nu sunt la îndemâna fiecăruia. Dar în ce privește educarea unui copil, un lucru aparent atât de simplu și de firesc... câți dintre membrii chiar ai celor mai civilizate societăți actuale își pun problema foarte serios că ar avea nevoie de anumite mijloace? Și câți dintre aceștia puțini intuiesc că aceste mijloace trebuie să izvorască din iubire și să evolueze în permanență, fără a pierde nici un moment legătura cu sursa lor?...

Ceea ce resimte omul ca simplu și natural constă în ceea ce este activ în sufletul său și ține fie de nevoile și pulsunile care susțin individualitatea sa corporală, supraviețuirea și buna sa stare fizică, fie, în opoziție cu cele dinainte, de iubirea și conștiința sa morală care sunt manifestări ale spiritului său, fie de cele întipărite în memoria sufletului său, ca schemă de gândire sau reacție, încă din copilărie. Atunci când omul este destul de bun pentru a fi ghidat de iubirea din el și, implicit, de conștiința sa morală, impulsul de căutare a celor mai bune mijloace de educare apare întotdeauna. Prin urmare, atunci când nu sunt preocupați de elaborarea unor mijloace proprii pentru educarea copiilor, oamenii nu sunt conduși de impulsurile interioare ale unei iubiri reale – vii și active – și de aceea, ceea ce reușesc ei să facă în acest domeniu constă, în cel mai bun caz, numai în imitarea, mai mult sau mai puțin reușită, a propriilor părinți ori educatori. Aici se află sursa mult recunoscutei „repetări a greșelilor părinților... Iar în afara acestei primitive repetări a unor scheme de reacție demult învățate, există și mai primitiva reacție naturală a sufletului dominat de impulsurile sale egoiste, îndreptată către impunerea propriilor dorințe și concepții sau către protecția comodității fizice și mentale. Atâta timp cât funcționarea omului nu e guvernată de directivele înțelepciunii născute din iubire, cele egoiste apar în mediul său psihic ca directive de maximă importanță, mai ales atunci când respectivul are o relație de mare apropiere – cum sunt acelea cu copilul, părintele sau partenerul său – căci o asemenea relație de mare apropiere le provoacă și irită în permanență. Iar când copilul primește de la aceia de la care sufletul său încă nevătămat așteaptă iubire, numai constrângere, respingere și reproș, care sunt mijloace de manifestare a directivelor egoiste, el are o grămadă de șanse să ajungă un adult egoist, lipsite de înțelegere și compasiune, dispus doar către relaționari incorecte, schematice, mortificate.

Astfel, acțiunea educativă care nu pornește din iubire și care nu e susținută permanent de aceasta se dovedește a fi o condiție necesară pentru toate racilele care se pot întâlni în societățile umane.

Cine își poate închipui cât de mult rău face disprețul sau ura sau indiferența părinților la adresa anumitor persoane ori ființe, care manifestată nemijlocit în fața copiilor, trece printr-o simpatie implicită la aceștia, punând temeliile unor atitudini adesea mult mai reci sau mai agresive...

E în firea omului să simtă cu mare acuitate nevoia unei unități de credințe și păreri cu cei care îi sunt cei mai apropiați în viață – familia, prietenii, comunitățile de care aparține – iar această nevoie se satisface în modul cel mai intens și mai nemijlocit la cele mai fragede vârste, când singurul reper al copilului sunt părinții, pe care el se străduiește în mod inconștient să îi imite cât mai mult cu putință.

În prezent, relațiile dintre părinți și copii au pierdut în mare măsură, pe de-o parte, candoarea și respectul pe care cei mai tineri din generațiile anterioare le manifestau față de vârstnici în modul cel mai natural cu putință, iar pe altă parte, determinarea și seriozitatea pe care adulții le demonstau în viața de familie.

Nu doar că astăzi copiii își descoperă modele de atitudine și comportament în altă parte decât în familie, dar nici părinții nu mai au consecvența și hotărârea pentru a fi niște modele clare pentru copiii lor.

Spre deosebire de experiența generațiilor trecute, intimitatea psihică ceva mai crescută dintre părinți și copii, manifestă încă din timpul prunciei lor, acest pas înainte al societății actuale, al cărei rost esențial este creșterea sufletească mai amplă a ambelor părți, duce și la o dezvoltare precoce a personalității micuților, dar din păcate adesea, nu la o dezvoltare

sănătoasă, ci la una artificială, parazitică, ce se sprijină pe aservirea celor din jur și, firește, în primul rând a părinților, sferei lor hiperdilatate de poftă și dorințe.

Să ținem seama că într-o societate care, prin toate mijloacele sale de comunicare stimulează și întărește dorințele de consum, de posesie, de afirmare a propriei personalități, dorința de a iubi și de a fi iubit, care ar trebui să fie dominantă emoțională a tuturor relațiilor interumane și, în mod deosebit, a relației dintre părinți și copii, se subrezește inevitabil, devine tot mai slabă și mai oscilantă.

Părintele, la rândul său, nu este nici el produsul nemijlocit al unei lumi în care iubirea și înțelepciunea sunt suverane. Și el are o istorie a formării sale pământene, o acumulare de influențe și deformări în direcția căderii sale spirituale. În relațiile sale superficiale, formalizate cu semenii săi se văd mai puțin roadele constituției sale morale, însă în relația cu cei mai apropiați, cu cei care participă la modul cel mai intim la viața sa – partenerul de cuplu și copiii săi, omul arată mult mai pregnant ceea ce e el cu adevărat, raportat la idealul de iubire și de înțelepciune pe care i-l indică chiar propria sa conștiință.

Orice părinte sau soț lucid, onest în primul rând cu sine însuși, poate recunoaște fără mari eforturi cât de departe se află, în practica vieții sale, de aceste idealuri ale sale – „tatăl, „mama, „soțul sau „soția, așa cum ar trebui ei să fie în mod constant și esențial.

Oamenii, educați din fragedă copilărie să recunoască și să răspundă la autoritatea umană, întâi ca atare, personificată de părinți și de educatori, apoi instituționalizată sub cele mai diverse forme, caută acest tip de autoritate cunoscută chiar și în relația lor cu Dumnezeu. De aceea au nevoie de preoți, de instituții religioase conduse de preoți, de acceptarea și îndrumarea acestora, ca și de acceptarea și recunoașterea de către membrii unei comunități religioase.

Fără ezitări, credincioșii se supun riturilor și dogmelor bisericești, considerând că nu sunt destul de pregătiți pentru o relație nemediată cu Dumnezeu. Și într-adevăr, atât timp cât gândesc astfel, nu sunt câtuși de puțin pregătiți.

Căci ar fi suficient să ia cu un gram mai în serios vorbele Domnului, decât pe acelea ale autorităților lumești, atunci când citesc în cartea Sa că El îi îndeamnă pe oameni să se roage în liniștea camerei lor, cu ușa închisă, fără să-i observe nimeni. Dar citesc ei oare lucrul acesta?...

Mulți dintre cei care merg astăzi la biserică, supuși întrutotul mijlocirii preoțești și satisfăcuți de aceasta, nici măcar nu încearcă să citească o singură dată învățăturile Domnului.

Poate că nimic din ceea ce nu se însoțește de un efort al sufletului nu e destinat să rămână în memoria de lungă durată a omului.

Încearcă să găsești partea care te interesează în mod personal, în oricare din proiectele tale de învățare. Ea este aceea care te poate inspira și susține cel mai bine în eforturile tale... fie ca rezultat în cunoaștere, fie ca bază a unor viitoare proiecte care să îți valorifice ideile, aptitudinea și pasiunea...

Multe din eșecurile ce par să fie determinate de capacitățile îndoielnice ale minții unui individ țin mai degrabă de influențele și presiunile la care sufletul său este supus din-afară.

Una dintre cele mai importante lectii de viata cu care te poti alege din studiul matematicii, este aceea ca pana si in situatia in care stii pe derost toate formulele necesare, poti gresi.

Pentru stiintele naturale, ipotezele izvorasc din observatia senzoriala si din rationamente care pornesc de la acestea si isi gasesc certificarea prin folosirea unor tehnici de analiza si validare care sunt, si ele, niste instrumente inventate de mintea omului. Stiintele naturale insasi sunt instrumente nascute din necesitatea mintii umane de a se adapta acestei lumi, de aceea ele se dovedesc inca utile omului deocamdata, asa cum sunt.

A incerca sa formezi stiintele despre om – indeosebi psihologia si filosofia – dupa modelul celor naturale este insa o tendinta care ataca insasi fundamentele atitudinii stiintifice. Prin restrangerea la ipoteze materialiste, pe care le consideram veridice doar pentru ca sunt cele mai simple si mai usor de conceput, nu cautam adevarul obiectiv despre om... ci cautam adevarul despre om, pornind de la premiza implicita ca el nu poate fi gasit decat in lumea observatiilor senzoriale ori, eventual, intr-o lume derivata, care ar fi un produs nemijlocit al acesteia. Dar nu exista inca nici o demonstratie unanim acceptata a faptului ca universul interior al fiintei umane ar fi un produs nemijlocit al fenomenelor naturale, senzorial observabile...

Despre oameni capabili sa observe, in deplinatatea facultatilor lor psihice, dincolo de aceasta realitate senzoriala s-a vorbit dintotdeauna si in toate societatile umane. Daca acceptam ipoteza ca acesti, numiti, initiati exista si sunt cu adevarat ceea ce pretind ca sunt, atunci felul in care ei se raporteaza la oameni din perspectiva acestor capacitati de perceptie subtila pare sa fie comparabil felului in care un om intreg se raporteaza la un orb sau la un surd din nastere. De fapt, daca ar fi asa... ei ar fi crezuti cu usurinta. Mai corecta este analogia cu situatia unui om intreg nascut intr-o societate in care aproape toti sunt orbi sau surzi. Cand toate conceptiile si legile societatii sunt derivate din ceea ce pot percepe cei multi, desigur ca aceia ii va fi cu mult mai greu sa fie crezut. Dar nu imposibil... pentru ca mintea omului isi poate face si reprezentari despre fenomene pe care omul nu le poate percepe senzorial... cu conditia ca descrierea acestor fenomene oferita de „vazator sa nu contrazica perceptiile sale despre realitate, ci sa le asigure o explicatie posibila; daca aceasta explicatie apare drept mai plauzibila decat alte ipoteze, reprezentarea celornevazute poate sa capete statutul de credinta. De aceea, tot ce pretind aceia ce au ajuns, in plenitudinea constiintei lor, sa isi dezvolte simturi active in paliere mai subtile ale existentei umane cauterilor „orbi care vor sa verifice validitatea ipotezelor acestora, nu este nimic altceva decat sa incerce sa fie cat mai lucizi, rationali, obiectivi cu putinta... Sa nu stabileasca axiome care se bazeaza pe refuzul unor posibilitati care inca n-au fost contrazise de fapte. Sa caute, intr-adevar, explicatiile cele mai probabile ale fenomenelor umane. Sa fie onesti atunci cand ipotezele lor nu acopera datele realitatii de ei observabile si deschisi atunci cand ipotezele altora apar ca fiind mai cuprinzatoare... chiar daca aceasta inseamna sa faca un efort mult sporit de gandire si imaginatie. Sa evite orgoliul promovarii unor idei doar pentru ca ele le apar ca fiind produsul mintii proprii. De fapt, initiatii nu pot pretinde savantilor in stiinte umane, decat sa fie cu adevarat oameni de stiinta... intr-un sens al actiunii si atitudinii care este, de altfel, recunoscut teoretic de oricare dintre acestia. Daca o cautare onesta a adevarului il aduce pe omul de stiinta inaintea acceptarii, cu titlul de ipoteza, a invataturilor initiatice, atunci el poate accepta sa urmeze calea disciplinarii de sine care conduce la trezirea simturilor sale subtile. Atunci, validarea ipotezelor initiatice ii va fi, probabil, la un moment

dat, nemijlocita. Omul va trece pragul din lumea ipotezelor si a credintei, in aceea a cunoasterii.

Dar chiar si in lipsa acestui demers initiatic care face din intreaga fiinta a omului un instrument apt pentru cunoasterea spirituala, simpla cautarea onesta a adevarului nu poate sa nu duca la anumite descoperiri... Fie ca este facuta cu ochii deschisi sau inchisi, fie ca foloseste instrumente perfectionate, tehnici intelectuale sau observatia senzoriala, cautarea nu este facuta niciodata in lumea naturala a omului, caci aceasta nu e niciodata nemijlocit accesibila omului - si psihologii stiu deja foarte bine acest lucru – ci numai intr-o lume interioara in care eforturile fiintei umane aduc reflexii ale realitatii naturale. Ceea ce nu stiu insa sau nu vor inca sa conceapa, in general, psihologii, este, ca in aceasta lume interioara, omul manifesta actiuni si legitati care tin de o lume mai profunda, care nu se poate confunda cu palidele imagini ale naturii pe care el le poate constientiza atunci cand inchide ochii.

Un lucru, cel putin, este aproape unanim recunoscut astazi in lumea stiintifica: instrumentul de baza al oricarei cercetari – fie ea filozofica, fie de fizica cuantica – nu este aparatul elaborat de mintea omului, ci insasi mintea omului. Aceeasi minte care are o functionare rece, pragmatica – automata sau algoritmica - in perceptia schimbarilor mediului, a variatiilor anumitor stari organice ale trupului, in elaborarea reprezentarilor si a rationamentelor logice, dar si o functionare calda, profund personala, in evaluarea si dirijarea propriilor stari afective, in integrarea valorilor, principiilor si credintelor la care adera. Functionarea rece a mintii exprima numai capacitatile de reflectare cognitiva care sunt comune tuturor oamenilor, pe cand cea calda, individualitatea umana, unicitatea sa. Pana acum, cea mai mare parte a cercetarii stiintifice a folosit numai aceasta functionare rece a fiintei umane. Sa punem insa aceasta intrebare filozofului. Poate aceasta gandire algoritmica, care porneste de la datele senzoriale oferite de natura (naturii apartinand si comportamentul uman, si corporalitatea sa biologica) sa demonstreze, ca adevarul rezida numai in ea insasi?... Din moment ce viata psihica individuala, subiectiva are o realitate cel putin la fel de incontestabila ca si cea exterioara, pentru orice fiinta umana intreaga la minte, pentru a demonstra ca adevarul se afla doar in domeniul cercetarii bazate pe logica si date senzoriale, ar trebui sa se demonstreze si ca adevarurile care tin de manifestarile subiective ale vietii psihice sunt reductibile la precedentele. Dar asta nu a putut inca fi demonstrat de nimeni. Ba chiar din contra... studiind cu atentie si impartialitate datele culese de psihologii care au cercetat aceasta functionare calda, subiectiva a psihicului uman (psihanaliza, psihologie analitica) se poate observa ca demersurile acestea nu reusesc catusi de putin sa apropie omul interior de natura senzorial observabila. Omul nu poate fi cuprins in teoriile stiintifice care vizeaza natura. Nici fizica, nici chimia, nici matematica, nici biologia, nici zoologia, nici toate impreuna nu pot inca explica omul. De fapt, probabil ca orice om care are o oarecare obisnuinta de a-si cerceta viata interioara si care studiaza serios vreuna din aceste discipline realizeaza foarte clar la un moment dat ca acest obiectiv al explicarii omului, din perspectiva cunoasterii acumulate in domeniul sau, este o sarcina absurda.

Nu in cresterea cantitatii cunostintelor acumulate, nici in schimbarea calitativa pe care materialismul il percepe ca indus de aceasta, gasim evolutie, ci in schimbarea de atitudine.

Atat omul in parte, cat si intreaga umanitate evolueaza lent, dupa coordonate nevazute. Cand fiinta umana se „coace suficient pe o anumita parte a structurii sale profunde, este timpul unei schimbari... dar daca e adevarat ce spun initiatii, ca traim un timp in care schimbarea trebuie sa fie constienta, asumata, deliberta, devine clar ca numai o modificare

Problema ineficienței educației stă, de fapt, în neluarea în considerație a drasticelor insuficiențe ale minții omenești. Omul nu poate înmagazina cu ușurință reprezentări – nici măcar reprezentări ale unor lucruri concrete, darămite ale unor concepte sau lucruri spirituale. Pentru a fi mai inteligent, lui nu îi va prii în nici un caz o educație mecanică, stupidă, ci una care să îl dezvolte afectiv. Acolo unde el reușește să se atașeze de ideile unei anumite discipline, acolo va fi el cel mai inteligent. Iar, cel mai adesea, atașamentul de asemenea idei, este un rezultat al atașamentului pe care elevul îl dezvoltă față de profesorul care îi transmite ideile respective.

Fiecare alege din hrana de cunoștințe și informații pe care i le aduce viața, pe cele care se potrivesc atașamentelor sale. Asta înseamnă că nu rațiunea e cea care alege, ci atașamentele sale dominante. Rațiunea e doar instrumentul de care se pot folosi oricare din ele, așa cum sunt de altfel și instrumentele senzorio-motorii. Când spunem că are loc un conflict între rațiune și simțire... noi nu descriem de fapt altceva decât că există o concurență, o luptă între două atașamente diferite, unul dintre ele folosindu-se mai mult decât celălalt de instrumentul intelectului.

Într-adevăr, INTELECTUL nu își amintește sentimentele omului... dar este ceva în om care și le poate aminti – iar acesta este spiritul din inima sufletului omenesc.

Comunitatea... satul... orașul...

Câți oameni realizează că mediul în care ei pot trăi, cu toate obișnuitele lor înlesniri și comodități, este, în esență, rodul unei voințe născute din iubire, fie că această voință este cristalizată în legile și instituțiile care protejează viața și evoluția individului, fie că ea este activă, inițiind și determinând relațiile de cooperare dintre oamenii care construiesc împreună, schimbă lucruri, se sprijină unii pe alții începând din familie și continuând apoi cu toate grupările umane la care participă?...

Cultura

Ce se întâmplă cu raționalistul care reflectează „la rece asupra celei mai minunate simțiri ale sale – iubirea, explicând-o ca pe un produs al dinamicii hormonale declanșate de senzații exterioare, după modelele speciei, pe care evoluția complet accidentală a vieții a ajuns la un moment dat să le întărească?...

Ce se întâmplă atunci când el vizualizează în mintea sa mișcarea acestor presupuse cauze organice, împreună eventual cu constatarea, impusă în zilele noastre ca un fapt demonstrat științific, că iubirea de cuplu nu poate dura decât cel mult un an jumătate, doi maximum?...

Un simțământ de degradare, mortificare și absurd apare în sufletul său. Dar poate el se consideră viteaz dacă alungă acest intrus nedorit și se lipește cu multă loialitate de concluziile minții sale, considerând astfel că servește „Adevărul... ideea abstractă și impersonală care îl anihilează ca ființă cu sentimente... cu orice alte sentimente în afara vanității și orgoliului.

A căuta să îți ții gândirea în teritoriul sufletului ... Asta poate însemna să îți lărgesci sufletul până la a-l aduce în stare să cuprindă gândirea. Soluția cea mai simplă pe care ne-o oferă civilizația actuală - a elibera gândirea de suflet pentru a îi permite să zboare mai departe decât acesta - este probabil creatoarea celor mai periculoase amenințări ale științei și tehnologiei contemporane.

Aceste idei pe care ni le construim trebuie să fie vii, să existe printr-un paralelism fundamental cu existența umană – deși neschimbătoare în esența sa, schimbătoare și adaptative în sensul integrării a tot ce înseamnă influența exterioară.

Chiar și așa-zisele idei originale nu trebuie să apară dintr-o ceață a amintirilor și impresiilor necontrolate. Dacă se întâmplă așa, valoarea lor este nulă. Orice idee valoroasă nu poate fi decât rezultatul unei stări de grație în care divinul, găsindu-l pe om pregătit sufletește, îl inspiră. Numai munca perseverentă și virtutea exersată în confruntarea cu viața îl pot pregăti pe om sufletește pentru un asemenea eveniment.

Să nu regretăm ideile pierdute... Ele nu sunt niciodată ceea ce par... adică o parte a noastră înșine. Cele mai bune idei ale noastre nu sunt, de fapt, ale noastre... iar Acela care ni le inspiră nu uită nimic niciodată. Timpul celor ce trebuie gândite și spuse va veni din nou... și cineva le va aduce într-un moment potrivit în fața oglinzilor sufletelor care vor avea nevoie de ele.

De ce suntem atât de dornici să creăm, să inventăm, să imaginăm, să visăm... nu sunt toate acestea reflexe anumite ale vieții spirituale, în care ideile sunt chiar ființe, ființe vii cu care putem comunica și care ne uluiesc prin proprietățile și evoluțiile lor?

Existența omului aici, pe pământ, are un considerabil conținut de moarte... Orbirea, insensibilitatea, inerția, prăbușirea în sine... nu sunt aceste fapte psihice binecunoscute oricărui suflet omenesc care a apucat să trăiască destul cât să se obișnuiască cu regulile de funcționare ale acestei lumi?

Fiecare poveste este însoțită de o mișcare a sentimentelor și fiecare are - ca orice individualitate - din punctul de vedere al sufletului, o culoare unică, inconfundabilă. De aceea orice poveste poate sugera un poem.

Un poet declara chiar într-una din operele sale, că scrie câte o poezie în fiecare după-amiază. Dar poate fi oare un exercițiu repetitiv, programabil, creator de poezie? Poezia adevărată – manifestare a sufletului în forma poetică, este o ființă ce se naște pentru a elibera pe om. Ea nu e ceva care poate fi comis independent de ceea ce se întâmplă în om, ori evenimentele și nevoile sufletului nu se manifestă conform cu voința acestuia. Tocmai de aceea crearea unui poem nu poate fi programată nici zilnic și, cu atât mai puțin, la o oră exactă.. În schimb, un simplu exercițiu de versificație poate. O minte destul de abilă îl poate executa aproape oricând și oriunde, cu condiția să și-o dorească suficient de tare..

A scrie implică responsabilitatea enormă de a face asta și pentru cei care ar avea mai multe de spus decât tine, dar din motive mai mult sau mai puțin dureroase, care cel mai adesea nici nu țin de propria lor alegere, nu o vor face niciodată. Cele mai multe din experiențele lor, talentele lor, bucuriile lor, lacrimile lor vor rămâne necunoscute, neîmpărtășite cu nimeni din aceia care ar putea ajuta sau ar putea fi ajutați de acestea.

Cu gândul și sufletul la acești oameni, la aceasta imensă și tulburătoare și nemărturisită cantitate de viață adevărată, trebuie să scrie cel care scrie.

Nu e important să poți scrie. Să dobândești tehnica, suflul și accesul la o sursă oarecare de inspirație... Important e să ai un mesaj pentru sufletele oamenilor. Ceva care să miște sufletele, nu să creeze idoli după cum sugera Camus. Oricum, să le miște într-un sens anume...

Când oamenii se adună și vorbesc în zilele noastre despre lucruri importante, filozofie, religie, perspectivele științei actuale, binefacerile tehnologiei... un anumit aer de orgoliu și mândrie impregnează cel mai adesea atmosfera întâlnirii. Oamenii au conștiința privilegiului de a se afla pe creasta valului... ca ființe ale prezentului sunt cu mult mai deștepți și mai interesați decât aneștrii lor, iar ca membrii respectivei grupări sunt mai deștepți și mai interesați decât o grămadă de semeni ai lor. Ei, exponenți ai elitei care se preocupă de cele mai importante ale culturii și științelor umane, care prin preocupările și activitatea lor fac posibil progresul omenesc... nu realizează că așa-zisa lor superioritate e dată numai de circumstanțe exterioare. Dacă prin forța evenimentelor se vor trezi în afara comodităților care le asigură plăcuta existență, vor fi la fel de disperați și de neputincioși ca niste copii mici, rătăciți într-o lume străină și ostilă. Numai impulsul de a căuta, obișnuința cu eforturile și încrederea într-un ideal spiritual le vor putea da forța de a depăși, în simțire și atitudine, o asemenea tristă situație.

Din păcate, ceea ce se poate observa cu privirea liberă la oamenii cel mai des întâlniți în civilizația actuală, este că ei nu devin din ce în ce mai inteligenți și mai interesați în comparație cu aceia ai generațiilor trecute. E adevărat că primii au acces la mai multe comodități și la incomparabil mai multă informație, că pot ei înșiși conserva și organiza mase întregi de date, că pot comunica aproape oricând, oriunde și cu oricine prin mijloace tehnice și că își pot susține foarte elaborat ideile, folosindu-se de tot felul de reprezentări colorate, dinamice sau cu eventuală aparență științifică. Tehnologia a simplificat atât de mult accesul la lumea virtuală a informațiilor, încât toată educația și experiență practică pe care o presupune azi viața extraprofesională (și, cel mai adesea, chiar și viața profesională) a unui seamăn al nostru, este aceea necesară pentru a putea să învețe semnificația folosirii unor butoane. Dar nu au dovedit oare până acum oamenii de știință că și o gorilă poate ajunge să folosească, în deplină conștiință, sute de butoane pe tastatura unui computer?

Astăzi, mai mult ca niciodată în istoria umanității, educația îl imbibă pe om, din fragedă copilărie, cu nenumărate idei și reprezentări ale unei lumi pur materiale, guvernate de hazard și de legi naturale, în care morala, binele și frumosul nu sunt, decât în cel mai bun caz, soluții ce țin de supraviețuirea în cadrul grupurilor. O lume din care Dumnezeu este absent, chiar dacă eventual, existența Sa se poate admite ca și cauzalitate inițială a existenței universale, firește însă, nu mai mult decât sub forma unei forțe oarbe, impersonale, animate de scopuri inflexibile, intrinseci, înainte și dincolo de care mintea umană nu mai poate accede

la nici o înțelegere. Și chiar dacă ar putea accede în vreun fel, importanța marilor revelații ar fi oricum discutabilă pentru individul uman, care după o scurtă manifestare existențială, dispare din nou, pentru veșnicie, din neantul în care a apărut. La nivelul umanității, capacitatea de cuprindere a adevărului este, considerată, bineînțeles, cu mult mai mare... totuși, e deja recunoscut că nici supraviețuirea umanității nu poate dura la nesfârșit, de vreme ce existența universului material este acum socotită ca limitată. În plus, chiar luându-se ca reper o incomensurabilă, dar inevitabil finită, cunoaștere deținută la un moment dat de întreaga specie umană, ceea ce se poate observa întotdeauna este că toate adevărurile acestei cunoașteri sunt fragmentate și incomplete. Oricât de vastă, cunoașterea minții omenești are întotdeauna goluri și granițe care atestă existența de necuprins a misterului.

Educația superioară de care au parte încă cei mai mulți tineri studioși din lumea civilizată e astfel concepută și realizată încât dacă vreunul din absolvenți ajunge să facă într-adevăr ceva cât de cât original și serios în domeniul pentru care a studiat în timpul facultății, aceasta nu se întâmplă pentru că el a făcut respectivele studii, ci tocmai în ciuda acestui fapt.

În științele umane actuale, sistemul avalanșelor de citate și referințelor, care declarat se dorește a fi o expresie a onestității și recunoașterii contribuției la domeniu, este un mediu propice pentru superficialitate și orgoliu.

Existența citatelor și referințelor de tot felul în textele așa-zis științifice, reprezintă, de fapt, o expresie a îndepărtării omului de un anumit bun simț sufletesc, care îi este un instrument indispensabil în căutarea adevărului. Căci felul în care sufletul asimilează o idee completă, în contextul original al apariției sale, e cu totul diferit de acela în care încearcă s-o facă atunci când urmărește o idee fragmentată de una sau mai multe referințe ori o idee citată, smulsă din mediul apariției sale. Cât despre referințele nominale (la numele altor cercetători sau alte personalități), acestea cel mai adesea fie nu îi spun nimic cititorului – și atunci acesta își încordează voința pentru a face abstracție de ele, fie îi trezesc diverse sentimente, vagi în general, fără legătură cu ideea în sine, ci cu asocierile trezite de referințele în cauză. În ambele situații, curgerea firească a gândurilor este întreruptă, iar un efect al acestui eveniment constă în faptul că recepția, interpretarea și evaluarea – atât cea mentală, cât și cea afectivă a ideii sunt tulburate.

S-a observat de curând că lucrul întrerupt sistematic de telefoane sau e-mailuri, duce la scaderea clară a coeficientului de inteligență. E clar că anumite lucrări mentale, începând cu concentrarea și terminând cu procesarea cognitivă sunt afectate de schilodirile sau blocările de idei ce apar în urma acestor distrageri repetate. Ne putem imagina că studiul așa-ziselor texte științifice, încărcate cu citate și referințe, se desfășoară în alt registru psihic decât cel al muncii intelectuale, în general?

Științele umane actuale apar ca fiind clădite în cea mai mare parte din asemenea informații disparate și, cel mai adesea, verificate foarte superficial sau chiar neverificate, culese de ici colo și puse mecanic în construcția teoretică, fără să fie câtuși de puțin trecute prin filtrul sufletesc al autorilor. Niște orașe clădite din cărți de joc aparținând unor seturi diferite în toate atributele lor.

Pentru că mintea umană are o posibilitate foarte limitată de cuprindere, dar omul are totuși ambiția de a cuprinde totul (simboluri ale acestei sete de cuprindere fiind, printre altele, și amalgamurile de citate și referințe), clădirile din orașele științelor umane nu sunt foarte înalte. În plus, fiecare din ele e construită într-un mod foarte eclectic – cu greu găsești două

ferestre sau uși sau fragmente de pardoseală care să fie identice... sau măcar să se potrivească. Poate exista oare un singur arhitect, întreg la minte, care să realizeze un astfel de proiect?... sau sunt mai mulți care și-au văzut fiecare de proiectul lui, când și cum au putut, pe apucate?...

Deși impresia clară este că aici și-au făcut de lucru o grămadă de tipi interesați, care și cum au putut, pe apucate, pentru fiecare clădire există, cel mai adesea, un singur arhitect principal - care-și asumă meritele în caz de succes și, eventual, în umbra acestuia, o echipă care difuzează responsabilitatea în caz de eroare. Succesul este oricum determinat de gustul „bine educat al observatorului plătit pentru a fi curios și atent.

Cui îi pasă că în aceste orașe peticite și fragile adevărul este atât de fragmentat, deformat și simplificat încât poate fi folosit în construcții diferite și chiar concurente la a căror contemplare, nici un om încă lucid nu mai poate fi sigur de nimic?

Dar e oare mai adevărat ce a cârpit un savant abil din ideile și judecățile pe care le-a absorbit pentru ca mai apoi să construiască din ele o presupusă „teorie științifică, decât confuzia sensibilă până la nivelul manifestărilor organice, pe care această construcție abstractă o trezește în sufletul unui biet student?

În mod cert, ceea ce simte sau gândește un om viu este mai adevărat decât ceea ce spune un altul despre simțirea și gândirea sa ori despre cele din sufletele a o mie de oameni sau chiar ale tuturor oamenilor de pe pământ...

Lipsindu-i timpul și mijloacele pentru a evalua cum se cuvine ideile ce ajung la el, învățacelului nu-i rămâne decât fie să le întoarcă spatele, fie să și le imprime, prin forța brută a voinței, ca pe o grefă a unui corp străin și rece, în memorie.

Numai cel care vorbește în așa fel încât să fie înțeles de cei mai mulți, chiar dacă asta înseamnă să sacrifice puțin din calitatea și totalitatea mesajului, demonstrează că este un promotor al ideilor și al comunicării de dragul oamenilor... și nu de dragul impunerii imaginii proprii.

O meditație pe tema tuturor cunoștințelor pe care ne-am strădui într-un moment sau altul al vieții să le păstrăm în memorie, ne poate dărui o intuiție a detașării noastre sufletești de acestea.

Omul își dorește să posede o cantitate cât mai mare de cunoaștere, dar aproape niciodată elementele acestei cunoașteri nu ajung să fie o parte din el. Nimic din ce nu este pe deplin adevăr nu se poate încorpora unui suflet, ca o parte a sa. Nimic din ce nu e asociat cu iubirea din om, nu se poate reține prea multă vreme. Cu cât cele venite din afară sunt mai străine de această iubire, cu atât mai repede sunt ele uitate.

Cuvintele prin care se exprimă Dumnezeu au extrem de puțin în comun cu acelea pe care le folosesc psihologii, considerați în lumea noastră adevărați și subtili cunoscători ai lumii interioare a omului.

Una din ideile cele mai comune ale metodei psihodiagnosticului, aceea că o însușire interioară a omului trebuie să se manifeste în afară prin anumite comportamente specifice apare ca fiind ușor acceptabilă de oricine. Din păcate însă, comportamentele care definesc pentru un psiholog sau o echipă de psihologi calități precum onestitatea, mila, înțelegerea,

toleranța, tăria de caracter, altruismul pot fi doar manifestări exterioare, insuficiente sau chiar surogate primejdioase, din perspectiva unei abordări spirituale.

Mulți dintre psihodiagnosticieni au înțeles că există oricând riscul unei diferențe între comportamentul exterior și cel interior, fapt pentru care au încercat în moduri destul de copilărești să păcălească pe cei mai puțini abili dintre subiecții lor, determinându-i prin diverse șiretlicuri să își trădeze atitudinile și intențiile ascunse. Prin asemenea proceduri empirice, metoda poate da uneori indicii deloc neglijabile despre anumite defecte sufletești. Mai greu însă poate ea evalua omul în domeniul însușirilor cele mai bune și mai importante pentru Dumnezeu ale sufletului, acestea fiind diferite de calitățile sufletești care se manifestă în om ca și calități ale instrumentelor materiale ale sufletului care sunt creierul și organele de simț, adică abilitățile minții și cele senzoriale care, tocmai datorită acestei reflectări directe în lumea materială, se lasă mult mai ușor cunoscute și măsurate.

E bine să fim atenți la contradicțiile din declarațiile așa-zișilor îngrijitori experți ai sufletului omenesc. Ele sunt o mărturie a faptului că ei nu sunt încă dispuși să caute cu onestitate adevărul – iar ipocrizia lor se datorează întotdeauna unor atașamente incorecte pe care ei le servesc cu prioritate – acela pentru lume, trup sau pentru imaginile false pe care ei le au despre acestea și despre ei înșiși.

Nu există, de fapt, o distincție de esență între gândire și simțire. Ambele sunt manifestări ale spiritului, doar că simțirea este mai concentrată, mai apropiată de iubirea fundamentală a spiritului, iar gândul este o formă mai rafinată a acesteia, mai puțin activă dar mai structurată, care ajunsă la nivelul intelectului, se articulează în formă verbală, după coordonatele învățate și întipărite la nivelul acesta.

Dovada că gândirea are aceeași natură cu simțirea/ emoția este tocmai faptul că gândul poate determina modificarea sau chiar apariția unei simțiri. Și invers însă, o simțire de o anumită coloratură afectivă, poate trezi, în mod natural, gânduri cu aceeași coloratură. Când suntem supărați pe cineva nu ne gândim mai întâi la toate lucrurile bune pe care acesta le-a făcut – nu amintirile cele mai plăcute sunt primele trezite, ci acelea, oricât de puține și neînsemnate în raport cu primele, care revelează caracterul negativ pe care l-am surprins în prezent și care ne-a afectat.

Golul interior

Plictiseala este, de fapt, un semn ca sufletul nu participa destul la activitățile trupului. De pilda... o imbratisare buna e o chestie la care sufletul, in intregime, participa din plin. Din pacate, marea majoritate a restului lucrurilor pe care le facem, trebuie sa le facem mai intai sub impulsul vointei, apoi cu un control mental care inabuse sufletul. Dar daca aceasta treapta e depasita, sufletul se intoarce in activitatea omului – cel putin in cazul in care aceasta munca e de natura mentala. In orice caz, o parte mai buna, mai creativa si mai libera a sufletului se intoarce, se manifesta... Aceasta ar putea fi promisiunea si sensul pe care il ascund disciplina muncii si a efortului sustinut.

Senzația de gol interior, de înstrăinare, sunt indicii ale trezirii sufletului. Acesta se descoperă rupt de lumea sa reală, nemaielegat de izvoarele sale spirituale, față în față cu o

lume pentru care nu mai descoperă nici o semnificație. Această lume a efectelor care îl înconjoară din toate părțile, singura care îi mai poate stimula conștiința, ajunge să fie la un moment dat pentru el un deșert fără întoarcere, fără speranță. Dar și în cel mai arid deșert există o viață luminoasă și adevărată care se ascunde în centrul ființei și o face să reziste.

În timpurile triumfale ale acestei slăvite civilizații a științei și tehnologiei, există o grămadă de oameni care nu pot trăi fără să-și anestezieze în mod sistematic sufletul. Drogurile, alcoolul, jocurile de noroc sau jocurile pe computer, televiziunea sunt mijloace foarte eficiente pentru realizarea scopului acesta. O închistare și o nemulțumire perpetuă pare să îi roadă pe dinăuntru până la epuizare. Numai excitantele, mereu noi, mereu mai puternice, au căutare... Viața în sine nu mai reușește să-i impresioneze; nici peisajele, nici animalele, nici sentimentele oamenilor, nici ideile... căci tot ce intră în raza percepției lor devine cenușă, o materie sordidă și rece în care mai sclipesc uneori, pentru o clipă, fragmente de rocă lipsite de valoare.

Propriile lor vorbe devin aleatoare, rezultatul unor alegeri oarecare dincolo de care nici ei nu mai întrevăd vreo semnificație.

Dar cui îi pasă că unuia anume nu-I pasă?... Că tot ce impresionează pe-un altul și-l mișcă poate să fie nimic sau aproape nimic pentru acesta?

Zeilor le pasă oare de cei cărora nu le pasă?...

Există, desigur, și o latură demonstrativă. Rebelă. Să-ți pese, dar să afirmi contrariul... Or asta nu e altceva decât teamă...

În familie, în fața televizorului sau calculatorului, pe stradă, omul caută, deși într-o manieră inconștientă, același lucru: o hrană a sufletului. El găsește adesea însă numai surrogate de hrană, căci aceea adevărată, hărăzită sufletului de către Creatorul său încă de la geneza sa este numai iubirea de oameni și de Dumnezeu. Această iubire este chiar viața adevărată a spiritului din suflet, care este o parte necreată, din Dumnezeu.

Dacă ai ce bea, ce mânca, ce îmbrăca, unde dormi, dacă nimeni nu te chinuie fizic sau psihic, dacă ești într-o stare de sănătate acceptabilă, dar totuși ești nefericit, sunt întotdeauna mari probleme sufletești la mijloc – și toate se manifestă prin diverse forme ale unui simptom unic, extrem de dureros – incapacitatea de a iubi.

Nevrozele își au sursa în inacceptarea unor date ale realului sau ale condiției umane în această viață. Această inacceptare provine la rândul său într-o lipsă a cunoașterii adevărilor care stau la temelia acestei vieți și, implicit, într-o lipsă de încredere și de credință în Dumnezeu.

Psihozele sunt soluțiile aberante pe care mintea umană le construiește atunci când sufletul încearcă să se protejeze de suferința nevrotică, fără să facă nici un efort în direcția căutării spirituale. Aceste soluții se referă la modificarea deliberată a regulilor de percepție și interpretare ale acestei lumi și la construcția unei lumi de vis, controlabile, inteligibile, în care sufletul să se simtă protejat.

Vindecarea celor mai mari probleme sufletești ale omului, acelea pe care toți le avem și de care nici o relație cu un altul nu poate să ne vindece – teama de moarte și de bătrânețe,

teama de pierdere a celor iubiți, suferințele pe care le avem trăind aceste pierderi - nu se face niciodată prin simpla lor conștientizare... ci prin rugă... prin adresarea dorinței de vindecare, cu toată încrederea și umilința, lui Dumnezeu. El este singurul capabil să vindece, pentru că rănilor unei iubiri nu pot fi acoperite decât de o iubire mai mare... și nu există iubire care să nu poată fi consolată și restaurată de cea mai mare iubire, care este iubirea lui Dumnezeu.

Dacă omul refuză să îl caute pe Dumnezeu, el nu va putea însă avea nici încredere în El... și, în consecință, vindecarea sa profundă în această viață de suferință este imposibilă.

Rolurile existențiale

Ce înseamnă timpul?... Pare să fie, cel mai degrabă, un interval al experiențelor. Astfel, aceeași măsură de timp înseamnă secvențe cu totul diferite pentru un animal, de exemplu, sau pentru un om. (Care este perspectiva acestor gânduri?) De fapt, o ființă pare să fie cu atât mai evoluată spiritual, cu cât experiențele sale de cunoaștere și adaptare la lume sunt mai diversificate și mai profunde. Ce deosebește un an din viața unui țăran aflat la limita supraviețuirii, de un an din viața unui cercetător în fizica cuantică, sau de un an din viața unui inițiat în tainele spiritului?

Omul este în mod esențial, același. Ba chiar se poate concepe că într-o conjunctură cauzală diferită, țăranul de-acum ar fi putut fi foarte bine un cercetător de mare clasă, acesta din urmă, un adept pe calea inițierii, iar inițiatul, un simplu țăran, cu un mare potențial sufletesc, desigur, dar cu perspective cât se poate de limitate. În cele din urmă, toate aceste atribute exterioare ființei profunde a omului nu sunt altceva decât roluri de existență pe care împrejurarea, alegerea personală și experiențele specifice de viață le creează. La ce altceva folosește timpul omului decât să-I atribuie, pentru o anumită perioadă, individului câteva roluri?...

Profesia, familia, propriile sale preferințe și aptitudini impun omului profund o seamă întreagă de roluri, pe care acesta se deprinde să și le asume cu multă naturalețe. Dealtfel, întreaga societate, prin tradiție și cultură, urmărește să îl sprijine în procesul acesta. Ceea ce nu explică sistemul actual individului, este că scopul lui nu este acela de a se identifica pe deplin cu unul, mai multe sau chiar toate aceste roluri, ci numai acela de a le îndeplini cât mai conștient și mai armonios cu putință.

Maștile conștiente și inconștiente

Oamenii ascund proiecții ciudate... Mai ales aceia care se consolează considerându-se victime ale celor din jurul lor ori ale destinului. Inadaptarea la viață poate însemna în aceste cazuri, de pildă, lenea de a gândi, lenea de a acționa – comodități care nu ascund neapărat reale slăbiciuni sufletești.. cât mulțimi de alegeri greșite ale omului, obișnuințe de a alege greșit, care au cel mai adesea drept cauză o completă ignoranță în ce privește cunoașterea spirituală...

Uimitor e că o victimă care suferă în adâncurile sale de o lene de a acționa, de exemplu, se poate manifesta totuși ca un om harnic, activ și devotat anumitor cauze. Ceea ce i trădează totuși lenea, este nemulțumirea care îi însoțește activitatea și tendința sistematică

de a aminti altora sacrificiile enorme pe care a fost nevoit să le facă în slujba cauzei respective.

Una din cele mai comune justificări ale celor care nu obișnuiesc să facă un anume tip de lucruri, necesare totuși... este că le-a lipsit timpul pentru a-l face.

Epați, epatați, epatați... o formulă bună pentru aceia care au nevoie de un lustru strălucitor pentru a-și acoperi lipsa de coerență, nepriceperea sau vidul de simțire.

Frica

Stabilitatea, în sensul evitării oricărei schimbări care nu apare drept indispensabilă ori imperativa, în familie, ca și în societate, nu este un obiectiv de urmărit. Dacă e adevărat că menținerea sa asigură o oarecare evitare a unor suferințe posibile, nu e mai puțin adevărat că ea evită și bucurii și experiențe posibile și, în general, înăbușe viața.

Omul poate fi considerat un damnat pe această lume, prin nefericita stare de spirit pe care o perpetuează neîncetat o educație străină de cea mai sumară inițiere în rosturile spirituale ale demersului său pământesc.

Dacă un animal își poate trăi emoțiile cu puritatea absolută a celui care nu ia în considerare decât imperativele clipei, omul, în schimb, își conștientizează mereu, într-un fel sau altul, rezervele de memorie și capacitățile proiective, acoperindu-și astfel stările de sentiment cu voalul secund al ideilor, sentimentelor și temerilor furnizate de experiența lui conștientă.

Un animal se poate bucura de o după-amiază liniștită de vară, savurând cu întreaga ființă energiile binevoitoare ale momentului, fără ca asupra acestei stări să impiezeze fie și numai pentru o clipă gândul că o experiență dureroasă a vieții sale a survenit în condiții cu totul asemănătoare, ori că după-amiaza va face loc poate unei seri furtunoase, ori că după momentele bune ale verii, urmează inevitabil toamna cea tristă și apoi iarna cea crudă, din care atâția semeni ai lui sunt de pe acum sortiți să nu mai iasă...

Animalul nu poate avea asemenea gânduri. De aceea este în stare să își trăiască într-un fel monumental de firesc, viața. Pentru el nu există decât trăiri autentice, nu există bucurii inventate ori suferințe simulate, de dragul unor protecții prost înțelese. E clar că omul nu poate fi cu prea multă ușurință firesc în trăirile sale, cel puțin nu câtă vreme rămâne incapabil să accepte cu toată ființa sa legile naturale ale lumii. Și pentru că e conștient, deci dispune de o lupă individuală de reflexie a fenomenelor vieții, el nu-și poate găsi împlinirea decât în cuprinderea de conștientă a substratului subtil, spiritual, care se află mai înapoia lucrurilor. Refuzându-și această cunoaștere (și uneori chiar posibilitatea ei) conștiința omenească persistă într-un paradox dureros creat de conflictul inevitabil între trăirile sufletești inspirate de spirit și cele derivate din contemplarea obiectelor prezentate de intelectul legat de simțuri – voințele antagonice care pornesc din acestea se luptă neîncetat, iar atunci când una nu se dovedește mai puternică decât cealaltă într-un timp rezonabil, omul se găsește prins într-un teribil blocaj pe care-l resimte ca pe o desființare de sine, ca prizonier al absurdului.

Starea de blocaj... Ce crează oare starea de blocaj? Poate slăbiciunea de a nu te confrunta direct cu durerea sufletească și teama de a-ți înfrunta propriile frici – acele temeri care sunt prea importante pentru suflet ca să poată fi îngropate adânc...

Ele se simt foarte aproape de suprafață... nu pot fi uitate, nu pot fi sublimite și otrăvesc deja aerul sufletului cu miasmele descompunerii...

Dar dacă ceea ce conștiința omului nu poate stăpâni din personalitatea sa... nu este cu adevărat al Său? Altfel, de ce, numai aducerea în conștiința printr-o metoda terapeutică a unor umbre care tulbura omul, le face să dispară?

Bătrânețea trebuie să fie pentru spiritul omului o lecție a umilinței și a decenței, o învățătură a renunțării și a sacrificiului de sine, o dezbărare treptată de haina grea a mândriei și a posesiunii. Omul bătrân ar trebui să devină mai pur decât tânărul, să lupte ca prin înțelegere și detașare să-și redobândească puritatea avută la intrarea sa în această lume și astfel să se găsească pregătit pentru a se desprinde de viața aceasta și a intra într-o altfel de viață, în care să se poată bucura de roadele bune ale întregului său trecut pământean.

Cu vârsta, nu atât autoritatea pe care ne-o presupunem ne face să ne emitem cu mai multă siguranță părerile... cât conștiința asociată cu teama a faptului că cei mai tineri se așteaptă ca timpul acumulat în om să aibă fructe corespunzătoare.

Iubirea de sine

Lucrul cel mai trist din lume e că se găsesc atât de rar oameni capabili să iubească. Să cauți în zadar un om care pe care să-l iubești și care să te iubească sau să fii nevoit să conviețuiești cu unul pe care nu îl mai iubești și care nu te mai iubește, acestea sunt, cu siguranță, una din cele mai comune drame din lume.

În general, nici cei mai toleranți dintre oameni nu obișnuiesc să piardă măcar câteva minute pe zi pentru a se interesa serios de felul de a privi lucrurile al vreunuia dintre oamenii care sunt cei mai importanți pentru ei.

În schimb, autorii importanți sau autoritățile domeniului în care ne dorim să excelăm sau pur și simplu, personalitățile publice ale comunității din care facem parte ne captează mult mai ușor atenția. Aceasta se întâmplă pentru că, în realitate, ei sunt mult mai legați de noi înșine decât cei apropiați, îi țin aproape prin invidia sau admirația noastră. Cei apropiați nu ne sunt, de regulă modele și atunci nu constituie puncte prea importante de referință pentru imaginea de sine pe care, confundând-o cu noi înșine, dorim să o îmbunătățim la nesfârșit.

Destui sunt cei care, frustrați la un moment dat în nevoile lor și chinuți de o certă invidie, nu vor să ia în seamă faptul că sunt totuși mult privilegiați față de alți sărmani și ignorați semenii ai lor. De ce să mă raportează la cei mai amărâți decât mine, judecă aceștia... când mi se pare mult mai corect să mă raportează la cei care o duc mai bine decât mine?... Ce să alege de progresul și bunăstarea unei societăți umane, dacă toți cei care au un trai decent ar

găsi consolare în faptul că sunt și alții mai sărmani ca ei, care se descurcă totuși să supraviețuiască?

Oamenii aceștia nu-și pun niciodată serios problema că s-ar putea ca fapta cea bună să facă mai mult și mai profund fericit omul, decât satisfacerea unei plăceri sau dorințe personale... Pentru că un studiu mai aprofundat al trăirilor psihice la diverși indivizi ar putea arăta că cei buni trăiesc bucurii mai mari și mai durabile... În timp ce egoiștii își saturează sufletul cu tot felul de nimicuri și satisfacții aparente, înlocuind calitatea simțirilor spirituale pe care nu le cunosc și în care nu vor să creadă, cu cantitatea și intensitatea celor senzuale. Iar lăcomia aceasta sufletească urmează legile cunoscute ale senzației. Obișnuința duce la necesitatea creșterii pragului aportului exterior, pentru a obține aceeași senzație... respectiv, aceeași satisfacție sufletească. Iar acest proces continuă până când sufletul amorțește și nu mai răspunde deloc la stimulul din afară. Starea de mortificare, de vid sufletească pe care o trăiesc în zilele noastre mulți oameni, chiar tineri, care au dus o viață plină de impresii și de excitații senzoriale, se datorează, cel mai probabil, trecerii de acest prag limită.

Excesul de senzorialitate secătuiește, epuizează și abrutizează trupul și apoi sufletul. Excesul de satisfacere a setei de dominație născute din orgoliu, abrutizează nemijlocit sufletul.

Iubirea calculată sau „rațională” de care vorbesc în clasificările lor psihologii, nu e o iubire adevărată de un altul, ci doar o evidentă iubire de sine.

Dacă iubirea de bani și lucruri, de putere și de plăcere sunt ușor de identificat ca forme ale iubirii de sine, iubirea bazată pe prețuirea celui alt și aceea bazată pe nevoia acestuia de noi sunt forme ceva mai disimulate ale acesteia.

Cei mai mulți oameni, îndeosebi tinerii, nu simpatizează oamenii din trecut, ci îi consideră mai prejos decât ei, iar bătrânii, care sunt pentru ei mărturie încă vii ale trecutului, nu prezintă nici cel mai mic interes. Nu doar că sunt mult mai neputincioși decât ei, căci așa sunt și copiii, dar ei le aduc înaintea conștiinței insuportabilă a ceea ce ei înșiși vor deveni într-o zi, nu prea departe, atunci când toată gloria strălucirii de acum nu va mai fi decât o amintire dureroasă.

Și totuși, e evident că la majoritatea absolută a oamenilor, în pofida tuturor egoismelor, invidiilor și eforturilor de dominație a altora, persistă o conștiință morală – o cunoaștere diferită de toate cele pe care omul le poate dobândi în această viață... sau, mai bine zis o re-cunoaștere profundă, chiar dacă înnăbușită sau neglijată, a unor adevăruri fundamentale cum ar fi acela că viața unui om este cel mai important lucru de pe lume, că e greșit să mă port cu un altul așa cum nu mi-aș dori ca el să se poarte cu mine, că fericirea nu e nicăieri de găsit în afara iubirii, etc. Chiar dacă un om se lasă stăpânit de pasiunile trupului său ori de orgoliul de a fi mai grozav decât mulți, în el rămâne măcar conștiința că alții, mulți, trăiesc după valorile acestea morale pe care el le refuză... și atunci începe să mintă, să își creeze alibiuri sau imagini false... Nu doar teama că va fi prins și închis îl chinuie pe răufăcător, ci mai ales rușinea de a fi dezvăluit în fața comunității.

Judecarea semenilor

Ce simte oare un om cumsecade atunci când judecă aspru pe un altul... afirmând despre el că e în mod sigur așa și pe dincolo... și că nicicând nu va schimba nimic însemnat din cele rele ale sale?... Nu trăiește el măcar o ușoară stare de jenă, o ezitare nedefinită, subconștientă pe care o resimte mai mult sau mai puțin ca pe o greutate pe inimă, în timpul acestei condamnări a celuilalt?

Această manifestare este o urmă a vocii spiritului, care nu e încă destul de puternică pentru a se transforma într-o voce a conștiinței, dar care încearcă totuși să se facă auzită de om... Un asemenea semnal, chiar foarte vag, ar trebui să fie luat în seamă de omul în cauză pentru că, acordându-i mai multă atenție, el are capacitatea să-l recunoască. Aceia care n-o mai pot face, cu greu mai pot fi numiți cum-se-cade... pentru că ei au sufletul cu totul acoperit de zgura acestei lumi și din această cauză învățătura spirituală a vieții lor va putea ajunge la înțelegerea lor numai pe calea mai lungă și mai grea a suferinței... nicidecum pe aceea a conștientizării experiențelor interioare ale sufletului.

Nu doar judecata de tip sentință definitivă care privește felul de a fi al unui alt om este de incriminat, ci chiar și o ipoteză pripită, sumară despre acela.

Mai multe observații oneste și lucide, dobândite din examinarea faptelor sale în variate împrejurări, pot da dreptul cuiva să emită o ipoteză despre cel observat. În rest, orice altceva spune, oricât de hotărât, unul despre altul, nu pot fi decât păreri subiective – puternic imprimate de starea și atitudinile proprii – care pot avea efecte din cele mai distructive dacă sunt considerate și eventual comunicate altora, ca adevăruri ultime despre om.

Schimbarea oamenilor

Aici nu se gândește destul, nu se simte destul și, mai ales, nu se iubește destul... Insuficienta iubire de oameni și de adevăr e cauza tuturor relelor de pe lume. Nu ne lipsesc nici exemplele divine și nici cele umane pentru a ne putea reorienta iubirea din suflet în direcțiile corecte, ci ne lipsesc mai ales aceia, mai numeroși, dornici să promoveze cu adevărat aceste exemple, căci ele sunt întotdeauna modeste și nu se promovează deloc singure.

Întrebarea dacă poți mișca într-un fel inimile înțepenite în rugina comodității și falselor protecții... este o întrebare care merită pusă. O întrebare grea... căci numai Dumnezeu știe câte șanse există cu adevărat la îndemâna oamenilor...

Sau poate și îngerii știu... dar nu au dreptul să ne șoptească răspunsul. Poate pentru că influențele reale pe care le putem exercita unii asupra altora, după încheierea copilăriei, pe durata restului vieții omenești, sunt cel mai adesea atât de mici, încât aflând asta cu certitudine... am trăi, cel mai adesea, într-o stare de adâncă deprimare. Și totuși, Dumnezeu crează neîncetat circumstanțe în care oamenii să fie stimulați să caute ceva dincolo de obișnuințele lor foarte limitative sau chiar greșite de existență. Iar dacă ei nu pot fi sensibili în mod direct la influența cuvântului Său, există întotdeauna instrumentul mai dur al suferinței

fizice și sufletești, prin care li se atrage atenția că o viață lipsită de reperele cunoașterii spirituale și orientată în mod natural numai spre trup, spre imaginea de sine și spre cei câțiva ai familiei sale, nu reprezintă câtuși de puțin scopul pentru care au fost creați.

Să fie o mare greșeală aceea de a crede că ai reușit să schimbi un om în bine?... Cu siguranță poți face pe cineva mai conștient de unele lucruri pe care le ignora înainte, nu-l poți face însă cu nici un gram, o persoană mai bună. Numai el singur se poate face astfel, dacă influența ta întărește cu ceva vocea propriei sale conștiințe, iar el se decide în deplină libertate să înceapă să o urmeze. Ghidul exterior, uman, nu poate folosi la nimic dacă nu se realizează ghidului interior, viu, pe care spiritul l-a pus de la bun început în sufletul său: conștiința.

Nici unul dintre necazurile pe care ni le pricinuieste viața nu vor mai afecta sufletul omului în aceeași distructivă măsură, dacă el se va strădui să le perceapă și să le accepte ca niște probe morale, la care el este chemat nu numai să reziste, ci și să răspundă cât mai bine posibil.

Comunicarea și prietenia

În comunicarea dintre doi oameni, sufletele execută mișcări complicate. Cu cât sufletele sunt mai mult pătrunse de iubire unuia pentru celălalt, cu atât mișcările acestea încep să constituie adevărate dansuri – din ce în ce mai complexe și mai minunate...

Și totuși, sufletele se mișcă altfel decât corpurile, dansează altfel... Iar desfășurarea acestei comunicări subtile este incomparabil mai importantă într-o relație omenească decât desfășurarea relațiilor corporale. Când însă oamenii sunt autentici unul față de celălalt, mișcările trupurilor reușesc să fie pentru suflete o manifestare perceptibilă, deși mult limitată, a propriilor lor mișcări.

Astfel, în comunicare, ca și în creația de orice fel... omul descoperă mereu câte ceva nou despre sine și despre celălalt și prin aceasta, la nivel spiritual, despre întreaga lume; desigur, această revelație este ratată acolo unde comunicarea nu poate fi, dintr-un motiv mai mult ori mai puțin constrângător, sinceră, autentică...

De ce ne îndurerează atât de tare imposibilitatea de a ne înțelege, la un moment dat, cu un prieten?... După ce, ani de zile, toate discuțiile noastre ne-au apropiat, au construit între noi o imensă rețea de fapte, valori, amintiri, opinii comune, ne trezim într-o zi a discordiei că nu mai putem fi de acord într-o chestiune importantă pentru fiecare din noi. Încercăm să ne susținem poziția, dar celălalt nu mai răspunde cu obișnuita sa bunăvoință la nici unul din argumentele noastre. Dar nici noi nu putem fi atunci binevoitori în confruntarea cu neașteptata opoziție. Suntem speriați de ruptură și asta ne face cu atât mai hotărâți să-i demonstrăm celuilalt, prin forța argumentelor, că trebuie să ne înțeleagă, trebuie neapărat să fie din nou de acord cu ceea ce susținem... Căci ceea ce susținem despre noi, cel puțin, este ceea ce suntem convinși că suntem! Orice refuz al opiniilor noastre despre noi înșine e aproximativ egal cu un refuz al propriei noastre ființe. Oh, cum ne-am putea aștepta la așa ceva din partea unui vechi aliat, din partea unui prieten?...

Lovitura e prea dureroasă. Nu durează mult și unul din doi cedează primul... Suntem deci diferiți... iremediabil! Niciodată comunicarea nu va mai putea fi la fel de sinceră și armonioasă pentru că „percepțiile ne sunt diferite... Și pentru că celălalt demonstrează un mare orgoliu, care face imposibilă o apropiere de compromis a acestora...

Acesta e, cel mai adesea, mesajul celui care se retrage... Iar dacă amândoi convenim asupra ideii de incompatibilitate, ca asupra unui adevăr ultim, comunicarea este ucisă. Minunata construcție dintre prieteni începe să se clatine. Nu e nici o idee, nici o amintire de valoare din ea care să nu tremure sub impactul loviturii. Culoarele se estompează, căldura se pierde... Pe cât de iremediabilă ne apare a fi diferența dintre noi, pe atât de iremediabilă este detașarea de celălalt și, o dată cu ea, de o parte din noi înșine.

Ceea ce nu realizăm însă atunci când cedăm până la capăt în jocul demonilor, este faptul că înțelegerea rămâne posibilă, chiar și atunci când alegerile noastre sunt diferite. Calea către ea este străjuită de răbdare și bunătate; atunci când lăsăm de-o parte toate imaginile pe care le asociem în mod triumfal cu propria noastră persoană, ni-l putem aminti imediat pe celălalt – și atunci putem, în sfârșit, observa că el ramane întotdeauna, în profunzimile sale, exact așa cum îl știam cel mai bine... un nesfârșit univers paralel, care ne fascinează.

Cât timp nu ai descoperit ce înseamnă să spui cu adevărat ceva important pentru un alt om, te poți mulțumi cu satisfacțiile egoiste pe care ți le dă posibilitatea de a-ți vedea acceptate și (eventual) acceptate ideile. Dar atunci când reușești să o faci pentru prima dată, nimic egoist nu-ți mai șoptește în suflet. Este în totul, bucuria celui alt. Schimbarea conștiinței de perspectivă care aduce în urma sa un plus de sens, un plus de bine... Nici măcar satisfacția că ai făcut ceea ce trebuia nu mai există, ci doar aceea că s-a întâmplat un lucru bun, ceva anume în sensul evoluției noastre.

Interesul pentru desfășurarea existenței unei persoane poate avea cauze din cele mai diverse: începând cu cea mai nobilă dintre ele – care este iubirea și terminând cu cea mai rea – care este ura.

Simpatia, dar și antipatia pentru cineva, deopotrivă trezesc în om interesul pentru acela. Numai acolo unde existența altuia rămâne indiferentă, unde aceasta nu poate atinge nici una din corzile sensibile ale inimii sale, nu poate omul avea nici un fel de interes pentru celălalt.

Când inimile oamenilor sunt destul de libere, interesul dintre ei apare în mod spontan, firesc, oricând ei ajung să se cunoască cât de puțin și are, cel mai adesea, o natură pozitivă, de atracție și simpatie.

Într-o inimă sufocată însă de atașamentul obsesiv pentru propria persoană sau de atașamente exclusive, egoiste, care țin de posesiuni și nu de valori, interesul pozitiv pentru o altă existență, pentru o altă valoare reală, nu se poate naște decât cu mare dificultate; interesul negativ însă, poate apare cu ușurință, pentru că acesta e indus de o stare de frustrare a atașamentelor egoiste, care nasc în permanență interese corespunzătoare.

Cei ce văd în alți oameni numai niște străini, iremediabil niște străini, sunt aceia incapabili, din cauza egoismului și temerilor care îi stăpânesc, să se apropie un om, de orice alt om necunoscut, cu iubire. De ce să fac asta pentru el?... De ce să-l iau în seamă sau să-l ascult?... E doar un străin și, chiar după ce m-aș obosi să-l onorez cu atenția mea, el va rămâne doar un străin pentru mine.

Astfel își spune acela care nu se poate apropia cu adevărat de un alt om. Căci străin îi este lui, de fapt, nu numai acela necunoscut, ci cam toți cei cunoscuți lui... persoane pe care le acceptă doar ca urmare a unor constrângeri exterioare, obișnuințe, tradiții sau strategii care corespund unor concluzii la judecăți ale minții aflate în slujba intereselor proprii, egoiste.

Și totuși, așa cum spune înțeleptul antic, nu există nimic cu adevărat străin la un alt om – nimic din slăbiciunile, defectele și calitățile sale – nu ne sunt de necunoscut... și nici măcar necunoscute.... Spiritul divin al omului recunoaște în mod desăvârșit și pe toate cele bune, și pe toate cele rele ale oricărei constituții sufletești, dar sufletul, adică omul propriu-zis, care prin intermediul trupului trăiește în această lume, dacă nu e suficient de controlat de spiritul său nu poate avea o stare de conștiință clară asupra acestor fapte – ci doar, cel mult, unele intuiții neclare, semnale de recunoaștere... Acolo unde și acestea se întâmplă să lipsească, omul vede ceea ce îi parvine din exteriorul său, ca străin... necunoscut și, din păcate, incognoscibil.

Sufletul omului este, în general, atât de îndepărtat de spiritul său, încât dacă Dumnezeu nu ar fi sădit în el atracția permanentă pentru celălalt sex, probabil că istoria oricărei relații de atașament interumane, inclusiv a celei dintre părinți și copii, ar fi fost incomparabil mai scurtă.

Diferențele de perspectivă dintre barbați și femei nu le fac acestora coabitarea ușoară și cu atât mai puțin armonioasă, acolo unde nu există multă bunăvoință și o continuă luptă pentru înțelegere.

Ceea ce poate pierde din vedere oamenii timpurilor noastre, ceea ce poate nici nu mai încercă măcar să caute, este sensul acestui efort. Pentru că acesta nu este altul decât cel mai important dintre toate: evoluția sufletească și spirituală a omului.

Dumnezeu nu a dat celor două părți corpuri și creiere diferite atât de specific, ca să se amuze de dificultățile pe care aceste diferențieri le aduc, în mod inevitabil, într-o relație de mare apropiere, ci pentru ca ele să fie provocări pentru creșterea sufletească, adică pentru dezvoltarea iubirii și înțelepciunii oamenilor. Numai acolo unde există o polaritate aptă să nască o contradicție există potențialul de evoluție. În urma efortului de natură spirituală a sufletului, care constă în încercarea sistematică de înțelegere și de sprijinire a celuilalt – născută din iubirea pentru celălalt și din voința de iubire a sa, se poate produce marea alchimie a relației: diferitul și chiar opusul se transformă în complementar, într-un celălalt necesar construcției comune și care formează prin aceasta, împreună cu primul un întreg mai mare, mai capabil, mai activ și în toate privințele, mai desăvârșit decât fiecare în parte.

Ruperea relației

Sunt oameni care ne stimulează să dăm înafară ce-avem mai bun în noi și oameni care ne fac să părem mai răi decât în realitate, oameni care ne dau sentimentul că putem fi față de ei noi înșine și oameni care ne inhibă până în pragul blocajului. Câteodată chiar oameni foarte apropiați ori de care suntem legați într-un fel indestructibil pot să creeze în noi acest nedorit sentiment de înstrăinare.

Ruperea din relație presupune sentimentul că nu mai ai ce căuta lângă celălalt. Motivul direct nu este faptul că ești nesatisfăcut de ceea ce primești în respectiva relație, cât starea de înstrăinare pe care ți-o dă coabitarea respectivă.

De pildă, în general ești vesel și comunicativ, iar cu celălalt ai devenit mohorât și închis în tine. Prietenii te găsesc cald și înclinat spre toleranță. Cu celălalt ești rece și, cel mai adesea, ostil. În fapt, ai ajuns să te simți mai bine singur.

Când dintr-un motiv sau altul te descoperi incapabil de a te mai dăruia într-o relație de mare apropiere, acesta este, fără doar și poate, semnul clar al sfârșitului acelei relații.

Când pierzi un om important, când o relație de iubire se distruge, până și când pierzi o speranță legată de o relație iubire (de fapt, primele două condiții, se pot restrânge la aceasta din urmă)... ei bine, atunci... oricât ai fi de consolată de familie și de prieteni, sentimentul ruperii de lume ajunge la un moment dat să te copleșească. Și numai o adevărată credință în Dumnezeu, și prin aceasta, în sensul tuturor încercărilor vieții, te poate readuce apoi nemutilat sufletește, la realitatea relației tale cu lumea, după pierdere.

Când cunoști cauzele, orice rupere născută dintr-o renunțare impusă din afară ți se pare mai ușoară...

Religia instituționalizată

Ceea ce este propovăduit cu argumentele rațiunii, ale tradiției și ale oricărui fel de autoritate, nu poate fi înțeles cu adevărat. Credința reală altfel se produce în om... în nici un caz ca urnare a acceptării unor dogme. Ea pornește dintr-o recunoaștere a adevărului de către inimă, adică dintr-o acceptare venită dintr-un anume sentiment de iubire. Minte nu poate găsi, din argumentele ei legate de realitatea exterioară, nici o certificare a unei astfel de simțiri, dar poate da unele gânduri raționale prin care să o justifice și să o explice într-o anumită măsură.

Dogma religioasă care ține în ea împietrit un adevăr spiritual, nu poate inspira omului decât teamă sau neîncredere. Chiar și atunci când vorbește despre iubire, sentimentele omului care citește sau ascultă preceptele sale, se află, cel mai adesea, în teritoriul respingerii, al fricii. Dar dacă respingi sau te temi, nu poți să iubești. Citind sau ascultând dogma, omul interior devine o marioneta care, în mod sistematic, ajunge să se ciocnească de o nouă suprafață rece, înspăimântătoare, o manifestare a interdicției a cărei încălcare te asociază cu un personaj misterios și absolut îngrozitor: diavolul.

Cu timpul, o dată dogma integrată, părți întregi ale propriei personalități vor ajunge să fie, de asemenea, respinse în aceeași manieră brutală, automată – marcă a instalării nevrotismului, a căderii în starea de scindare interioară. Nu doar o parte din sine, ci și orice om căzut în greșală va putea fi apoi descalificat și respins, în temeiul unor adevăruri considerate supreme. Astfel de lucruri fac dogmele și preceptele la care mințile oamenilor au avut tot felul de contribuții personale, din spiritul divin de iubire care se află dincolo de cuvintele scripturilor. Acesta poate fi descoperit și recunoscut în mod natural de spiritul de

iubire al fiecărui omului, dar acolo unde apare constrângerea, amenințarea, ritualul, acolo unde libertatea și suflul vieții nu se mai poate distinge, recunoașterea este blocată, pentru că simțirea cea bună a omului și implicit spiritul său, sunt în cea mai mare măsură oculte.

Limbajul arhaic și elaborat al slujbelor religioase și al anumitor opere teologice, reușește să țină pe cei mai mulți așa-ziși credincioși la o distanță imensă de Dumnezeu... Dacă scopul obscur, greu demonstrabil, al menținerii stilului este acela de a păstra într-un mod impecabil mesajul Divin de acum 2000 de ani, justificarea aceasta nu este totuși suficientă.

Un limbaj în care oamenii nu comunică firesc între ei, în viața lor obișnuită, nu poate fi mai mult pentru Dumnezeu - pentru Dumnezeu cel viu și adevărat, la fel de infinit de activ, omnipotent și omniscient acum, ca și în urmă cu două milenii - decât o mascaradă jalnică, ce ascunde o neînțelegere fatală a Persoanei Sale Divine și a mesajului Său pentru oameni.

De fapt, indiferent că e vorba de muzică, artă plastică, literatură, film, faptă socială sau religioasă, dacă un act omenesc înalță pe oameni în inima lor, acesta contează în fața lui Dumnezeu. Nu există o ordine prestabilită a aprecierii domeniilor respective de activitate umană – orice lucru e apreciat numai în măsura roadelor sale, adică de măsura în care luminează și întărește mai mult în cele spirituale pe om. Iubirea, blândețea, perseverența

Nu doar religia, ci și credința neinstituționalizată poate deveni un mijloc de înstrăinare a individului de proprii săi semeni, în măsura în care se-ntâmplă să antreneze refuzul relațiilor umane firești, de dragul unora mai sus puse.

Nici fastul și dogmatica încremenită, lipsită de emoție și profunzime (Domnul spune în Noua Revelație că unde e viață spirituală e și emoție), nici aservirea statului și a politicii, nici cruciadele, nici inchiziția, nici vreo altă manifestare patologică a religiei creștine, nici toate acestea la un loc nu constituie o dovadă a ineficienței ori a nocivității mesajului hristic... ci numai o mărturie convingătoare a felului în care raza Divinului încorporată în structura deformantă a iadului psihic al unora dintre oameni se poate reflecta în afară ca o emanație diabolică.

În viața curentă, unde constrângerile obligă totuși omul la o anumită luciditate, căci validarea e adesea inevitabilă, sunt posibile toate deviațiile morale, nevrotice sau psihotice. Cu atât mai mult ele sunt posibile în viața religioasă, unde validarea e cu mult mai dificilă.

Rușinea

Privind un copilas de un an și două luni cum se rușinează, ascunzând cu un zâmbet timid obrazul după umărul mamei sale și plecând cu iuțea privirea... îți poti pune o întrebare la care, dacă nu esti un adept al vreunei teorii spiritualiste, cu greu poti găsi un răspuns cât de cât plauzibil.

Așadar... de unde vine oare acest comportament cu totul special care se va manifesta la cele mai variate vârste ale omului... unde își are el originea, cand în cadrul familiei sale nu exista nici un exemplu, care să îl conducă la învățare?...

Timiditatea pare a fi un lucru misterios... și dacă nu apare ca o manifestare a unui mecanism de protecție a ființei, cum oare poate el să se afirme atât de timpuriu în viața unui individ?...

Misterul cedează însă puțin dacă presupunem că ne naștem cu toții dotați cu anumite mecanisme de protecție psihică...

Smerenia

Ar trebui poate să ne gândim mai mult la faptul că anumite surse creștine ne sugerează că modestia, recunoașterea umilinței și a limitărilor inerente condiției umane individuale ar fi cele mai iubite de Dumnezeu însușiri ale omului. Poate că modestia chiar este cea mai dificil de obținut și păstrat însușire a omului, pentru că reflectarea firească a minții asupra ei, dacă nu este asociată cu o reală și vie cunoaștere spirituală, o poate transforma în mândrie.

Poate că umilința firii pe care Dumnezeu o dorește pentru copiii Săi, nu e într-adevăr de găsit în autoaprecierea nedreaptă, extrem de nefavorabilă, care dacă e sinceră nu poate izvorâ decât dintr-un mare dispreț și o permanentă ostilitate la adresa propriei persoane... Nu a te considera cel din urmă, cel mai căzut din împărăția Domnului, ci în ATITUDINEA și ACȚIUNEA care fac din tine sprijinul și apărătorul plin de iubire al tuturor celor din jurul tău... și mai degrabă a oricărui dintre aceștia decât a propriei persoane. Acela angajat cu adevărat la cauza vieții și evoluției sufletești a celor mai mulți este cel umil, căci, din perspectiva scopurilor sale, interesele personale ajung să servească strict supraviețuirea, adică asigurarea unei existențe care să se poată dedica altor existențe.

Ateismul și educația actuală

Haosul dezastrului natural și războiul induc mai puțin căderea morală și spirituală a oamenilor, decât forma de viață egoistă și aservită poftelor trupești pe care o reprezintă ei, chiar și în cele mai confortabile și pașnice condiții de existență. Tocmai în aceste bune condiții se afirmă cel mai clar în atitudinile și comportamentele oamenilor lipsa de interes pentru cei din jur și agresivitatea la adresa tuturor celor care le ating comoditățile sau se opun intereselor lor personale.

Mediul cel mai propice pentru rău este acela cald și comod în care individul își permite să-și afirme și să-și protejeze cel mai puternic egoismul: familia, cuplul, grupul de oameni asupra căruia are influență și autoritate. Ușor poate fi identificat și omul care s-a lăsat atras în acest joc funest al egoismului și plăcerilor legale, mărunte ale vieții, pentru că el va fi în mod declarat adeptul „normalității comunitare și familiale, se va feri să-și complice viața în orice fel, dar mai ales în felul acela anume care presupune a purta de grijă altor ființe decât acelor strict asigurate lui prin contractele sociale mutuale sau oficiale, va avea păreri și

judecăți clare, sigure și inflexibile despre toate lucrurile și, în primul rând, despre sine și rosturile sale în viață. Un asemenea om va putea fi un cetățean model, căci cel mai adesea se va arăta respectuos față de cei din jurul său, preocupat de igienă, de ordine, de gospodărie, de plata taxelor la vreme, de legile și regulile decise de conducerea statului, de obiceiurile religioase și laice, deopotrivă. El nu va avea nici o înțelegere pentru indisciplina și accesele de personalitate ale copiilor, nu va ocroti animale care nu-i aduc nici un avantaj personal, nu va da lucruri sau mâncare de pomană unor străini despre care un știe nimica. El nu se va încrede în persoane necunoscute, dar nici în majoritatea celor cunoscute, căci se consideră un om bun, rățacit într-o lume ne-bună, plină de oameni răi, ostili, indiferenți. Va avea însă multă încredere în propria sa persoană și puțină în câțiva privilegiați, printre care se poate număra eventual Însuși Dumnezeu (dacă experiențele prin care au trecut l-au făcut să ia în considerare că un mic aranjament, făcut din timp, cu Bătrânul s-ar putea dovedi util, în cele din urmă...)

Oh, dacă Acesta s-ar transforma pentru a fi pentru o clipă, asemănător cetățeanului nostru „normal”, toate ființele libere ale întregului Univers ar fi constrânse să se transforme instantaneu în roboți, executori disciplinați și fideli ai ordinelor Sale supreme, pentru a avea dreptul să supraviețuiască. Desigur, o viață robotizată nu este chiar o viață liberă și o viață neliberă este mai degrabă moarte decât viață, dar oare mai contează acest amănunt de vreme ce ordinea cea justă a lucrurilor este, din perspectiva lor, asigurată?

Unii sceptici gândesc poate că Dumnezeu ar trebui să se adreseze oamenilor într-un limbaj atât de complex și într-o manieră atât de uluitoare încât nimeni... sau cel puțin nimeni în afara celor mai inteligenți și mai documentați savanți ori teologi să-l poată înțelege. Să presupunem deci că Inteligența Supremă hotărăște să trimită mesaje complicate oamenilor, considerând firește că puterea de înțelegere a celor mai mulți oameni este extrem de limitată... Atunci avem de conceput că Dumnezeu nu urmărește decât să se adreseze unei elite capabile să-l înțeleagă în mod intelectual, lăsând ca aceasta să joace ulterior rolul de mijlocitor și pedagog în relația cu cei mulți și săraci cu duhul. Aceasta contrazice însă foarte multe afirmații ale lui Hristos, atât din Noul Testament, cât și din Noua Revelație. Susținătorul întregii creații nu pare câtuși de puțin să sufere de comoditatea și limitările care ar face pe un mare conducător uman să relaționeze numai cu cei mai apropiați din subordinea sa... Aflat în trup, El vorbește întotdeauna în cuvinte simple, destinate celor mai mulți, se atașează de cei puțin învățați, dar liberi în gândire și le dă cu atât mai mult, cu cât au o inimă mai fierbinte.

Materialistul acceptă mai degrabă că este produsul unei energii impersonale, dar dotate cu un anumit spirit mecanic de inteligență... Orientarea teleologică pe care o observă anumite filozofii actuale marchează însă deja, în teritoriul gândirii actuale, o depășire pe care o putem considera ca fiind relativ „oficială”, a materialismului.

Prin urmare, o energie dotată cu o forță de creație, construcție și sprijin și chiar orientare spre scop nu e foarte greu de recunoscut, de vreme ce cooperarea elementelor din lumea materială e imposibil de trecut cu vederea – începând de la combinațiile chimice și sfârșind cu relațiile prin intermediul cărora se construiește și se menține societatea umană, ca mediu de existență al fiecăruia din membrii săi.

De sursa acestei energii, acestei forțe de creație, a cărei existență cei mai mulți oameni o pot considera drept sigură, nu ne putem apropia însă cu nici una din ideile științei actuale. Îi putem spune Dumnezeu, dacă hotărâm că trebuie să poarte un nume... dar încă o putem privi

ca pe ceva de natură inconștientă și impersonală. ....Există însă oare ceva inconștient în realitatea cunoscută, care să creeze ceva dotat cu conștiență?

Dacă este de conceput că această energie creatoare are o cauză și, implicit, o sursă, aceasta trebuie să fie conștientă de realitatea înconjurătoare ei, iar pentru că realitatea e chiar creația Sa, trebuie să fie conștientă de această creație, adică de faptele Sale. În plus, de vreme ce realitatea se dovedește a fi extrem de complex organizată, creația nu este posibilă fără o conștientizare a scopurilor sale. Iar această conștientizare, cel puțin din perspectiva noastră omenească, nu este posibilă fără conștiință de Sine. Și unde există conștiință de Sine, există Ființă... nu doar energie inteligentă, impersonală.

În general, atei pot deveni credincioși mai buni decât cei care acceptă la un moment dat, numai cu mintea, o credință impusă în mod exterior, ghidați fie de impulsul imitației, fie de calcule egoiste, legate de posibila lor protecție pe Pământ sau de continuarea existenței lor după moarte.

Atei sunt obișnuiți cu adevărurile impersonale oferite de știință – concepții care pentru egoismul individualității sunt nemiloase. Dar prin aceasta, sufletul ateului este antrenat să pună adevărul mai presus de interesul lui personal și de aceea, în raport cu un credincios superficial, mintea lui poate avea mai multă deschidere către cunoaștere, iar inima sa, mai multă umilință și mai multă compasiune pentru tot ceea ce există în afara sa.

Obișnuințele

A renunța la obișnuințele de judecată poate crea omului o stare de criză similară renunțării la obișnuințele de alimentație, de exemplu. Renunți la carne și ai la un moment dat senzația că nu prea ți-a mai rămas nimic de mâncat la o masă. Ți propui să renunți să-I mai judeci pe alții și chiar dacă faci asta din convingere, într-o discuție cu prietenii sau cu familia, poate să ți se pară la un moment dat că nici nu mai ai ce spune. În schimb, poți realiza astfel, cu toată claritatea, în ce măsură incredibilă îi pot uni pe oameni sentimentele negative.

Libera voință

Toate lucrurile fundamentale ale vieții noastre, atât cele interioare cât și cele exterioare ființei noastre ne sunt date... toate cu excepția capacității noastre de a alege. Aici se află libertatea naturală acordată de Dumnezeu numai oamenilor și îngerilor, iar această libertate constă în posibilitatea de a dispune în permanență de unele sau altele din cele ce îi sunt date și ajung în perimetrul conștienței sale.

Alegerile oamenilor, chiar dacă nu pot crea nimic într-adevăr nou, din punct de vedere spiritual, sunt totuși fapte extrem de puternice, căci ele pot construi din ceea ce le este dat un paradis, dar nu mai puțin, un iad, iar aceasta nu doar pentru cei care aleg, cât și pentru multe alte ființe de pe această lume.

Căci într-adevăr, nici o viață umană nu se desfășoară doar într-o zonă a datului divin, ci într-una în care nenumărate alte alegeri umane o influențează. Cei care ne sunt cei mai apropiați, cei de care ne-am atașat cel mai tare, dar și cei de care depindem prin structura

socială, sunt cei ale căror alegeri ne afectează în cea mai mare măsură. De aceea nu e deloc un lucru mărunț ca omul să ajungă să înțeleagă că este corect să accepte libertatea de alegere a oricărui om, iar aceasta indiferent de măsura în care manifestările acestei libertăți îl afectează. Ceea ce Dumnezeu a dăruit oamenilor pentru eternitate, ceea ce El însuși a demonstrat prin întreaga Sa viață pământească că respectă mai presus de eternă Sa ordine, trebuie și omul să înțeleagă la un moment dat că este pentru binele lui și al tuturor celorlalți să respecte.

Tot ce face cu adevărat omul ca manifestare a liberei sale voințe este izvorât din inima sa, din inima sufletului său în care se află ascuns spiritul – centrul unic de viață al întregii ființe. Doar că în suflet, atașamentul inițial pur al sufletului primește o orientare dată de gândirea omului, de urmele experiențelor în care simțirea a fost provocată de evenimente trupești sau sufletești...

Voința divină care se află dincolo de tot ce ne apare nouă drept structură ori legitate materială și sufletească, are multe forme. Ea îi dă reguli și constrângeri celui imatur, în măsura care îi este necesară pentru ca el să reziste în procesul individuației sale, prin forțe proprii. Acesta este cazul mineralului, plantei și, într-o măsură mai mică, animalului, însă omul, care prin creația sa este apt să reziste și să se dezvolte nedefinit înspre Dumnezeu, este lăsat pe deplin liber în alegerea sa conștientă.

Sufletul omenesc este, încă de la creația sa, o reflectare – mai slabă în intensitate, dar dispunând de toate principiile esențiale – a spiritului său, care este o parte din Dumnezeu.

Dacă sufletul, în libertatea sa, face alegerile corecte din punct de vedere al ordinii divine, el se întărește și se apropie tot mai mult de spiritul său, în toate atributele sale. Iar când omul, prin efortul său conștient și dezinteresat, izvorât din iubirea de Dumnezeu, face un pas mai aproape de spirit, Dumnezeu are grijă să sporească înzecit eficiența sa. Aceasta este grația pe care iubirea supremă și originară o oferă întotdeauna picăturii de iubire libere care își caută drumul către ea.

Libertatea

E minunat să poți trăi eliberat de propriile proiecții mentale. Să privești un plop care vibrează în bătaia soarelui și să-ți spui - da... e bine să trăiești!... fără ca în clipa următoare să îți vină în minte propria vârstă și apoi, inevitabil, toate inhibițiile pe care ți le-ai creat singur legat de problema asta. A proceda astfel nu este un exercițiu de luciditate. Ba chiar, din punct de vedere sufletesc, nici nu există stupiditate mai mare.

Unii oameni care se pretind revoluționari, care se opun sau s-au opus cu idei generoase unor tiranii sau absolutisme, au totuși în ei germenii unei atitudini feudale sau chiar sclavagiste.

Destinul

Când destinul ia omului tot ce îi dă putere sau sens personal în viața sa, ceea ce rămâne este chiar omul cu adevărat – omul în relația sa cu Dumnezeu.

Ceea ce se întâmplă după terminarea existenței pământești pentru cei mai mulți, se poate întâmpla și în timpul ei pentru cei loviți de mari suferințe și dezastre. Fie că și-au pierdut întreaga familie, copilul iubit, tovarășul de viață, posibilitatea de a munci, de a se mișca sau de a trăi fără durere... acești oameni au totuși beneficiul șansei mult sporite de a conștientiza legătura lor cu Dumnezeu, o șansă care le-ar fi poate aproape imposibilă în condițiile normale ale vieții lor.

Orice om sănătos mintal conștientizează adesea că există un comportament exterior și unul interior pentru fiecare acțiune a sa. Dumnezeu ia în considerație pe acela interior, care decurge din intențiile noastre și care exprimă nemijlocit atitudinea noastră spirituală și adevăratele noastre atașamente... Ceea ce e greșit în afară, dar

comis plecând de la bune intenții nu se judecă omului în viața de după moarte pe măsura efectelor sale, însă ceea ce se arată a fi bun în afară, dar este comis pornind de la un calcul menit să deghizeze interesul egoist ori chiar distructiv al omului într-o atitudine sau o calitate nobilă, datorită avantajelor strict personale pe care e previzibil că acest fapt le va produce, se judecă și încă probabil cu o măsură mai aspră decât cea de care ar fi avut parte omul pentru o fapta rea care ar fi decurs din interesul său real, dacă nu ar fi existat nici o disimulare.

Probabil că nu e încercare mai mare pentru omul acestui pământ decât aceea a puterii, gloriei și bogăției. Aceasta pentru că în legea divină e scris ca acela dăruit cu mai multe puteri și avantaje, să-i servească mai mult pe toți aceia care intră în sfera sa de influență și sunt mai puțin înzestrați decât el, în vreme ce acela înghesuit din toate părțile de frustrările unei soarte potrivnice, este îndreptățit să se preocupe mai mult de sine însuși în ce privește legătura sa cu lumea aceasta.

Oamenii care au însă destine prielnice pe pământ, sunt însă preocupați, cel mai adesea, să acopere întreg orizontul conștiinței lor cu mantia opacă a propriului sine. Ei nici nu bănuiesc sau dacă totuși o bănuiesc, se tem să creadă, că beatitudinile nenumărate pentru care e construit sufletul omenesc nu se pot trăi în registrul satisfacțiilor senzuale sau egoiste pe care le poate oferi din plin această lume, ci numai în acela al trăirilor spirituale – care sunt impregnate de iubire și înțelepciune.

Nu cuvintele vizibile, înscrise pe hârtii perisabile sunt acelea care determină cu adevărat mersul istoriei, nu ele sunt cele care, prin efectele lor, rămân pentru totdeauna... ci cuvintele acelea nevăzute și neauzite pe care oamenii și le înscriu în inimile lor. Dacă și numai dacă cei mai mulți dintre noi vor înceta să se lase pătrunși în adâncurile lor de cuvinte egoiste și pline de mândrie, pentru ca în locul acestora să se poată înstăpâni cuvinte ale iubirii și compasiunii, lumea întreagă va deveni ceea ce fiecare speră (de regulă, în mod mecanic, având ca reper reprezentări și idei foarte discutabile, dar, mai ales, fără să-și asume nici o responsabilitate)... un paradis pentru existența umană.

Căutarea spirituală

Se vorbește atât de mult în zilele noastre despre autenticitate... Aceasta nu este însă acea conformare cu o esență misterioasă pe care o presupun unii existențialiști, ci o manifestare în existență a demnității spirituale a omului. Când omul își direcționează iubirea din spirit în direcții greșite, creînd astfel atașamente nepotrivite cu demnitatea spirituală pentru care a fost creat, atunci el nu mai este autentic. Această înstrăinare de autentic, sau mai bine spus, de spirit, se produce oriunde omul se lasă mișcat de forțe interioare pe care nu le cunoaște în raport cu ceea ce este mai profund în el – conștiința și capacitatea de a iubi oamenii. Inerția trupului și a minții, plăcerea egoistă cu lăcomia ce se naște din acestea, intră de fapt într-o contradicție inevitabilă cu cele dinainte, dar omul poate opta în direcția lor, pentru că le resimte ca fiind mai mult ale sale decât cele dinainte.

Atunci el se poate simți chiar liber și autentic în urmărirea nestăvilită a acestor dorințe egoiste ale sale și se poate convinge cu mare ușurință că aceasta e singura stare de libertate posibilă. Totuși, el se află într-o zonă a neadevărului în care, fără să-și dea seama, se afundă din ce în ce mai tare, pierzându-și curând reperele care îi sunt necesare pentru a se întoarce. Și atunci, mai devreme sau mai târziu, destinul îl lovește pe acela, smulgând de lângă el ceea ce iubește mai mult – ființele sau lucrurile care îi aduceau plăcere, bunăstarea trupului, imaginea gloriei sau puterii sale personale.

Cei care s-au obișnuit să vibreze numai în fața unei competențe sau autorități lumești, nu pot fi deschiși la idei care nu provin de la o asemenea instanță.

Astfel merg lucrurile în domeniul acesta... Oamenii cu adevărat deschiși apreciază ideile noi ale unei persoane necunoscute și o promovează apoi, atribuindu-i o anumită competență și autoritate. Oamenii limitați, care s-au deprins să caute doar ceea ce e deja recunoscut de alții, iau apoi la cunoștință această investire, preocupându-se să o facă veșnică, inflexibilă și, cel puțin pe alocuri, exclusivă. Această acțiune derivă din sentimentul pe care îl au că asociindu-se cu o valoare dominantă, puternică, durabilă, capătă și ei putere și influență asupra celor din jur....

Sentimentul respectiv este, de fapt, o expresie a unei nevoi de compensație sufletească, iar aceasta din urmă este cauzată de un vid interior, dureros, pe care sufletul, deși având o slabă priză de conștiință, reușește totuși, mai mult sau mai puțin, să îl resimtă.

Nu doar oamenii limitați, ci toți aceia care nu iubesc suficient, resimt nevoia de acoperire a golului interior. Dar numai ei se opresc la o soluția primului impuls – aceea care solicită cel mai puțin efort pentru minte și pentru inimă.

Psihologia și psihoterapia actuală încearcă, cel mai adesea să facă abstracție de Dumnezeu și de spirit. Dar dacă reprezentanții atei ai acestora ar accepta, măcar ca ipoteză, existența lui Dumnezeu, nu ar fi de așteptat din partea lor să încerce să caute cunoașterea legilor spirituale care stau la baza funcționării sufletești a omului?... Căci în conformitate cu ce se consideră că un om a fost vindecat sufletește, dacă nu în conformitate cu ordinea cea bună după care el a fost construit și menit să existe?

Problema tuturor problemelor umane este SEMNIFICAȚIA... Căutarea semnificației lucrurilor ar trebui să însoțească omul până în ultima clipă a vieții sale.

Cine nu caută, nu găsește. Cine caută, găsește destul cât să-și continue căutarea. Cine nu caută, doarme. Cine începe să caute, începe să se trezească.

Cât de important este să nu-ți pierzi timpul prețios al vieții tale – mai ales atunci când ești tânăr – prelucrând cu obstinație imaginile idealizate sau deformate ale sinelui, celorlalți oameni, lumii...

Cât ești tânăr e important să cauți adevărul, să faci lucruri prin care să te poți exprima în cele mai esențial umane calități ale tale... Aceasta este creșterea ale cărei roade se văd la vârsta maturității, când trebuie să-i sprijini pe alții – și nu doar material, ci și moral, și spiritual – în propriile lor lupte cu viața.

Cât ești tânăr e cel mai bine să înveți să iubești, pentru ca apoi să poți iubi toată viața, pentru ca iubirea ta să cunoască o creștere și o rafinare din ce în ce mai mare, prin creșterea în înțelepciune a iubirii... Tânărul trebuie să știe că dacă ajunge să trăiască în iubirea adevărată, toate zbaterile, incertitudinile și durerile care îl macină vor fi, pe nesimțite, abolite... Atunci sufletul său va fi asemenea unei grădini pline de armonie și frumusețe, în care florile spiritului său vor crește și vor da roade eterne. Pentru a ajunge să trăiască în iubirea adevărată adică în iubirea de Dumnezeu, care e totuna cu viața și fericirea adevărată, omul nu trebuie decât să și-o dorească. Dar pentru a dori ceva, trebuie să ai o precunoaștere a lucrului respectiv, ceva care să te incite, să-ți stimuleze interesul. Această precunoaștere este învățătura spirituală venită de la Dumnezeu, ploaia divină de care grădina interioară a fiecăruia dintre noi are nevoie.

Prin autorefectare, orice om poate ajunge să simtă în el lumina. Dar întotdeauna, aceasta constientizare va fi însoțită de o revelație manifestată a unora din partile de umbră ale sinelui. De aceea lupta omului nu se sfârșește niciodată în teritoriul propriei conștiințe. Ceva însă, trebuie să însoțească în permanență, această evoluție a noastră: hotărârea de a face în așa fel încât, printr-o luptă perseverentă cu condiționările noastre negative, în jurul nostru să nu reflectăm decât lumina.

Deși în ultimele secole, nu doar falsele revelații dumnezeiești, ci și cele autentice au sporit în număr și în claritate, ceea ce se poate observa chiar de-a lungul unei vieți omenești este că cei mai mulți oameni nu au devenit mai buni, ci s-au adâncit mai mult în egoismele și atașamentele lor materiale...

Vorbele cele mai lămuritoare și mai pline de căldură ale misticilor inspirați de cuvântul sfânt al lui Dumnezeu sunt necunoscute sau ignorate de majoritatea coplesitoare a contemporanilor noștri, cu toate că trăim într-o epocă în care tehnologia informației le-ar putea face accesibile, oricărui om care are acces la internet și cunoaște o limbă de circulație internațională, în numai câteva clipe. Nu pentru că n-ar exista suflete pline de compasiune care să le cunoască și să își dorească să transmită mesajele divine ale noilor revelații tuturor semenilor lor... ci pentru că inimile oamenilor sunt deseori, atât de pietrificate de iubirea pentru sine și de cea pentru posesiunile materiale, iar mințile lor sunt atât de îndobitocite de avalanșa de informații moarte care îi asaltează începând din cea mai fragedă copilărie, încât nici cea mai vagă formă de căutare spirituală nu le mai însuflețește voința. Însingurați, amorțiți sau disperați în viața lor lipsită de bucurii adevărate, oamenii ajung să acționeze

numai în virtutea celor mai animalice pulsioni ale sufletelor lor. Se obișnuiesc să trăiască astfel.

Dincolo de realitatea cruntă a unei existențe lipsite de scop și de elan vital, risipită în activități inutile și plăceri dăunătoare, mintea înrobite a omului inventează tot felul de concepte, ordini, necesități și principii artificiale, menite să înăbușe strigătul interior al spiritului, care în momentele eliberării sale, trezește în suflet nevoi dureroase și arzătoare, imposibil de satisfăcut cu toate ofertele acestei lumi trecătoare.

Pe măsura ce evoluezi în viața, unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri care ți se revelează la un moment dat este că pentru înțelegerea celor mai simple noțiuni din sfera umanului - acelea care sunt oferite prin tradiție de educația primilor ani - ai nevoie de tot ce ai putut obține până în momentul respectiv de la viața... și mai mult, de tot ce vei putea obține până în ultima ta clipă.

Există oameni care se pretind inspirați de entități spirituale și care afirmă că un om mai avansat în spirit poate să fie degradat, în orice clipă, de la nivelul în care se află... Căderea apare astfel, ca un eveniment imprevizibil, ocult, aflat în afara posibilității umane de decizie și influență. Dar mult mai probabil apare ceea ce putem pierde oricând, nu e decât ceea ce nu am făcut al nostru, prin liberă alegere, munca și devotament... din cele care ne-au fost dăruite prin grația divină.

Apropo de preocuparea pentru cele spirituale... și aici este că și în mai toate activitățile creatoare ale omului... până nu gusti ceva din ele, nu înțelegi cum ți-ai putea pierde timpul astfel...

Dacă pregătirea sistematică a hranei sotului poate părea adolescenței rebele o stupiditate care nu merita nici cea mai scurtă reflecție, ea poate deveni pentru femeia îndrăgostită, zece ani mai târziu, unul dintre cele mai firești gesturi de iubire.

Când egoismul și nu dăruirea de sine este motorul devenirii spirituale ale omului, cele mai mărețe idei creștine pot fi imbrățisate și propagate, fără a fi însă cu adevărat traite, punându-le astfel în mod automat, în slujba conștiinței egoice.

Ce este real și ce nu în ceea ce privește dimensiunea globală a vieții noastre?... Dacă e real că ne-am născut ca să învățăm, să-I ajutăm și pe alții să învețe și să facem aceasta, și orice alt lucru, cu iubire, cât de departe suntem noi de adevăratele cauze... Trăim cu totul sub imperiul iluziilor - iluzia că trebuie să căutăm plăcerea și fericirea numai în cele care răspund doar propriilor noastre nevoi egoiste, iluzia că trebuie să evităm cu orice preț suferința, fie că este a noastră, fie că este a altora (de vreme ce contemplarea ei ar putea să ne strice cheful de viață), iluzia că trebuie să învățăm exact atât cât e necesar pentru ca primele două directive să fie îndeplinite și să îi iubim doar pe cei care contribuie cu ceva la aceasta.

Cel de-al doilea trăiește numai o scurtă uimire, un fior pe care nu simte nevoia să-l contemple, pe care îl rățăcește rapid într-o vagă amintire, după care se lasă din nou animat de plăcerile, obiceiurile și scopurile lui obișnuite.

Omul care a gustat ceva din învățătura (sau hrana) cea sfântă a Domnului, dobândește într-o măsură mai mică sau mai mare, o capacitate de a interpreta într-un mod spiritual trăirile

vieții sale... și nu doar pe cele prezente, ci chiar și pe cele mai îndepărtate în timp, de care își poate încă aminti. De pildă, el poate realiza că unele stări de spaimă din copilărie, ca și sentimentele ciudate de degradare și imobilitate pe care i le trezeau anumite peisaje reci, cenușii, sau anumite case, sau anumite obiecte vechi, degradate... toate acestea trădau, de fapt, reflexele cunoașterii morții. O cunoaștere a ceea ce este cu adevărat moartea... întuneric, spaimă, imobilitate, inactivitate, împreună cu conștiința Sinelui și conștiința acestor condiții limită de existență. Nu non existență în sensul acela comun implicat de perspectiva materialistă, ci o existență într-un neant absolut – în care nu se află decât conștiința propriei existențe într-un neant absolut. Omul mai realizează și că nu a putut ajunge la recunoașterea acestei cauze a vechilor sale trăiri ciudate, decât după ce o sclipire de cunoaștere a vieții celei adevărate i-a devenit accesibilă.

Invataturile spirituale .... ne arata ca omul ca fenomen ontologic nu este nici asemenea insectei de o zi, dar nici asemenea creatorului legilor naturii.

Cu mult mai presus decât un corp supus tuturor umilirilor timpului, un om este un suflet ce-ascunde în miezul sau un spirit; drumul trupului dureaza o viata; drumul sufletului și al spiritului său călăuzitor aparține eternității.

Ceea ce traieste în spirit din sufletul omului, ramane pentru totdeauna. Restul se pierde, mai devreme sau mai târziu, într-una sau alta din viețile sufletului. Cu cat un om traieste mai mult în afara propriului său spirit, cu atat el e mai puțin acelasi de-a lungul timpurilor eternității. Acesta este sensul renașterii în spirit... a nașterii în corporalitatea și atributele destinate de Dumnezeu să dureze veșnic.

Evoluția pozitivă este, dintr-un asemenea punct, asigurată, căci atunci ajungem, ca suflete unite cu spiritul să selectăm și să integram numai ceea ce, în esența sa, îi este compatibil cu spiritului nostru și, prin acesta, cu Dumnezeu.

Maestrii orientali au păstrat, fără îndoială, o amintire-reprezentare a spiritului... El este cerul ființei, care se înalță deasupra tuturor norilor vremelnici ai gândirii. În schimb, ei nu au reușit să descopere nici un scop valabil în coborârea acestuia în materie. Ei pot fi sublimi în gândire și sentimente, dar ceva anume în atitudinea lor generală față de viață, le trădează în mod vizibil această insuficiență: *există un dispreț nedisimulat în această atitudine.*

Mai întâi este disprețuită materia – manifestarea fizică a spiritului – motiv pentru care ei nici nu își doresc cu mai mult ardoare altceva decât să se elibereze pentru totdeauna de viață în forma aceasta... mai apoi sunt disprețuite sentimentele și impulsurile emoționale comune ale oamenilor... mai apoi justificările și actele lor și, în final, orientarea occidentală a civilizației, cu tot ce implică sistemul de viață ca atare.

Nu vreau să spun (și, dealtfel, puțini occidentali chiar îndrăznesc să o facă) – toate acestea sunt bune, nu suportă câtuși de puțin critică. Dar am credința că nu disprețuind ori desființând din temelii se poate schimba ceva în bine. De fapt, aici e, dintr-un punct de vedere, și problema esențială. Ideologia orientală nici nu urmărește în vreun fel o schimbare reală în cadrul mai larg al comunității; schimbarea dorită e strict de domeniul evoluției individuale. Într-un fel, sistemul acesta de judecată nu bate foarte departe de cel al religioșilor extremi, pentru care orice părere care nu coincide fidel cu a lor, se află sub jurisdicția Satanei.

Desigur, orientalii au aici, față de aceștia, un atu indubitabil. Practicarea credințelor lor i-a condus pe inițiați la dobândirea unor înalte cunoștințe spirituale, printr-o veritabilă expansiune a conștiinței. Presiunea doctrinelor a făcut însă ca aceștia să rămână ca hipnotizați

înaintea miraculosului cer senin al spiritului. Efortul lor pare să conștie mai degrabă într-o întoarcere beatifică la origine, decât într-o continuare pe trepte mai înalte a luptei vieții.

Ocultismul occidental se ferește totuși de aceste excese. Steiner, de exemplu, nu disprețuiește nimic. Doar explică. El oferă o justificare de natura necesității chiar și pentru această uimitoare condensare a spiritului în materie. Totul capătă un sens și un scop, definit prealabil în marele plan de extensie și evoluție a vieții. Binele capătă sensul suprem. Nu se pune problema de a accepta binele și răul ca pe două polarități posibile, complementare, necesare desfășurării vieții (ca la Osho, de pildă). Răul – la nivel uman - este doar o posibilitate care își află sursa în capacitatea de a alege și rezidă în evitarea deliberată a fapturii binelui. Răul nu este necesar în nici un fel planului divin, dar este întrutotul posibil. Astfel, lupta omului împotriva răului, indiferent că acesta e întotdeauna relativ în definire, capătă și ea un sens fundamental. Ori într-o societate aflată în mișcare, o posibilă afirmarea a lipsei de ascendență spirituală a binelui în raport cu răul, nu poate crea în timp decât catastrofe. Istoria o confirmă... Tot ce e necesar pentru a schimba lumea în bine, EXISTA DEJA. Tot ce e necesar pentru a o distruge, de asemenea.

Restul este alegere umană.

Înainte de a ne devota sinele divinității, ar trebui să încercăm mai întâi primul pas către aceasta – devotarea cu toate forțele cauzelor bune ale umanității.

Cel care crede că viața trebuie să aibă un sens, că binele posibil este dat prin raportarea la sensul acesta, că răul se află înafara binelui și nu se poate confunda cu el din nici un punct omenesc de vedere, cel care crede că ființa umană trebuie să-și fixeze ca scop identificarea și, pe cât îi stă în puteri, realizarea binelui, acela este un om religios. Dacă apartenența la o religie poate imprima o asemenea credință unui adept, atunci funcțiunea acesteia este, din perspectiva individului respectiv, îndeplinită. Dar asta se întâmplă mult mai rar decât se presupune ori se declară. În plus, există și oameni care, neputându-se apropia de nici una din instituțiile religioase cunoscute, ajung printr-o educație inspirată, prin cultură și, mai ales, prin propriile demersuri sufletești la acest fel de certitudine interioară.

Învățăturile spirituale nu pot ajunge decât la sufletul acelor care înțeleg în inima lor că orice om are un centru de conștiință care conține în sine toate adevărurile fundamentale... care e un produs nemijlocit al acestora...

Omul care nu simte că învățătura spirituală nu e o CUNOAȘTERE ci o RECUNOAȘTERE, nu a ajuns probabil să simtă într-o măsură suficientă existența acestei entități superioare în sine.

Psihanaliza, ca presupusă știință a celor observabile, nu ia câtuși de puțin în considerație principiul lui Heisenberg. Dacă observatorul alterează starea unui obiect considerat neînsuflețit, observat de el, nu cu atât mai mult este influențată starea unui subiect viu, mai mult, dotat cu conștiință de sine? Nu cu atât mai mult cu cât observația specifică demersului psihanalitic pretinde și o anumită interacțiune verbală între cele două personaje, ca să nu vorbim decât de ceea ce este material demonstrabil, ale cărei efecte nu pot fi, în nici un caz, ignorate.

Gândind la Dumnezeu și proiectând asupra acestuia propriile însușiri, scheme de reacție și atitudini, omul nu poate decât greși. De aceea, gândul la Dumnezeu trebuie precedat de o adevărată cunoaștere spirituală – care se poate confirma ca atare prin faptul că dă semnificație și solicită cele mai importante și mai nobile calități ale ființei umane. Aceste calități se pot identifica chiar în termenii limbajului moral comun care, izvorând din conștiința umană și fiind permanent confirmat de ea, este domeniul reperelor celei mai puternice manifestări a spiritului divin în om.

Pentru orice minte lucidă, fie că ea aparține unui ateu, fie unuia care cunoaște și recunoaște destule pentru a se putea numi fără nici o ezitare interioară credincios,

încercarea minții omenești de a-l înțelege în mod abstract pe Dumnezeu, altfel spus, de a-l cuprinde cu puterile minții omenești ca pe un obiect exterior și palpabil, nu se poate desfășura fără o prealabilă și îngrozitor de înșelătoare minimalizare și deformare a Adevărului Divin.

Dumnezeu este înapoia oricărei cauze pozitive, oricărei dezvoltări în complexitate și armonie, oricărui progres în civilizație și conștiință. Dumnezeu este dragostea originară, sursa născătoare a tuturor lucrurilor și cea care le însoțește, ca suport primordial, evoluția.

Creația divină este perfectă, fiecare om are în sine un nucleu holografic de spirit dumnezeiesc, o frântură magică de universal atotîntuitor și cunoscător, care păstrează cu fidelitate proprietățile esențiale ale marelui întreg.

În rest, putem conveni că fenomenele care realizează în manifestare personalitatea și individualitatea pe care o reprezintă ființa umană, sunt opera unor forțe creatoare inferioare în putere și grad de evoluție divinității – ceea ce inițiatii numesc ierarhiile cerești.

Lumea în care trăim este un loc al bătăliei neîntreprinse între forțele divine și cele desprinse de divinitate. Fiecare om este un câmp de luptă în această bătălie, dar nu unul pasiv, inert, asemenea c-un peisaj... ci unul care își poate modifica înfățișarea încât să influențeze decisiv cursul luptei. Și nu doar atât. El poate influența cu putere, într-un fel sau altul, și înfățișarea altor câmpuri cu care ajunge să comunice și, prin urmare, poate influența soarta Marii Lupte într-un fel cu mult mai semnificativ decât prin contribuția sa nemijlocită.

Omul e destinat să lupte pentru a-și redobândi statutul spiritual, mai bine spus, e destinat să lupte pentru ca întreaga umanitate să facă pașii necesari evoluției sale spirituale. Cine luptă doar pentru propria sa evoluție, se află pe un drum înfundat. Valul spiritual al semenilor săi îl va ajunge și îl va depăși cu siguranță.

Cine luptă din iubire pentru Dumnezeu și pentru toate creațiile sale, luptă de partea Binelui, pentru cauza evoluției spirituale... Tot ce istoria, educația și propria experiență de viață învață pe om, poate și ar trebui folosit în această luptă. Calitățile minții și ale inimii, abilitățile, cunoștințele ... totul.

Cine își imaginează că viața îi dăruiește la un moment dat sănătate sau fericire sau noroc sau talent sau geniu unei persoane, într-alt scop decât acela de a lucra la înălțarea semenilor săi și a tuturor ființelor vizibile și invizibile care sunt influențate de forțele sale... face o greșală pe care o va plăti la un moment dat, cu mult mai mult decât efemerul său privilegiu. Lupta începe o dată cu conștientizarea acestor adevăruri și continuă mai apoi, în mod necesar, cu încercarea de a-i ajuta și pe alții să ajungă la conștientizare.

Luptatorul ia reflectarea de sine și o pune în slujba lumii. Nu lasă loc nici confuziei născute din reflectările repetate și nici vanității care alege aparent în favoarea Eului propriu... de fapt, în favoarea unor dorințe și pasiuni egocentrice, inferioare.

Tinerii nu prea obișnuiesc să se întrebe de ce suferă de o indecizie atât de mare în alegerile cele mai comune ale vieții – a spune un cuvânt sau altul, a face un gest sau altul, a adopta o atitudine sau alta... În multe din momentele lor de ezitare se petrece o importantă căutare interioară a sufletului, iar acolo unde, dintr-un motiv sau altul, nu se descoperă niște repere spirituale, vârsta adultă aduce o anumită rigiditate și limitare a vieții de gândire și, deopotrivă, a celei afective. Aceasta pentru că nevoia omului de repere în dezvoltarea sa sufletească se cere satisfăcută într-un fel. Și, cu excepția cazurilor de tulburare nevrotică, când se dezvoltă o reacție cu totul defavorabilă la propriile cerințe sufletești, omul reușește să o satisfacă... dacă nu cu soluția sa adevărată, cu hrana ei corectă, măcar cu una de compromis, care să-l satisfacă în necesitățile sale materiale - una dintre acelea pe care, în mare măsură, educația, cultura și societatea actuală le susțin și promovează cu tărie. Omul care optează pentru o astfel de soluție, considerat cel mai adesea ca un cetățean adaptat și deci valid sufletește de toate instanțele abilitate social și științific, se obișnuiește apoi cu ea și, cel mai adesea, renunță la orice căutare odată cu instalarea maturității trupești și apariția tuturor responsabilităților aferente acesteia.

Ezitarea, nesiguranța, lipsa de direcție și de sens își fac însă din nou apariția în viața omului, în momentele de criză existențială, când mari pierderi îndurerează sufletul și, mai ales, atunci când acesta își conștientizează sfârșitul fizic apropiat. Atunci înțelege el că mai toate reperele pe care și le-a ales de-a lungul timpului nu au decât o importanță foarte relativă, din perspectiva întregii sale existențe.

Aceasta pentru că numai iubirea care privește deopotrivă către oameni, către tot ce e viu și către adevăr, o astfel de iubire care ascunde în profunzimile sale iubirea de Dumnezeu poate fi un reper constant pentru om, până în ultima clipă a existenței sale. Când o asemenea sursă de viață sufletească e descoperită, indecizia se risipește, glasul interior devine clar, sigur, autentic, iar alegerile nu se mai petrec în om nici în mod automat, nici cu mare greutate, ci firesc... ca un fenomen armonios al naturii. Suferința și moartea apar și ele într-o lumină nouă, căci omul înțelege că propria sa evoluție spirituală le impune, că fără ele adevărata fericire și viața veșnică nu-i sunt accesibile.

Cu siguranță există scopuri ale sufletului omenesc de care noi suntem mult prea departe pentru a putea vorbi serios de desăvârșirea ființei umane. Un om profund credincios nu vede însă nimic mai important pentru bilanțul propriei vieți decât măsura în care a urmărit și a făcut binele. El realizează pe deplin că nici o existență pamantească nu poate fi deajuns de lungă pentru a deveni cu adevărat un om cumsecade. Dar cât de puțini acceptă macar ideea că oricât de puțin timp ți-ar mai rămâne de trăit, este întotdeauna loc pentru a mai înfăptui un lucru bun... pentru propria evoluție – prin iubire și cunoaștere de Dumnezeu sau pentru alți oameni – dăruind necondiționat ajutorul semenilor aflați în nevoie ori suferință și chiar pentru ființele care ne sunt sufletește inferioare, ființe care depind de bunăvoința atitudinilor noastre, într-un mod similar cu acela în care și noi depindem de cea a multor alte ființe...

Foarte puțini oameni și foarte rar traiesc cu conștiința enormei importanțe pe care o are folosirea timpului vieții lor în cele mai bune scopuri cu putință; dar tot ceea ce face, simte sau gândește fiecare din noi are un efect care depășește nesfârșit de mult limita oricărei influențe detectabile pentru noi în timp și spațiu.

Mulți oameni preferă să-l vadă pe Dumnezeu, deși îl consideră fără îndoială creatorul întregii lumi naturale, mai degrabă în bisericile și în templele făcute de om, decât în creația Sa, a cărei complexitate și armonie extraordinară este deja un fapt recunoscut pretutindeni, datorită cercetărilor făcute cu mijloacele moderne de investigație științifică. Mentea extrem de limitată a oamenilor crează iluzia că îl putem invita pe Creator să se manifeste cu predilecție acolo unde vrem noi, adică în construcții făcute de mâinile noastre, dar Dumnezeu nu negociază niciodată după reguli sau convenții venite din iluziile egoiste ale minții. Dacă Dumnezeu își manifestă vreodată grația într-o biserică, nu locul este cel care a contat pentru El în decizia Sa, ci numai sentimentele de iubire pentru el și pentru oameni pe care cei care s-au strâns în locul acela le trăiesc.

Cel mai important rezultat al contemplării lumii acesteia este sentimentul că tot ce există în jurul nostru și, de asemenea, în noi înșine, este opera unui Creator cu o infinită înțelepciune. Cel mai important rezultat al contemplării noastre interioare este sentimentul că Acest Creator al lumii și al nostru este, în esența sa, o nesfârșită iubire.

Pentru a înțelege cum poate Dumnezeu să accepte tot ce se întâmplă îngrozitor pe lumea aceasta (creștinul știe că nici o vrabie nu cade din cer fără voia Sa) și, în același timp, să fie totuși, în Sine, o iubire supremă și infinită, este nevoie să îl cunoști pe Dumnezeu și să cunoști semnificațiile spirituale din satele lumii materiale și ale existenței umane.

Lucrurile care se referă la spirit pot fi spuse într-o infinitate de feluri... dar acest lucru îi este accesibil numai lui Dumnezeu și, prin grația Sa, îngerilor și oamenilor cărora El le dăruiește ideile potrivite. Din mintea sa, fără nici un ajutor divin, omul nu e capabil să se refere corect, în nici un fel, la nimic din cele ale spiritului, ci numai să cadă într-una din nenumăratele capcane, cu mult mai accesibile, care îi sunt pregătite în permanență de potrivnicii lui Dumnezeu.

Chiar și cei care nu sunt dispuși sau nu au încă timpul pentru a ajunge la cuvântul cel mai adevărat al lui Dumnezeu, pot să ajungă la credință dacă urmăresc cu bunăvoință confirmările interioare care se nasc în ei atunci când ajung la ei cele mai profunde adevăruri spirituale. În adâncul inimii din sufletul omenesc există o cunoaștere clară a faptului că Dumnezeu este iubirea cea mai esențială, că din Sine, adică din iubire și cu mijloacele iubirii a creat El toate lumile și toate ființele ca pe o manifestare a Sa. Această cunoaștere pe care sufletul o poate conștientiza, îl poate face și să înțeleagă că, în plan material, întreaga evoluție a manifestării divine începe de la stadiul aparent inanimat, pentru a atinge treptat nivele de conștiență și de manifestare spirituală tot mai înalte, până la nivelul constituirii unei ființe umane – un suflet care în timpul existenței sale materiale își manifestă capacitățile de simțire și de acțiune prin intermediul trupului său de carne.

Ființa umană, conștientă de sine și capabilă de a recunoaște scopul vieții sale, este destinată să evolueze continuu, cucerindu-și tot mai mult libertatea și individualitatea, pentru a fi în eternitate, din ce în ce mai asemănătoare Creatorului său.

Trăirea spirituală

Unul dintre cele mai importante și cele mai dificil de învățat lecții care ne stau înaintea este cea de a deveni capabil să te bucuri de viață; și cea mai dureroasă și mai silnică experiență de viață poate fi o sursă a bucuriei de a exista și de a fi om. Sunt destui cei care au supraviețuit celor mai umilitoare condiții, punând mai presus de orice mărturia acestui lucru.

De aceea nu-I cel mai bun raționament să gândești că de vreme ce ești temporar scutit de mari suferințe și greutăți, e cazul să-ți impui cu îndârjire că nu poți fi decât fericit, bucuros că trăiești și că bunul Dumnezeu îți acordă privilegiile meritate...

Cei mai mulți dintre noi, dintr-o pornire finalistă normală, tindem să ne forțăm adesea credința, stările de spirit, concluziile. Important este să evităm comoditățile dogmatice, chiar dacă ele au o origine mai degrabă personală; asta înseamnă să ne asumăm curajul și libertatea de a gândi mai mult, de a vedea mai departe... Atunci când omul nu mai descoperă în sine nevoia de a se forța dintr-un impuls obscur al voinței și nici de a mai forța astfel pe altă ființă, probabil că el se află foarte aproape de fericirea posibilă pentru el în lumea aceasta.

Există o bucurie a părintelui, într-un sens cu mult mai larg decât cel al ascendenței directe – omul o cunoaște în grade diferite, la vârste diferite și nu doar atunci când aceasta privește pe micuțul care i se adresează omului cu mamă sau tată...

Bucuria părintelui este acel minunat sentiment de pace și împlinire și utilitate și speranță și sens pe care o are omul când ocrotește ceva sau pe cineva și când realizează că acel obiect al protecției sale evoluează așa cum trebuie... și nu doar atât...că este, în felul lui propriu, fericit...

Și un copil sau un bătrân, dar și un animal sau chiar o plantă pot manifesta acea stare de bine existențială pe care o numim aici fericire...

Stabilirea adevărului în chestiunile spirituale nu are nici o valoare atâta timp cât căutarea sa nu implică decât desfășurări pur raționale. Acolo unde omul nu ajunge la adevăr printr-o adeziune clară și puternică a inimii, acest adevăr nu este pentru el decât o umbră, un eveniment probabil, asupra căruia, în circumstanțe problematice, poate plana însă orice îndoială. Adevăratele revelații spirituale nu sunt doar pentru minte, ci și pentru inimă... mai ales pentru inimă... prin ceea ce aceasta recunoaște ca valoare umană și morală esențială: iubirea, generozitatea, bunătatea, adevărul, răbdarea, mila, sacrificiul de sine.

Încrâncenarea naturală a omului în confruntare cu contrazicerile opiniilor, atitudinilor și faptelor pe care el le consideră bune sau corecte, este și ea o trăsătură a spiritului. Căci, deși sunt modelate de cele sufletești, gândurile omului provin la origine din spiritul său și acesta se atașează de ele, așa cum Dumnezeu însuși prin iubirea Sa esențială se atașează de creațiile Sale. Omul, adică sufletul, trebuie însă să stăpânească în el consecințele acestui reflex al spiritului, recunoscând că el nu este Dumnezeu, ci doar o creatură care se construiește singură din starea de imperfecțiune și limitare care e condiția existenței sale actuale.

Credința

Cei buni care nu-și fac timp să se gândească la Dumnezeu, să se miște cât de puțin în căutarea acestuia, ascund, de fapt, un blocaj interior. Ei sunt, în schimb, cel mai adesea, oameni care privesc cu admirație și cu o tainică bucurie la frumusețea și nesfârșita complexitate a acestei lumi. În acțiunea și trăirea aceasta, ei sunt, fără să-și dea seama, îndemnați de propriul lor spirit. El este acea viață a sufletului care este sensibilă la frumusețe, la mister, la complexitățile ascunse de organizarea întregii existențe. Acestea sunt calități pe care spiritul le percepe și care îl interesează în exterior, pentru că sunt de aceeași natură cu el însuși.

Mintea populată de multe reprezentări false a omului intervine însă în această trăire sufletească nealterată, izvorâtă din inimă, și o limitează, neîngăduind astfel ca mesajul cel mai important pe care spiritul se străduiește să-l transmită conștiinței sufletului după o asemenea contemplare: că tot ce există în jurul nostru și, de asemenea, în noi înșine, este opera unui creator capabil de o infinită grijă și înțelepciune.

Când impulsul de iubire și al înțelepciunii al spiritului se manifestă în suflet, e ca și cum un izvor plin de forță s-ar revărsa de pe costișa unui munte, la început de iarnă. Nu e încă destul de frig pentru ca izvorul să înghețe, atâta timp cât viteza sa este mare. Energia cu care izvorul iese din pământ este emoția pe care spiritul o resimte atunci când află, din conștiința sufletului, că ceva din exterior este asemănător sîșii. Curând însă izvorul dă de o poiană și își croiește o mică albie în care se lățește și își încetinește viteza. La margini și acolo unde câte un bolovan mai mare îi stă în cale, el începe să înghețe. Pornind de la aceste zone înghețate, ajunge să înghețe cu totul la suprafață, mișcarea sa de viață rămânând să se desfășoare în ascuns, acolo unde contactul cu exteriorul nu o paralizează.

La fel, mintea omului, care este o acțiune a naturii umane sufletești exterioare spiritului, tinde să îl cuprindă pe acesta, să îl explice și să-l stăpânească. Ceea ce cuprinde ea este însă numai ceea ce spiritul lasă, ca urmă, în sine: o oglindă, o suprafață de gheață. Astfel, alegând permanent intelectul și nu simțirea izvorâtă din spirit, sufletul omului îngheață viul în reprezentări înghețate și ajunge să trăiască într-o lume complet alienată, din care emoția, căldura, trăirile afective izvorâte din conștientizarea frumosului, binelui și adevărului sunt inexistente.

Credința religioasă autentică are ca subiect idei despre care putem spune că nu pot fi confirmate, dar nici contrazise de mijloacele noastre actuale de cunoaștere, de simțuri și de rațiune, dar mai ales, despre care putem spune că fac inima omului să vibreze atât de puternic, încât mintea sa îmbibată de prejudecăți și orgolii, nu poate să li se opună și, dezarmată, le recunoaște ca adevărate.

Un adevărat credincios se simte pretutindeni acasă... pentru că pretutindeni descoperă opera și măreția Creatorului său, iar prin aceasta totul este înrudit cu sinele său cel mai profund și își urmează propria luptă în felul său propriu, protejat însă și ghidat fără încetare de aceeași nesfârșită grijă, izvorâtă din aceeași nesfârșită iubire... Prin această înrudire și mare evoluție comună sufletul credinciosului este susținut, întărit și alimentat continuu; prin credința sa el are o relație cu Dumnezeu și, prin aceasta, cu tot ce i se revelează ca existență.

Vorbind despre Dumnezeu poți lăsa foarte ușor impresia unui „egoisme-a-deux. Un Dumnezeu confiscat pentru tine însuși... care este, de fapt, și rețeta apariției instituțiilor religioase – create și susținute de unii dintre aceia care, pe drept sau pe nedrept, s-au considerat îndreptățiți să vorbească oamenilor în numele divinității. Și totuși, există învățături precum Noua Revelație, în care se află o cunoaștere spirituală autentică, nemijlocită de măsura egoistă a vreunei minți umane... din care se poate înțelege că Dumnezeu este accesibil într-o măsură infinită oricărui suflet omenesc, care Îl caută cu încredere, cu o minte deschisă și o inimă iubitoare.

Cuvintele prin care se exprimă Dumnezeu nu sunt asemenea cuvintelor pe care le folosesc psihologii – în particular, aceia dintre ei care realizează teste de psihodiagnostic...

Exact așa cum se întâmplă și în cazul unei relații dintre oameni, o credință alimentată de sentimente calde sau, mai rău, de calcule ale minții ce slujesc interesului personal nu este o adevărată credință. Și aceasta, chiar dacă nu se vede de la început în atitudinea omului, iese la suprafață destul de repede în faptele sale.

În domeniul credinței religioase, ca de altfel în orice alt domeniu de interes pentru om, nu suntem niciodată atât de înverșunați atunci când avem conștiința clară a faptului că avem dreptate, ca atunci când realizăm că nu suntem deloc siguri pe ceea ce susținem. În acest din urmă caz apare competiția, rivalitatea și dorința de dominare cu orice preț... în sufletul omului, adevărul văzându-se nevoit să se retragă dinaintea orgoliului. După nivelul de intransigență și după agresivitatea atitudinii putem detecta cel mai adesea dacă este adevărul cel promovat de om ori propriul său orgoliu. Adevărul caută să se impună prin el însuși, orgoliul caută să se impună prin forță sau înșelăciune și, în plus, dă întotdeauna ceva semne că așteaptă un feedback de apreciere.

Tentația luciferică a creștinului – eu și Hristos păscând turma... în loc de eu, sub oblăduirea lui Hristos, slujind turmei Sale...

Există un singur Dumnezeu... și acest lucru poate fi ușor identificat de oricine încearcă să conceapă două Bunătăți, două Iubiri, două Adevăruri sau două Înțelepciuni Infinite...

Puterea de a manifesta cele divine este dăruită, cel puțin în germene, de Dumnezeu, întregii sale creații... dar aceste calități, în sine, nu pot aparține celui creat, ca dat independent al structurii sale... ci doar lui Dumnezeu și celui creat împreună, în măsura în care acesta din urmă îl recunoaște în sine pe Dumnezeu și optează pentru drumul spiritual indicat de El, cu libera lui voință. Această opțiune care implică o totală dăruire de sine nu este o predare, căci nu te poți preda decât unui străin... nicidecum Celui care te-a creat și care îți asigură clipă de clipă existența, în contextul tuturor condițiilor necesare pentru creșterea și dezvoltarea la care structura ființei tale te îndreptățește să aspiři... nicidecum Celui pe care ajungi să-L iubești și care te iubește dincolo de orice măsură și înțelegere. Recunoașterea creatorului și susținătorului existenței proprii drept un părinte plin de iubire și apoi dăruirea liberă și activă izvorâtă din aceasta, fac fără nici o altă condiționare din om, un copil al lui Dumnezeu.

Recunoașterea Tatălui divin nu este însă subită și nedeterminată, ci urmează identificării valorilor etern adevărate, prin activismul omului ca ființă morală, creatoare și

iubitoare. În impulsurile de voință, emoțiile și ideile pe care le trăiește astfel sufletul, el poate descoperi și recunoaște, deja, într-o anumită măsură, cele divine... căci acestea țin de chipul și asemănarea lui Dumnezeu din miezul cel mai profund al ființei umane.

Când un om crede cu adevărat în Dumnezeu, credința lui e imposibil să nu se manifeste prin atitudini și comportamente mai puțin obișnuite. Mai devreme sau mai târziu până și prietenii săi, presupunând cum e cazul cel mai adesea, că nu se bucură de o stare de gratie similară, încep să se îndoiască de echilibrul lui psihic și emoțional. Ei încep să-și reevalueze cu mare interes reprezentările despre persoana în cauză, descoperind printre amintirile cu ea tot felul de momente care acum le apar într-o lumină nouă, mult mai semnificativă: un gest, o postură corporală, o idee care li s-a părut, chiar și atunci, cam ciudată. Demonstrația nu întârzie să se constituie. Prin urmare persoana avea de mult un defect hotărâtor, poate chiar o slăbiciune structurală... doar că acesta nu a fost luat prea tare în seamă, pesemne pentru că apropierea și noblețea sufletească a observatorului l-au determinat pe acesta să se axeze numai pe calitățile sale și să facă abstracție de neajunsuri.

Ce-ți pot lua oamenii din ceea ce nu-ți poate da, mai târziu, la un nivel neînchipuit mai înalt, Dumnezeu?

Dacă suportul tău nu este însă legat deloc de Dumnezeu, ci numai de oameni și de cele ale lumii acesteia, ei îți pot lua, cu adevărat, totul....

Iubirea

Totul are un rost pe lume – o spune Hristos, o repetă toți inițiații și oamenii înțelepți care au venit după acesta.

Si tot ei spun că iubirea are rostul cel mai mare pe lumea asta... Este îngrozitor ca atatia oameni care au iubit macar o data cu toata puterea sufletului lor ajung la un moment dat să nu isi mai aminteasca, prin propria lor simțire, că numai așa poate sa fie...

Iubirea pe care o avem pentru un om apare mintii a fi un fel de operă de compoziție a propriului nostru suflet: parte din ea se datorează părerilor pe care personalitatea celui alt mai mult sau mai puțin deliberat ni le induce despre el însuși, parte se datorează aprecierilor și sentimentelor pe care acesta pare să le nutrească pentru propria noastră persoană, parte se datorează propriilor noastre conștientizări asupra resurselor și reacțiilor afective pe care le putem utiliza (și numai Dumnezeu știe ce amarnică nevoie avem de a o face) într-o relație bazată pe comuniune.

Când ești îndrăgostit... valul de vrajă al iubirii acoperă mintea, lăsând-o într-o stare de stupefacție față de lumea perceptibilă, deschizând-o, în schimb, neîncetat, către inima care cere, imploră, cheamă pe toate căile prezența celui iubit...

Revolta nu e altceva decat unul din efectele posibile ale acumulării de frustrare ale sufletului omenesc. Născut din iubire și pe deplin copt pentru aceasta, sufletul omenesc nu mai poate găsi nicăieri în jurul său iubire. Înstrăinat de propria sa esență, el tace pentru o vreme în om... apoi, când nevoia mai crește, începe să geamă mocnit... iar când se-năbușe cu totul, își mută toată disperarea lui în strigătul de revoltă.

Fascinația pe care o trezește în sufletul oamenilor starea îndrăgostirii este legată de chemarea acelui ocean primordial și etern... chemare pe care sufletul omului o recunoaște și, recunoscând-o o dată, o caută mai apoi întreaga viață. Misterul iubirii are natura necuprinsă a oceanului. Suntem iviți din acesta precum în legenda greacă, zeița este născută din spuma mării... și oricare ar fi micile rosturi pe care ni le găsim pe plaja limitată a timpului trupurilor noastre, marele rost al existenței noastre e legat de ocean.

A începe o relație de intimitate cu un om este, cel mai adesea, o provocare la război. Zorii luminoși și adierile calde ale dimineții nu trădează furtuna de după amiază. Dar ea este deja prezentă, deși neștiută, ascunsă în spatele vălului diafan al începuturilor. Furtuna este mereu prezentă... pentru că este o parte a naturii noastre.

În iubire nu există căutare unilaterală. Orice refuz sistematic ascunde un adevăr mai profund despre autorul său... și consecința acestui adevăr este faptul că acela care caută apropierea de omul respectiv, poate să facă o mare greșală.

Demonic este să cauți iubirea fără să fii pregătit să o oferi, la rândul tău. Lacom cu dăruirea altuia, dar zgârcit cu propria ta dăruire... Inactiv, comod, egoist, dar dornic să primească iubirea în toate manifestările sale...

A fi, în felul acesta, subiect al relelor influențe e totuși mai puțin grav decât a nu căuta deloc iubirea, a nu fi dornic să o primești și, în schimb, a fi dornic de orice altceva în afară de iubire și de cunoașterea care conține iubire, adică înțelepciunea. A dori invidia, slăbiciunea, teama celorlalți, avantajele egoiste care sunt determinate de cele dinainte și, la limită, a dori subjugarea sau distrugerea altora, ca scop în sine... nu mai este demonic, adică rău... ci de-a dreptul satanic, opus cu totul eternei orânduiri a acestei creații.

Când sunt atât de puțini oameni capabili să iubească, apare drept firesc ca iubirea lor să fie, cel mai adesea, ridiculizată ori dezamăgită. Sunt multe cazurile în care acela care iubește cu toată puterea inimii sale, nu ajunge să capete nici măcar afecțiunea prietenească a celui pe care-l iubește.

Ce să mai iubești la un alt om, după ce realizezi foarte clar că iubirea ta pentru acela nu face decât să îi alimenteze iubirea de sine și nu reflectă înapoi spre tine nimic... că ea se pierde în abisurile egoismului său, precum lumina într-o gaură neară?... În mod natural, ne întoarcem privirea și iubirea din fața abisului... și totuși, există ceva în cel mai egoist om ce merită cea mai înaltă și devotată iubire a noastră. O parte din Dumnezeu, care este spiritul aceluia, este închisă în temnița întunecoasă a sufletului său căzut... și această parte din Dumnezeu, care este omul cel mai esențial, merită întotdeauna să fie ajutată să se trezească și

apoi să se întoarcă la Dumnezeu cu sufletul său vindecat cu tot, ca individualitate independentă, așa cum i-a fost destinat din eternitate.

De fapt, cel care nu ne arată iubire, nu ne comunică nimic despre esența vie a ființei sale care este spiritul său din Dumnezeu. În loc de ceea ce este viu în sine, el ne arată numai o mască aparent animată, ce-l poate face atractiv pentru scurt timp, dar pe termen lung, îl urăște inevitabil. Și atunci, spiritul din noi este frustrat că nu poate avea o relație cu spiritul său, dar știe totuși că acesta există acolo, dincolo de mască... și resimte atracția și chemarea și adâncă suferință a acesteia. Căci sufletul care și-a pus mască suferă în viața sa interioară falsă și această suferință a sufletului este un reflex al suferinței spiritului – a Dumnezeului interior, aflat în cea mai groaznică temniță.

Cei care joacă un rol – observându-se și dirijându-se într-o modalitate ce tradează alegerea aleatoare sau disocierea – nu iubesc cu adevărat. Nici nu se cunosc. Sunt singuri, ignoranți și speriați, acoperind mereu cu valurile transparente ale minciunii o oglindă care nu reflectă decât propriul lor vid interior.

În relațiile cu prietenii ori cu iubiții sunt unele lucruri care se repetă de la o relație la alta - dar acestea sunt numai cele mai superficiale - și lucruri care nu se pot repeta decât cu aceeași persoană – acestea fiind date de o adevărată trăire a esenței relației, o simțire atât de personalizată încât nu se mai poate asocia niciodată cu vreun alt om. Iar noi simțim uneori această unicitate laolaltă cu inevitabilitatea ruperii, atunci când ne aflăm foarte aproape de un om pe care-l iubim. Și măreția acelui moment nu poate fi egalată decât de tragismul ei.

Agonia ce însoțește pierderea iubirii e parte creată de inexprimabila presimțire a sufletului privind amorfirea sa dureroasă – o adevărată noapte a adevăratei ființe umane.

Suferința provocată de imposibilitatea de a mai avea o relație cu cel iubit este dată de starea insuportabilă de prizonierat în care se află adevărata ființă umană – conștientă, însă incapabilă să se manifeste.

Nu e deloc surprinzător atunci că ruperea relației reale, mai ales în condițiile în care ea apare ca un act deliberat și exclusiv al partenerului, duce adesea la pierderea iubirii. Orbirea dureroasă a întemnițatului poate duce la inconștiență.

Când ai iubit cu adevărat pe cineva, ceva din arderea aceea de nebunie se conservă întotdeauna. Indiferent dacă dragostea ta se transformă la un moment dat în dispreț sau poate chiar ură.

Te uiți la om și îți cunoști prea bine ostilitatea, imaginea din suflet e ecranată și tulbure, tot mai rar încerci să îți smulgi de-acolo ca pe o buruiănă otrăvită, dar brusc... observi zâmbetul acela dintr-un colț al gurii, sau timbrul misterios al vocii, sau licărirea de emoție din privire... și-ți spui cu uimire – Doamne, încă mai iubesc asta... și asta... și asta... De ele nu m-aș plictisi niciodată... Și îți trăiești viața departe de omul acela, fără să știi vreodată definitiv că, printr-o a doua minune, nu te-ai mai putea îndrăgosti de el încă o dată.

Cand vine vorba de iubire - si in orice relatie autentica dintre oameni e vorba de ea - toti suntem mai mult sau mai putin deformati, traumatizati si, intr-o masura extrem de mare, conditionati de experientele trecutului... nici nu realizam cat de abil se organizeaza in interiorul nostru raul care patrunde odata cu vechile frustrari si resentimente, ajungand sa ne dirijeze treptat valorile, atitudinile, actiunile, intreaga viata.

Gandurile si sentimentele omului se impletesc permanent. Sa urmarim intuitiv o reprezentare posibila. Obiectele insufletite ale vietii sufletesti ar putea fi considerate formatiuni ce strang laolalta ganduri, cu sentimente corespunzatoare lor si invers. Gandurile sau sentimentele pot domina in proportii foarte variate in aceste „structuri sufletesti. Cand obiectul e in cea mai mare parte sentiment, el nu poate fi schimbat de unul care e in cea mai mare parte gandire. Nu poate fi schimbat decat atunci cand acumularea de obiecte-gand care vor sa-l influenteze au asociate o „masa de emotii-sentimente suficient de puternica incat sa poata actiona asupra acestuia.

Ce se intampla atunci cand incercam sa ne protejam de raul acumulat sub forma unor sentimente negative numai pe calea cercetarii interioare, a unei vigilente introspective alerte? In primul rand, asupra vietii de sentiment constiinta noastra nu poate avea niciodata o deplina cunoastere. In sentimente, constiinta nu sesizeaza decat efectele unor evenimente sufletesti si nu poate decat, cel mult, banui cauzele; obiectele-sentiment si, mai ales, gandurile asociate acestora sunt, in mare masura, inconstiente. Sa zicem insa ca, intelegandu-ne limitarea, ne concentram asupra a ceea ce putem constientiza si ne hotaram sa facem schimbarea. Daca, prin forta vointei, decidem sa ne impunem o seama de ganduri care sa ne vindece de sentimentele nedorite, reziduale, acestea nu vor avea totusi decat o influenta amagitoare, de suprafata. Aceasta pentru ca gandurile elaborate in afara unor experiente care sa suscite si trairi afective puternice (deci emotii puternice asociate) sunt, in virtutea ipotezei de mai sus, mult prea slabe pentru a rezista pe termen lung in confruntarea cu redutabilele obiecte-sentiment negative. Cu cat sugestiile pe care ni le facem sunt mai retetare, mai detasate de trairea autentica si prin aceasta, mai lipsite de emotie, cu atat valoarea lor terapeutica e mai indoielnica.

Obiectul cel mai puternic din viata sufleteasca a omului este gandul plin de iubire. Nici macar pentru psihologii cei mai materialisti iubirea nu e un simplu afect, un impuls ce traieste numai in lumea simturilor. La omul care iubeste cu adevarat, toata viata psihica a omului este impregnata – valorile, atitudinile, vointa, gandurile – totul este scaldat in iubire si totul exprima, in felul sau propriu, iubirea.

Fiind cel mai puternic, gandul plin de iubire este adevaratul artist vindecator al oricarui rau interior... de aceea cel care nu se simte inca vindecat trebuie sa stie ca inca nu a ajuns sa iubeasca destul. Nu trebuie sa se inteleaga ca prin iubire suntem vindecati de suferinta – ba poate chiar din contra, caci constientizarea lipsei bunatatii si compasiunii din lumea aceasta sfasie sufletul – dar suntem vindecati de reactia nevrotica de a raspunde la raul altora din trecut, cu raul propriu in prezent.

Ceea ce trebuie oferit omului care suferă este o iubire necondiționată care să urmărească binele său spiritual și care să se manifeste printr-o înțelepciune plină de caldură, care să ordoneze și să lumineze atașamentele sale...

Ar trebui sa ne amintim mai des ca suntem muritori... ca totul, toate asteptarile si sperantele noastre legate de un alt om, se pot sfarsi oricand. Maine nu exista decat in imaginatia noastra... Ceea ce n-am spus, n-am simtit, n-am facut astazi, s-ar putea sa nu mai

ajungem sa facem niciodata. Poate ca nimeni, pana nu pierde pentru totdeauna o fiinta draga, nu e in stare sa pretuiasca la imensa si adevarata sa valoare, o zi a vietii sale.

Când iubești cu toată puterea, devii dependent, te lași cu totul pe celălalt – și nu poți face altfel căci de bunăvoie te predai cu toate cele ale ființei tale.

Experiențele vieții noastre și ale altora ne învață totuși că nu e sănătos să ne lăsăm cu totul pe nimeni și pe nimic din ceea ce cunoaștem. Acesta este motivul esențial pentru care există credință în lumea aceasta. Câți dintre cei ce cred că pot trăi fără credință sunt însă dispuși să ia în serios lecția aceasta? Câți sunt dispuși să se pregătească pentru loviturile inevitabile ale vieții lor, căutând ceva pe care să se poată baza cu adevărat, ceva care să le ofere un sens și un suport în cele mai grele clipe de încercare ale vieții lor?

Să înveți să lași să treacă un refuz ca și când ar fi cel mai firesc lucru cu puțință în situația dată... Oamenii nu refuză de obicei cu ușurință, de aceea un refuz hotărât este, chiar dacă pare de neconceput pe moment, un lucru firesc în situația dată. Abținerea de la un refuz întemeiat poate fi mai rea, prin consecințele sale de durată, decât refuzul.

Cand resentimentul fata de celalalt ramane, omul, nemaiputand suporta forta de respingere care ajunge sa-i domine viata sufleteasca, incepe, mai mult sau mai putin constient, sa distruga relatia... Disperarea ia forma unei voci amare care sopteste, neincetat, aceleasi lucruri...

Sa pleci, sa pleci... sa nu mai stii... sa nu mai suferi... sa nu mai suferi nici macar datorita nostalgiei, regretului, remuscarii ca ai lasat in urma ceva viu... tot ce e viu, participa automat la batalia monstrilor... de aceea, sa nu pleci inainte de a distruge totul, tot ce te-a legat vreodata de celalat...pana la ultima bucatica.

De ce suferi cand esti parasit sau dezamagit de un om iubit?... Nu cumva pentru ca nu poti sa renunti la sprijinul tau, la traiul tau comod in umbra imaginii lui idealizate? Nu cumva pentru ca, prabusindu-se minunea in care ai crezut, nu mai descoperi in tine destula speranta si iubire pentru a umple golul?...

Poate ca numai agonia iubirii care se bazeaza pe imaginea idealizata a celuilalt si pe ceea ce pare ea sa aduca sufletului conduce la posibilitatea de a cunoaste adevarul si de a putea ajuta omul, prin transmutarea sa intr-o iubire fraterna care, neinducand tensiuni egoiste, ar putea favoriza mai puternic evolutia sa spirituala.

Gelozia apare acolo unde iubirea se amestecă cu orgoliul unicității... acel impuls demonic care se crește și se protejează singur, la nesfârșit... de aceea poate că cea mai importantă experiență a omului pe pământ este aceea a fraternității, și nu cea a fuziunii erotice. Aceasta ramane însă ca un reper al arderii care ar trebui să existe în omul ideal pentru toți semenii săi.

Unul dintre cele mai greu lucruri de îndurat atunci când iubești este să nu-l poți ajuta pe celălalt, deși încerci din toate puterile, să-și depășească ignoranța.

Poți iubi cu adevărat oamenii, numai atunci când ești capabil să te ridici prin forța înțelepciunii care reiese dintr-o cunoaștere spirituală care a devenit vie prin aplicarea sa, deasupra oricărui atac al meschinăriei, ignoranței și cupidității umane. De aceea numai adevărații înțelepți pot să iubească oamenii așa cum sunt ei.

E imposibil să iubești oamenii dacă nu te definește un Eu puternic, adică echilibrat, cunoscător profund al vieții și despuiat de egoismele și complexele ignoranței.

Ca să-i iubești pe alții mai mult decât pe tine trebuie să resimți interesele lor mai puternic decât pe ale tale... și nu interesele lor rele, efemere și egoiste, ci interesele lor spirituale, care sunt aspirațiile fundamentale, uneori cu totul neconștientizate ale sufletelor lor.

Cei care iubesc viața spiritului însă se-arata reci ori chiar disprețuitori față de viața manifestată în materie, nu se pot gasi pe o treapta prea înaltă a spiritualității. Domnul nostru a spalat picioarele lui Simon Iuda, zis Petru.

Iubirea nu e deloc un lucru simplu... nici cel mai mic dintre lucrurile create de Dumnezeu nu este simplu... ori iubirea e mult mai mult decât oricare din creațiile acestea, ea e chiar sursa supremă, unică și esențială a oricărei creații.

Responsabilitatea fundamentală a omului față de Dumnezeu – deci ceea ce putem considera drept responsabilitatea fundamentală a omului pe această lume – i-a fost comunicată omului, în vorbe clare, de către Dumnezeu Însuși, care s-a manifestat în deplinătatea ființei sale originare în trupul lui Isus din Nazaret.

Cea dintâi responsabilitate a omului este aceea de a iubi cu toată puterea ființei sale. A căuta să descoperi ce înseamnă a iubi, a persevera în învățarea iubirii, înseamnă deja a iubi într-o anumită măsură.

O conștiință a vârstei nu e posibilă decât acolo unde se stabilesc raporturi cu vârste diferite și unde diferențele de înfățișare fizică sunt vizibile. Minte, marele constructor și manipulator de iluzii, face din aceste diferențieri, criterii pentru elaborarea unei conștiințe a vârstei.

Iar dacă e adevărat că trupurile diferă în funcție de vârstă, nu e mai puțin adevărat că și sufletele diferă – numai că aceste diferențieri se echilibrează și, din punct de vedere sufletesc, nu se poate spune că vreuna din vârste e superioară alteia.

Din punct de vedere spiritual, diferențierile legate de vârstă nici măcar nu mai există. Omul profund nu are decât măsura lucidității și capacității sale de a manifesta iubirea.

Iubirea din familie e o iubire care ia în calcul conștiința diferenței de vârstă. Iubirea adevărată de oameni, aceea care ia naștere dintr-o adevărată iubire de Dumnezeu, nu cunoaște însă astfel de limitare...

Nu bătrânețea înspăimântă cu adevărat, ci pierderea de iubire și atenție din partea celorlalți, pierdere cu care experiența vieții altora ne învață că aceasta se asociază...

Când iubesti cu adevărat, accepți dependența, ba, mai mult... o cultivi... pentru că tu însuși existi și crești în acea dependență. Când iubesti cu adevărat îl rogi pe celălalt, nu îi te împui... nu fortezi, ci în orice nu îți încalca limitele demnității tale de om, te supui fără ezitare...

Sfășiarea refuzului pe care-o trăiești adesea în iubirile pământești nu e cunoscută în iubirea de Dumnezeu, căci cerințelor născute din iubire Dumnezeu găsește totdeauna o cale să le răspundă.

În toate momentele ruperii iubirii de un om, există un sentiment ciudat și dureros, de „plecare a ingerului... o percepție obscură a faptului că protectorul acelei relații unice se îndepărtează treptat, poate pentru a nu se mai întoarce niciodată în această viață... după cum protectorul omului însuși se retrage o dată cu el la moartea sa - o pierdere care, deși neconstientizată, apăsă mult în plus pe cei ce rămân, la timpul despărțirii.

Ca și Dumnezeu, fiecare din noi, cei făcuți după chipul și asemănarea Lui, avem nevoie de un însoțitor... de un receptor sensibil al mesajelor și efectelor acțiunilor noastre. Pentru fiecare pot fi mai mulți receptori, însă doar unii dintre ei, puțini, îi sunt cu adevărat potriviți.

Iubirea nu face vizite. Ea este în noi, asta o mărturisesc deopotrivă inițiații, poeții și Dumnezeu Însuși... Orice om care nu e mutilat sufletește o dăruie tuturor celor care îi bucură inima, dar mai mult ca oricui, aceluia care îi apare dornic și potrivit să crească împreună cu sine în această viață... aceluia care pare să oglindească cel mai bine chipul ingerului...

Din păcate, oamenii nu sunt, în general, ceea ce par atunci când curiozitatea și nevoia de intimitate a începuturilor îi face să strălucească... Nu uneori, ci deseori, se întâmplă ca dăruirea unuia să nu fie apreciată, înțeleasă... nevoia de dăruire a celuilalt fiind mult diferită... și atunci, încetul cu încetul, primul observă cu amar că nu poate crește alături de celălalt, că nici nu-l poate sprijini pe acesta să crească și că ingerul nu se mai reflectă, ca la început, în vorbele și faptele celuilalt. Că nu poate găsi la el bunătatea, grija, solidaritatea, sinceritatea pe care adesea le găsește la prieteni sau chiar la oameni de care nu-l leagă nici un sentiment mai special, nici vreo impunere social recunoscută...

Atunci, pe măsură ce frustrarea crește, speranța devine din ce în ce mai slabă. Iubirea se retrage treptat înapoi în om, după o agonie îngrozitoare, pentru că ea a luat deja forma și respirația aceluia care respinge, rănește... și începe să aștepte un alt om... unul care să o dorească cu adevărat... și să îi răspundă cu iubire.

În aceste momente triste, cel care îi șoptește omului că în el nu mai este iubire pentru că a fost călcat în picioare, sfâșiat, torturat de experiențele trecutului, nu e altul decât demonul... Iată cea mai mare înșelătorie cu putință!... Dar omul, dacă încearcă să rămână lucid, nu poate să nu realizeze la un moment dat acest lucru.

Iubirea care se pierde nu capătă niciodată statutul de greșală sau de iluzie... pentru că nu e niciodată o greșală să iubești un om, oricât de abject s-ar putea întâmpla să se arate

acesta... și pentru că cel care a iubit cu adevărat, nu se poate îndoi că iubirea lui n-a existat - în aceeași măsură în care nu te poți îndoi că un om pe care l-ai cunoscut, mort acum, a trăit...

Iubirea care se pierde... se pierde, de fapt, doar pentru un om, de care nu mai poate să se lege în continuare, pentru a se câștiga pentru un altul... sau pentru alții. Iubirea poate, de asemenea, să migreze sau să se adauge la ceea ce este deja în alte relații - cu familia, copiii, prietenii, umanitatea, vietățile ori, în cazurile problematice, în relația cu sine, cu obiecte neînsuflețite sau chiar cu propriile reprezentări și prelucrări mentale.

Ceea ce nu înseamnă că ceva nu rămâne întotdeauna în om, fie el cât de bătrân, neștiutor, lovit de viață, suferind, însingurat... pentru acela care nu poate fi decăt Unul... și, într-adevar, Unul pentru eternitate.

„Unii spun că iubirea se naște din suferință... Dar adevărata iubire există, pur și simplu... nu se naște din nimic... nu pierde din nimic... este esența divinității. Totuși, suferința îi poate întei vâpaia... pentru că iubirea e vie, e Viul Însuși și, pentru că, împotriva tuturor loviturilor și respingerilor posibile, luptă mereu pentru integritatea sa. Iubirile oamenilor, care iau forma celor iubite, luptă și ele, încercând să-și păstreze arderea sau să și-o crească. Dar numai cele esențial divine pot fi iubite cu adevărat, de aceea singurele iubiri care rezistă vremii sunt acelea în care partenerii manifestă și apreciază unii la alții măcar unele din virtuțile care țin de imaginea lui Dumnezeu în om.

Când suferința depășește o anumită limită – proprie fiecărui individ - iubirea pentru celălalt părăsește pe acela și se întoarce în om, în așteptarea unei conjuncturi mai bune. Aceasta nu se întâmplă niciodată iubirii divine care are o forță necuprins mai mare decăt cea a omului. De aceea spune binecuvântatul apostol... „Iubirea iartă totul, rabdă totul, speră totul, acoperă totul.

Suntem încă nespūs de fragili și egoiști, aceasta trebuie să fie umilința noastră... dar știm și că limita noastră în iubire este Dumnezeu-Om, Hristosul divin.

Ne agățăm de iubirea oamenilor, promițând în gând lui Dumnezeu să ne dedicăm umanității după ce vom primi, în sfârșit, iubirea aceea exclusivă a unui seamăn al nostru... fără să realizăm că aceasta e totuși o condiționare nejustificată, narcisică!...

Desigur, vrem să ne dăruim, zic unii dintre cei mai buni... căci în dăruire găsim forța și inspirația pentru luptă... doar că pentru a ne dăruir trebuie să fim iubiți... altminteri, a ne dăruir celui care nu ne iubește înseamnă a ne dăruir diavolului!

Ceva poate fi adevărat și aici... dar e bine să luăm în considerare că multe forme de dăruire sunt posibile și nu toate sunt potrivite oricui. Să luăm în considerare că și cel mai căzut dintre ticăloși are o șansă mai mare de recuperare atunci când i se dăruiește ceva dezinteresat și că această dăruire făcută din milă de om și dragoste de Dumnezeu poate fi mai importantă pentru destinul omenirii, decăt aceea, mult mai egoistă, care îi leagă pe egali prin bucurii și recompense sistematice.

Oricum, cei care întrevăd printr-o anumită clarviziune a inimii sensurile acestor lucruri, nu renunță ușor la căutare... nici la căutarea oamenilor cărora să le poată dăruir mai mult sau mai puțin din ei înșiși, nici la aceea a lui Dumnezeu... căruia îi pot dăruir totul... Pentru că Dumnezeu este însăși Iubirea. În miezul ființei oricărui om este o rază a acestei Iubiri nesfârșite, ce nu cunoaște nici o condiționare și încearcă neîncetat, să se dăruiască.

Ideea ca nu putem fi buni, iubitori, spirituali, decât după ce ne satisfacem toate nevoile de natură homeostazică sau adaptativă, sau ca să spunem mai simplu, toate dorințele de nivel inferior ale ființei noastre, este o reprezentare inacceptabilă pentru viața pământească a unui adevăr pe care revelațiile, scrierile inspirate și științele inițiatice îl prezintă ca ținând de evoluția omului după moarte.

Pe pământ, dorințele „pământești” nu ard până la epuizare ca în lumea de dincolo... ci se alimentează continuu. Victor Frankl a observat foarte clar acest lucru, când a criticat teoria dominației „principiului plăcerii în viața sufletească a omului. Pe calea înghețată a a rațiunii nu există nici o soluție finală care să privească dorințele inferioare... de aceea concentrarea asupra rezolvării lor definitive îl distruge pe om nu mai puțin decât cedarea pur animalică în fața acestora. Ca să putem evolua ca ființe spirituale, noi trebuie să trăim concentrați nu pe cele sortite morții, ci pe cele morale și bune și izvorâte din iubire... pentru că acestea, ne-o spun învățăturile spirituale și ne-o confirmă propriile noastre inimi, aparțin vieții vesnice. Cele ale trupului nu au un rost în sine, ci doar unul legat de o cât mai fructuoasă trecere a ființei sufletească-spirituale a omului prin această lume de încercare.

Chiar și cei mai căzuți dintre oameni, dacă primesc suficientă iubire din partea unui seamăn al lor, au șansa de a-și continua apoi cu demnitate tot drumul rămas din viață. Căci ei dobândesc printr-o iubire corectă conștiința faptului că sunt, cu adevărat, demni de tot respectul și, mai ales, demni de a fi priviți și tratați cu înțelegere și iubire, în ciuda tuturor greșelilor lor din trecut.

Toată creația acestei lumi așteaptă compasiunea copiilor lui Dumnezeu... Privirea, atenția, preocuparea, grija izvorâtă dintr-o iubire altruistă a omului pentru semenii săi și pentru ființe sufletești inferioare lui sunt forțele decisive care în aceste timpuri de sfârșit dinaintea venirii Domnului pot schimba întreaga stare a lumii în bine.

Iubirea adevărată pentru un alt om este, de fapt, o iubire adresată esenței sale spirituale, care e manifestată în toate calitățile sale, și, în ansamblu, într-una singură – capacitatea de a-și iubi necondiționat semenii. Aceasta este bunătatea și compasiunea pe care, dacă le are, o ființă umană, le arată inevitabil în toate relațiile cu ceilalți. Nu există o altă forță care să-l facă pe om mai conștient de sine, mai înțelept și mai activ în tot ce poate el dăruia altuia. Iubirea această esențială din spiritul fiecărui om, caută întotdeauna iubirea esențială a altuia... mai întâi când acesta îi e părinte, apoi frate sau prieten, iubit, copil și, o dată ce e suficientă de trezită și de activă, o caută în orice om pe care îl întâlnește.

Iată deci adevărul simplu care nu poate fi recunoscut decât de o inimă mult încercată...

Iubim oamenii pentru că îl iubim pe Dumnezeu, indiferent că suntem sau nu conștienți de acest lucru. În fiecare om se pot descoperi, dacă nu calități sufletești care să ne amintească de desăvârșirea creatorului nostru, măcar fângăduința că, la un moment dat, în viața aceasta sau cealaltă, ne vom putea bucura de bunătățile minunate și unice ale celui din fața noastră. Când iubim un copil, ne minunăm nu atât de fragilitatea și strălucirea corpului său, cât de inocența și receptivitatea și nelimitata sa capacitate de acceptare. Când iubim cu adevărat un prieten, nici una din calitățile sufletului său nu ne va trece neobservată și toate laolaltă îi vor fi îndeajuns de prețuite încât celelalte neajunsuri ale sale să nu mai aibă nici o putere de a ni-l

face respingător. Când iubim un bătrân, răbdarea, fragilitatea și puterea sa de a îndura suferința ne emoționează.

De fapt, în observarea subiectivă a oamenilor, putem descoperi întotdeauna motive pentru a-i iubi, ca și motive pentru a-i disprețui. Toate conducerile politice care au căutat aservirea oamenilor și folosirea lor în scopuri criminale, s-au bazat pe oferte insistente de motive pentru a disprețui anumite persoane, grupuri sau chiar popoare. Fără propagarea unor ideologii ale fricii și urii, nici un război de cucerire și nici o dictatură nu ar fi fost posibilă, căci, așa cum observă Marianne Williamson „iubirea este aceea cu care ne naștem, în vreme ce frica este aceea pe care o învățăm aici.

Pentru a permite iubirii fundamentale din spiritul fiecăruia să se reverse asupra lumii, oamenii trebuie să poată elimina ideile deformate ale acestei culturi de milenii a fricii și superstiției. Din fericire pentru noi toți, există o învățătură a înțelepciunii și iubirii divine care, în forme mai vechi sau mai recente, a fost lăsată de Dumnezeu pentru a trezi spiritele oamenilor și a le dăruia adevărul care are puterea de a converti toate iubirile greșite, născătoare de temeri și iluzii, în iubiri adevărate, asemenea sieși.

Cele mai mari iubiri dintre femei și bărbați ar fi imposibile dacă în profunzimile sufletelor acestora nu s-ar afla imaginea omului perfect, înzestrat cu o constelație armonioasă a tuturor calităților ideale, apt în permanență să creeze, susțină, protejeze și să întrețină eterna creștere a tuturor celor aflate în raza influenței sale. Acest om perfect are în sine, în cea mai mare măsură și în cel mai desăvârșit echilibru, atât calitățile dominante ale femeilor, cât și cele ale bărbaților. Ghidați mai mult sau mai puțin conștient de imaginea aceasta divină din spiritul lor, de dragul căreia au fost creați, oamenii își caută mereu completarea, care să îi facă, încă de pe acest pământ după chipul și asemănarea aceleia. De aceea, femeia, care e înzestrată cu un trup mai slab și un suflet mai anxios, aspiră la bărbatul pe care să se sprijine și căruia să i se dăruiască, în vreme ce bărbatul, mai aspru și mai necomunicativ, își dorește femeia care să-l îmblânzească și să-l deschidă spre cele mai tainice secrete ale inimii sale.

Orice altă aspirație diferită de completarea sufletească necesară fiecăruia din cei implicați în relație, nu ține de natura particulară a iubirii dintre bărbat și femeie, ci apare fie ca un surplus ținând de specificul unui alt tip de iubire interumană, cum ar fi aceea dintre prieteni sau dintre părinți și copii, fie cum se întâmplă din păcate adesea, de necesitățile pur egoiste ale respectivilor.

Atunci când cei doi se găsesc în sfârșit, într-o iubire adevărată și reciprocă, ei reușesc să trăiască împreună, la un nivel de simțire neegalat de alte tipuri de iubire care îi leagă de oameni, ceva din beatitudinea supremă pentru care ele sunt concepute: iubirea lui Dumnezeu. În fiecare ființă umană există o știință misterioasă a acestui destin al întâlnirii pământene cu cel care o completează... și de aceea s-a putut și conserva cultura imensă, care însoțește întreaga istorie a oamenilor, prezentând și promovând idealul iubirii de-o viață dintre bărbat și femeie. Nu reflexele acestei culturi în tradiție și în artă, și nici imaginea exemplelor nenumărate din familie și societate sunt cele care întipăresc în noi nevoia căutării unui partener cu care să întreținem o anumită relație de iubire stabilă și unică... Nevoia este deja în noi și toate acestea doar o trezesc la viață, determinându-ne să ne-o trăim conștienți.

Din nefericire însă, cazul ideal al întâlnirii fericite a celor două suflete care se caută, e foarte greu de identificat în realitatea lumească. Extazul unirii sufletelor este confundat de o umanitate mult decăzută din condiția sa spirituală, cu extazul trupurilor care cunosc doar efemera unire sexuală.

Iubirea femeii, permanent conștientă de slăbiciunile trupului și ale sufletului său, caută mereu unirea cu o iubire mai înțeleaptă și mai puternică, căreia își dorește să se dăruiască, fără nici o condiționare. În temnița trupului, minată adesea de propriile vanități, această iubire rămâne incapabilă să-L perceapă pe Dumnezeu sau pe înger... și atunci alege bărbatul, în speranța fără sfârșit că va descoperi în el o adevărată manifestare a puterii izvorâte din dragoste. Încercare, desigur, sortită eșecului, căci nici el nu e încă un adevărat copil al lui Dumnezeu, care să demonstreze în toate ocaziile că e făcut după chipul și asemănarea Acestuia. Și totuși... acest eșec nu contează, atâta timp cât femeia continuă să iubească bărbatul, de dragul acestei imagini ideale din inima sa... pentru că în viața aceasta nu e nimic mai important pentru creșterea sufletească a bărbatului decât iubirea femeii – fie că e vorba de mama, fie de sora, iubita sau fiica sa.

De dragul ofertei acesteia care îi depășește cu mult meritul, orice bărbat care nu a devenit robul complet orb al propriului egoism, va răspunde cu propria sa iubire. Iar dacă aceasta va ajunge să depășească la un moment dat iubirea de sine, va împrumuta inevitabil din calitățile cele mai mari ale iubirii femeii – blândețea, compasiunea, răbdarea, devotamentul și astfel îmbogățită, va deveni curând pentru el un model și o promisiune sigură pentru toate iubirile sale adevărate... începând cu aceea care îl leagă și de ultimul străin pe care viața i-l aduce în cale și terminând cu aceea care îl leagă, nemijlocit, de Dumnezeu.

Când iubim cu adevărat un om, îl iubim, de fapt, pe Dumnezeu în el. Promisiunea divină e că omul acela, oricât de căzut ar fi el acum, va ajunge la un moment dat să fie una cu Dumnezeu și astfel, cel pe care am îndrăznit să-l iubim. Și pentru că ne-am legat de Dumnezeu, prin intermediul omului, noi înșine l-am făcut manifest pe Dumnezeu în interiorul nostru și astfel, pășind deja pe calea spre unirea cu el, ne-am salvat. De aceea, e mai puțin important ce se întâmplă în relația noastră cu un om iubit pe lumea aceasta – accidente, moartea, propriile sale alegeri îl pot îndepărta de noi. Iubirea noastră adevărată pentru el însă, nu ne-o poate lua nimeni, căci ea nu este o variantă a iubirii de sine, asemeni tuturor pasiunilor efemere care ne încearcă de-a lungul vieții, ci este o iubire a lui Dumnezeu și prin aceasta, destinată unei eternități de existență în fericire.

IUBIREA DE DUMNEZEU

E adevărat că celui care ajunge să îl iubească pe Dumnezeu în Isus Hristos, nu îi mai ajung apoi toate plăcerile și toate iubirile lumii.

Cine îl atrage spre el pe omul îndrăgostit de Dumnezeu printr-o iubire lumească nu trebuie să uite că nu îl va avea cu totul pentru el pe acela niciodată. Căci iubitorul cel adevărat se va întoarce cât de curând la Cel dintâi și mai mare iubit al său... și depinde numai de cel care l-a atras pentru o vreme, dacă se va întoarce singur sau împreună cu el.

Când iubești cu toată ființa ta, nu te poți ruga decât să-ți fie îngăduită iubirea, să-ți fie primită cu bunăvoință de cel iubit, în toate manifestările sale.

Dar când știi nu doar că iubirea aceasta îți este îngăduită, ci că ea îți e chiar cerută, ca pe cel mai înalt dar, de către Acela care este Însăși Iubirea... Cum te poți ruga atunci Domnului?...

Ce poate fi atunci rugăciunea decât mărturisirea de iubire și devotament... mărturisirea pe care n-o poți ține în tine fără să te sufoci... și, mai ales, mărturisirea care își găsește formă în fapte pline de bunătate și compasiune pentru cei care au nevoie de sprijinul tău?

Pentru cel care e cu adevărat credincios și iubitor de Dumnezeu, misiunea de a-i îndrepta spre bine și pe alți semeni ai săi trebuie să se însoțească cu destulă dragoste și înțelegere de oameni astfel încât mărturisirile sale, exprimate pe calea artei, cea a religiei sau cea a faptelor de viață să nu devină de neînțeles pentru cei care nu au încă o dezvoltare sufletească suficientă pentru a le putea înțelege în toată profunzimea și autenticitatea lor.

Iubirea prea-omenească de Dumnezeu exprimă atașamentul de Puterea Divină și, prin aceasta, aspirația de a căpăta cât mai mult posibil atributele necesare pentru a exercita o putere, dacă nu comparabilă, măcar de aceeași natură. Iubirea omenească demnă de Dumnezeu exprimă atașamentul pur de Iubirea Divină și aspirația de a dezvolta cât mai mult posibil acele manifestări ale iubirii pe care orice om cumsecade le demonstrează deja într-o anumită măsură, chiar în lipsa oricărei cunoașteri spirituale: răbdarea, blândețea, înțelegerea, iertarea, sacrificiul de sine necondiționat, mila.

Adevărata iubire de Dumnezeu, asemeni iubirii erotice celei mai profunde și asemeni iubirii părintelui pentru copil, atunci când integritatea acesteia este amenințată, transformă sinele într-un atom. Nimic din ce ținea de el înainte nu mai e perceput ca aparținând de sine celui îndrăgostit, cu excepția iubirii de celălalt... la fel, nimic nu mai aparține părintelui disperat, cu excepția iubirii pentru copilul său. Totul, întreaga ființă și existență s-au comprimat într-un singur punct de conștiință care arde continuu și, care, printr-un miracol de neînțeles, nu și-a pierdut totuși deplinătatea facultăților sale psihice.

Iubitorul de Dumnezeu se întreabă dacă, pierdut în arzătoarea sa simțire nu își va pierde, la un moment dat, mințile. Apoi, pentru că știe că nu e singur... întoarce imediat întrebarea și i-o adresează lui Dumnezeu. Iar Acesta îi pune imediat răspunsul în inimă... și omul știe că din iubirea cea mai de neînchipuit și pentru binele său cel mai înalt Tatăl său adevărat nu îl lasă să se dizolve cu totul în Sine, ci îl ține în continuare, în aceste neputințe ale minții și ale sufletului, în această viață de iluzie a separării, în care trebuie să lupte neîncetat pentru a nu se îndepărta de El.

Celor care sunt lipsiți de iubirea semenilor lor, celor părăsiți, îndurerați, înstrăinați de tot ce le-a produs vreodată bucurie, trebuie să le ajungă până la inimă vestea că o iubire mai mare decât orice își pot ei imagina, se manifestă prin chiar faptul existenței lor fizice și psihice și garantează existența lor psihică, într-o corporalitate mai subtilă, pentru eternitate, după ce existența lor fizică ia sfârșit. Iubirea aceasta imensă, nesfârșită, care se manifestă etern în creația sufletească și spirituală și în păstrarea veșnică a celor astfel create, este, bineînțeles, iubirea lui Dumnezeu, adică Dumnezeu Însuși în forma sa cea mai esențială.

De fapt, noi toți suntem lăsați pe acest pământ, pentru a ajunge prin învățarea celor mai importante din lecțiile acestei vieți în trup și prin căutarea unui răspuns pentru marea

enigmă a existenței noastre, să îl descoperim prin propriile noastre forțe interioare pe Dumnezeu. A-L descoperi cu adevărat pe Dumnezeu, înseamnă a te îndrăgosti iremediabil de El... a înseta atât de mult după El, încât să te poți mulțumi chiar și cu fărâmiturile de Dumnezeu pe care ți le pot oferi oamenii... sau, altfel spus, încât să-l poți iubi pe Dumnezeu în toți oamenii sau pe toți oamenii întru Dumnezeu...

Când știi că duci oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să îți amintești întotdeauna că ești doar un „nevrednic slujitor, adică un instrument de care Dumnezeu nu are, în nici un caz, nevoie... Aceasta este adevărată măsură a lucrurilor, pe care El Însuși a lăsat-o celor apropiati Lui.

Cu sau fără contribuția celor mai buni dintre oameni, planul lui Dumnezeu merge înainte și nu există limită în eternitate pentru acesta.

Ceea ce putem însă face noi aici pentru un alt om aducându-i cuvântul lui Dumnezeu și câștigându-l pentru El, nu este desigur, inutil pentru cel în cauză... ci din contră, în acest moment al vieții sale este cel mai folositor lucru cu putință. Folosind altora, din iubire pentru ei, ca mesager al înțelepciunii și iubirii divine, inevitabil ne facem nouă înșine, cel mai mare bine, pentru că nimic din ceea ce e făcut din dragoste, Dumnezeu nu lasă nerăsplătit cu incomparabilele roade ale iubirii Sale...

Să iubești fără a mai căuta, în schimb, iubirea oamenilor – aceasta este, cu adevărat, iubirea de Dumnezeu în oameni.

Să iubești căutând la schimb numai iubirea lui Dumnezeu, căci ea e singura care te poate satisface cu adevărat și singura pe care te poți baza în eternitate.

Dacă resimți la un moment dat, cât de puțin, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni, nu mai poți fii nicicând cu totul dependent de iubirea vreunui alt om... nici măcar a celui mai bun cu putință... Căci Dumnezeu ne iubește și prin oamenii care ne iubesc, dar, într-o măsură infinit mai mare, prin propriile noastre inimi, în modul cel mai direct, mai sigur și mai indestructibil cu putință. Cel care ne iubește astfel, păstrează în El și face eterne toate iubirile noastre adevărate.

A-L reprezenta pe Dumnezeu înaintea oamenilor este, probabil, cel mai mare orgoliu după acela de a pretinde că tu însuși ești Dumnezeu...

El nu are nevoie de nici o reprezentare a nimănui, și totuși, o prezentare a învățăturii Sale poate fi un act de iubire față de Dumnezeu și nu unul de orgoliu, adică de iubire de sine, atât timp cât omul e conștient de condiția inutilității și slăbiciunii sale înaintea lui Dumnezeu. Un om poate fi util doar unei alte creaturi asemenea sieși, și asta doar dacă este animat de o iubire corectă pentru aceasta, care este o parte din iubirea, mai mare, pentru Dumnezeu.

POSTS

(2011-2012)

Constiinta... o problema nerezolvata

by [Simona Panaiteescu](#) on Saturday, March 5, 2011 at 9:21am

Un psihiatru povestea la un curs de psihoterapie cum un pacient de-al sau care, dupa multi ani de nefericire conjugala, a taiat definitiv nodul gordian - respectiv pe nevasta-sa - si a fost intrebata, cu sfiata, unde se afla constiinta sa in acele momente de cotitura. Ah, constiinta..., a raspuns omul, fara nici o ezitare, pe aia am fost nevoit s-o omor cu mult timp inainte de asta.

Ei, da... se pare insa ca cei mai multi dintre oameni au o problema nerezolvata... De fapt, probabil ca nici nu exista nici o problema mai mare pe lume decat lupta fiecarui om cu propria constiinta.

Exista nenumarate aspecte comune ale vietii care se opun exigentelor morale ale acestei instante misterioase, incepand cu nevoile firesti ale trupului, obiceiurile si placerile egoiste de natura fizica sau intelectuala, instinctul de conservare si toate temerile asociate, durerea, invidia, gelozia, lacomia, resentimentul, lenea, dorinta de putere si, in sfarsit, credintele false care le alimenteaza copios pe toate cele de dinainte. Dar, ciudat... toate acestea sunt decretate de o constiinta activa ca rele, in vreme ce toate acelea ce li se opun – iubirea de ceilalti, iertarea, toleranta, generozitatea, blandetea, rabdarea, mila, harnicia, perseverenta, sacrificiul de sine si convingerile bune care le alimenteaza – sunt resimtite de aceasi subtila instantă interioara a omului, ca bune.

Persoanele binecuvantate de o credinta bazata pe o cunoastere profunda a lui Dumnezeu si a omului, nu pun la indoiala ca aceasta este cel mai bun stimulent al tuturor calitatilor recunoscute de constiinta. Dar chiar si fara credinta aceasta, orice om are in inima sa o recunoastere tainica a lucrurilor bune si a celor rele in raport cu ordinea care domneste in intreaga creatie. Constientizarea spontana, deopotrieva emotionala si cognitiva, a acestei recunoasteri este ceea ce se intelege in mod comun prin constiinta (sau manifestare a constiintei). Prin sugestiile sale, constiinta reprezinta o contragreutate care inclina balanta deciziilor omului in directia iubirii de ceilalti si a binelui comun. Asta inseamna ca ea

actioneaza acolo unde omul e pus in fata celor mai importante decizii, care il privesc nu doar pe el, ci si pe cei din jurul sau, cei care pot fi afectati de acestea.

De aceea, lupta cea mai importanta care se duce in sufletul omului si, prin consecintele sale, in orice comunitate umana, este cea dintre nenumaratele tendinte egoiste ale fiintei si acest simbol viu al legilor iubirii, pe care Creatorul l-a sadit in inima omului.

Acolo unde constiinta e infranta, rautatea omului se poate vedea in jurul sau, prin toate fructele faptelor sale. Sufletul unui om fara constiinta e practic mort din perspectiva adevaratei vietii a iubirii si numai anumite socuri foarte puternice il mai pot trezi din aceasta stare deplorabila. Problema cea mai comuna a comunitatii nu este insa aceea a existentei unei fiinte lipsite complet de demnitate umana, ci aceea a faptului ca o asemenea creatura ajunge adesea sa ii domine pe ceilalti si sa ii corupa, pentru ca acestia nu i se opun si nu incearca sa-i limiteze capacitatea de influenta.

In nerecunoscuta stare comuna lene si lasitate, cei mai multi oameni cred ca daca nu inseli, nu furi si nu ucizi, esti departe de a pierde marea batalie a constiintei. Justificarea spune ca baietii buni se pot manifesta ca eroi, doar atunci cand au parte de niste mijloace mai speciale, altminteri nu le e dat, din pacate, decat sa ramana pasivi, constransi de nenumaratele conditionari ale unei soarte potrivnice sa nu poata schimba lucrurile in bine.

Si totusi, simplul fapt ca un asemenea baiat bun recunoaste raul si are o putere cat de mica sa i se opuna, dar alege sa nu o faca, il transforma inevitabil intr-un complice pasiv, dar nu mai putin valabil, al acestuia. In realitate, nu exista nici o forma a raului care sa nu isi datoreze cresterea slabiciunii acelor oameni cumsecade, care nu se obosesc sa i se opuna. Ceea ce e numit aici slabiciune are, in principal, doua aspecte infratite – lenea si egoismul. Vocile acestora soptesc cuvinte care ne sunt tuturor cunoscute.

De ce sa fac efortul asta, daca nu ma obliga nimeni si nimic sa il fac? (Intr-adevar, constiinta nu obliga, ci doar sugereaza, caci bunul Dumnezeu respecta mai presus de orice libertatea omului...)

De ce sa ma expun in vreun fel si sa risc atatea lucruri importante? (Nu mai importante decat a fi un om adevarat in oglinda propriei constiinte... desi, daca ne uitam cum e moda printre oameni, parca nu suntem deloc siguri de asta...)

De ce sa-mi pese de altul, cand nimanui nu i-a pasat de mine? (O interrogatie demna de un om care s-a nascut si si-a petrecut toata viata in strada asemenea unui caine de pripas, ceea ce nu e totusi cazul majoritatii zdrobitoare a semenilor nostri...)

Dar, iata... din nefericire, cel mai adesea, o fiinta umana, asa-zis normala nici macar nu-si mai pune asemenea intrebari. Ea nici macar nu-si mai constientizeaza optiunile. E prea ocupata sa-si vada cu obstinatie de interesul propriu, care il include eventual si pe cel al catorva persoane care s-a intamplat sa-I fie mai apropiate.

Si totusi, raspunsul la toate aceste indoilei egoiste, exista permanent in adancurile constiintei sale: SA FACI EFORTUL... SA TE EXPUI... SA ITI PESE DE ALTUL... PENTRU CA NICI O ALTA FIINTA UMANA NU TREBUIE, NU E CORECT SA INSEMNE PENTRU TINE MAI PUTIN DECAT PROPRIA PERSOANA! Sa-ti pese mereu, pentru ca existenta in afara iubirii de oameni, nu e decat o forma de moarte, in comparatie cu existenta desavarsita la care ai putea sa aspiri. Iar invatatura venita de la Dumnezeu adauga: ai dreptul sa aspiri la existenta desavarsita, adevarata si eterna, fiindca numai pentru ea ai fost creat.

Ateul vine insa si el si spune ca nu crede in nici un Dumnezeu care s-ar deranja sa dea lectii de intelegere nesemnificativelor furnici umane care misuna cu miliardele pe aceasta nesemnificativa planeta. (Bineinteles, si aici e un inevitabil fenomen de proiectie. Omul in cauza, daca ar fi in locul lui Dumnezeu, cu siguranta nu s-ar deranja s-o faca. Dar ce ne facem daca admitem ca Dumnezeu s-ar putea sa fie un tip caruia ii place sa se deranjeze

infinat de mult, incepand cu nivelul subatomic si terminand cu cel al unor inconceptibile universuri ale creatiei?)

In fine, insa... nu e acum timpul unor asemenea dezbateri. Sa recunoastem dreptul la opinie al tuturor si sa-l intrebam pe ateul nostru daca nu cumva, dincolo de orice considerente morale, nu e si el un om cu inima calda, care cauta sa iubeasca... si daca nu s-a intamplat sa recunoasca la un moment dat, fara putinta de indoiala, ca numai atunci cand iubesti esti viu cu adevarat...

Lipsa de iubire fiind de altfel boala cea mai comuna a lumii acesteia, iata, ne-am priceput (indiferent de convingerile noastre) sa inventam si sa folosim intens nenumarate surrogat pentru iubire: alcoolurile tari, prostitutia, competititiile si jocurile si obsesiile egoiste de toate felurile. Am incercat nenumarate metode pentru a acoperi enorma suferinta a sufletului care moare, lipsit fiind de singura lui sursa adevarata de viata.

Ce folos insa?...Martori sunt toti nefericitii lumii acesteia ca nici una din aceste solutii nu poate umple vreodata golul dintr-o inima secatauita de iubire. Nici un om caruia ii e foame nu se va satura vreodata cu pamant. Dar asa cum painea satura trupul si ii asigura viata, iubirea adevarata satura sufletul si ii daruieste viata adevarata. Asa cum pamantul amageste doar foamea trupului si, in cele din urma, il ucide, iubirea falsa a sinelui, obiectelor sau trupului nu face decat sa amageasca sufletul si, in cele din urma, ii rapeste orice urma de vitalitate. O viata egoista, posesiva si tematoare, decada si se risipeste o data cu trupul, pe cand o viata continua de iubire a altora, nu poate fi decat eterna si indestructibila. Cine are o inima capabila de iubire nu poate sa recunoasca lucrurile acestea...

Asadar cheia vietii este iubirea de ceilalti si activitatea izvorata din aceasta, care pretinde intotdeauna o sacrificare voluntara a iubirii de sine, din care ni s-a lasat tuturor o cantitate mai mult decat suficienta.

Nimeni nu este fortat sa schimbe lumea de unul singur, dar exista totusi o lume pe care fiecare om are misiunea de a o schimba singur... aceea a propriului suflet. Compromisurile cu minciuna, cu abuzurile repetate ale unora aflati in pozitii nejustificate de autoritate, aduc inevitabil o coruptie chiar si in cele mai nevinovate suflete. Ele sunt mai intai martori ai raului, apoi complici pasivi, apoi, pe masura ce se obisnuiesc cu el si il gasesc din ce in ce mai suportabil, actori capabili sa-l reproduca in propriile decizii si fapte.

Sa invatam deci sa respectam indemnurile constiintei, chiar daca pretul alegerii pare nejustificat de mare pentru bunastarea noastra... Dincolo de orice pierdere egoista, exista un castig al vietii adevarate, demne de numele de om, pe care nimeni nu-l va putea cuprinde vreodata.

Sa nu uitam sa spunem copiilor nostri lucrul acesta. Este mai important decat orice se invata la scoala.

O singura poveste

by [Simona Panaitescu](#) on Sunday, March 13, 2011 at 3:19pm ·

Exista o singura poveste pe care sa o poata intelege oricine?
Exista...

Erau odata pe lume doi oameni. Si ei se iubeau...

Acesta pare cel mai simplu lucru din lume. Si totusi, povestea e mult mai complicata in realitate...

A fost odata un om care se iubea pe sine si un alt om care se iubea pe sine. Si creatorul lor i-a facut sa se intalneasca si fiecare a descoperit ca nu se mai iubeste doar pe el, ci si pe celalalt... ba chiar, pe celalalt mai mult decat pe sine...

Atunci abia cele doua fiinte au devenit capabile sa-l inteleaga pe Dumnezeu si sa i se asemena.

„Noi, tinerii, vom salva Romania

by [Romania - schimbarea depinde de fiecare dintre noi](#) on Sunday, March 13, 2011 at 4:24am

Daca pana si genocidul este posibil pe pamantul acesta, gratie pasivitatii acelora care ar putea sa-l impiedice, ce sa mai vorbim despre nenumaratele rele mai marunte care afecteaza societatea contemporana?

Dar iata, exista dintotdeauna in natura mai avantata si mai pura a tanarului credinta misterioasa ca poate schimba lumea. Si adevarul este ca nimeni nu l-ar putea impiedica sa o faca, daca el ar avea cunoasterea si determinarea si spiritul de sacrificiu necesare. Din pacate insa, cel mai adesea nu are pe niciuna dintre acestea, pentru simplul motiv ca este profund tributar unei educatii proaste, straina in cea mai mare parte de rosturile divin randuite ale fiintei umane.

Ce stiu, de fapt, tinerii din ziua de azi? Ce stiu, dincolo de orice indoiala?...

Ei stiu mai intai de toate ca e dreptul lor sa se bucure de placerile acestei scurte vieti, prin toate mijloacele care le sunt accesibile. Stiu ca banii reprezinta un mijloc imbatabil pentru satisfacerea acestui drept si mai stiu ca munca este doar una din posibilitatile de a ajunge la ei... Desigur, nu cea mai simpla si, nici pe departe, cea mai eficienta. La fel, nici educatia.

Mai stiu ca viata virtuala e oricand la dispozitia lor, ca jocurile pe calculator si filmele imbata pentru o vreme mintea si inima, facand din vietile lor sarace in sentimente adevarate, o existenta macar suportabila. Stiu ca nu au nevoie neaparat sa-si intalneasca prietenii sau familia, nici sa faca ceva real impreuna cu alti oameni, pentru ca au la dispozitie chat-uri, forumuri si alte mijloace de interactiune virtuala in care se pot implica fara efort si, cel mai adesea, fara consecinte.

Ce mai stiu tinerii?

Ca iubirea poate insemna placere, dar si durere, daruire, dar si dependenta, insa aproape niciodata iertare si sacrificiu... Ca in lumea aceasta, chiar daca sunt uniti prin fortele inimii de doi sau mai multi oameni, eul este alegerea fireasca si legitima, in raport cu noi.

Pe scurt, tinerii stiu foarte bine sa fie egoisti, miscati de ambitii si dorinte si placeri strict personale, asemeni celor mai multi dintre adulti si varstnicii care ii inconjoara. Spre deosebire insa de acestia, tinerii vor intr-adevar sa schimbe lumea... e drept, nu pentru ca binele tuturor ar conta chiar asa de tare pentru ei, ci doar pentru ca vad clar ca binele lor **personal** nu e realizat si nici macar realizabil. La urma urmei, si cei mai varstnici si-ar dori asta, doar ca ei sunt infranati de nenumaratele deceptii, compromisuri si umilinte de care au avut parte. De aceea, cu rare exceptii, ei nu mai privesc viitorul cu nestiinta si speranta, ca tinerii, ci cu teama si precautie.

Copiii sunt inca limitati, iar varstnicii isi impun singuri limite. De aceea, daca vreti sa evaluati rapid gradul de decadere morala al unei comunitati, observati-i pe tinerii acesteia. Luati aminte la felul in care reactioneaza ei la suferintele persoanelor cu care intra in contact, contemplati dorinta lor de cunoastere, cautarea lor spirituala, felul in care se poarta cu cei pe care pretind ca-i iubesc, seriozitatea cu care muncesc, felul in care isi petrec timpul liber...

Daca veti observa ca cei mai multi sunt indiferenti la suferintele altora, ca nu se implica in nimic din cele in care sunt constransi sa se implice, ca nu au dorinta de cunoastere, ca nu ii intereseaza Dumnezeu, ca nu sunt atenti si buni cu cei apropiati, nici seriosi si responsabili in ce au de facut, dar ca iubesc in schimb placerile corpului si jocurile si distractiile de toate felurile, atunci sa stiti ca acea comunitate traieste deja intr-o adevarata stare de iad spiritual, pe care ignoranta si reaua vointa a ultimelor generatii au facut-o posibila.

Dintr-o asemenea stare colectiva, iesirea nu e deloc usoara... De aceea, la inceput, nici nu se produce in masa. Mai intai ies aceia foarte putini, care fiind atinsi in inimile lor de un adevar mai presus de lumea aceasta, aleg sa se schimbe. Aceia care renunta sa mai traiasca dupa ideea ca trebuie sa se bucure mai intai suficient de distractiile si desertaciunile vietii si abia apoi sa faca ceva pentru cei ale caror nevoi ii doboara sub pragul demnitatii umane.

Acesti oameni eliberati de mizeriile lumii sunt importanti, dar nu pentru ca ajung sa schimbe situatia generala sau sa salveze multimile nepasatoare, ci pentru ca deschid din nou binecunoscuta cale a bunatatii si al iubirii de semeni, pe care multi vor fi tentati apoi sa paseasca, din cauza ca suferintele vietii vor ajunge sa ii elibereze de multe egoisme stupide.

Varsta celor schimbati nu va fi importanta. Dar, e adevarat... cu cat se va intampla sa fie mai tineri in momentul acestei treziri a inimii, cu atat castigul lor va fi apoi, mai mare. Si multi dintre ei ar putea fi treziti chiar acum, daca cei care ar putea sa-i ajute s-ar hotara, in sfarsit, sa o faca...

Lampa de gaz

by [Simona Panaitescu](#) on Tuesday, April 12, 2011 at 8:22pm ·

In camera era intuneric si cei cinci sedeau la o masa, vorbind in soapta despre ziua care avea sa urmeze. Cand un al saselea intra in camera si puse o lampa pe masa, toti ceilalti tacura brusc.

Apoi primul dintre cei asezati privi cu atentie la lampa si observa ca piciorul ei era din alama veche, ruginita. Al doilea fu de parere ca sticla lampii era foarte murdara. Al treilea se declara deranjat de palparea flacarii. Al patrulea observa ca in incapere se raspandise un miros persistent de gaz. Al cincilea il privi de sus pana jos pe noul venit cu dispret si apoi se intoarse cu un aer hotarat catre tovarasii sai.

Noi nu avem nevoie de lampa ta, hotarara cu totii, fara nici o ezitare.

Inteleg... raspunse intristat omul si isi lua lampa, pregatindu-se sa iasa. In voi e un intuneric atat de adanc incat preferati intunericul... Cand o sa se faca insa dimineata, unde o sa va ascundeti de lumina soarelui?

Crizele prieteniei

by [Simona Panaitescu](#) on Friday, May 27, 2011 at 12:28am

De ce ne îndurerează atât de tare imposibilitatea de a ne înțelege, la un moment dat, cu un prieten?... După ce, ani de zile, toate discuțiile noastre ne-au apropiat, au construit între noi o imensă rețea de fapte, valori, amintiri, opinii comune, ne trezim într-o zi a discordiei că nu mai putem fi de acord într-o chestiune importantă pentru fiecare din noi. Încercăm să ne susținem poziția, dar celălalt nu mai răspunde cu obișnuita sa bunăvoință la nici unul din argumentele noastre. Dar nici noi nu putem fi atunci binevoitori în confruntarea cu neașteptata opoziție. Suntem speriați de ruptură și asta ne face cu atât mai hotărâți să-i demonstrăm celuilalt, prin forța argumentelor, că trebuie să ne înțeleagă... trebuie neapărat să fie din nou de acord cu ceea ce susținem... Căci ceea ce susținem despre noi, cel puțin, este ceea ce suntem convinși că suntem! Orice refuz al opiniilor noastre despre noi înșine e aproximativ egal cu un refuz al propriei noastre ființe. Oh, cum ne-am putea aștepta la așa ceva din partea unui vechi aliat, din partea unui prieten?...

Lovitura e prea dureroasă. Nu durează mult și unul din doi cedează primul... Suntem deci diferiți... iremediabil! Niciodată comunicarea nu va mai putea fi la fel de sinceră și armonioasă pentru că „percepțiile ne sunt diferite... Și pentru că celalalt demonstrează un mare orgoliu, care face imposibilă o apropiere de compromis a acestora...

Acesta e, cel mai adesea, mesajul celui care se retrage... Iar dacă amândoi convenim asupra ideii de incompatibilitate, ca asupra unui adevăr ultim, comunicarea este ucisă. Minunata construcție dintre prieteni începe să se clatine. Nu e nici o idee, nici o amintire de valoare din ea care să nu tremure sub impactul loviturii. Culorile se estompează, căldura se pierde... Pe cât de iremediabilă ne apare a fi diferența dintre noi, pe atât de iremediabilă este detașarea de celălalt și, o dată cu ea, de o parte din noi înșine.

Ceea ce nu realizăm însă atunci când cedăm până la capăt în jocul demonilor, este faptul ca înțelegerea rămâne posibilă, chiar și atunci când alegerile noastre sunt diferite. Calea către ea este străjuită de răbdare și bunătate și, ca o condiție necesară pentru acestea, de o adevărată uitare de sine...

Atunci când lăsăm, în sfârșit, de-o parte toate imaginile pe care le asociem în mod triumfal cu propria noastră persoană, ni-l putem aminti imediat pe celalalt – și atunci putem observa că el ramane, în profunzimile sale, exact așa cum îl știam cel mai bine... un nesfârșit univers paralel care s-a insinuat pentru totdeauna în noi înșine, fără a înceta să ne uimească și să ne fascineze.

Omul pe care (aproape) toti il cunoastem

by [Simona Panaitescu](#) on Monday, May 30, 2011 at 10:52pm

„Omul egocentric, în singurătatea lui e, în primul rând, omul care nu se mai ascunde. E deznădăjduit și se lasă în voia deznădejzii lui, e orgolios și știe foarte bine că orgoliul lui e alimentat de teribilele lui complexe, e parșiv sau ipocrit și pentru toate acestea se admiră sincer... căci vede la el curajul de a-și utiliza liber trupul și mintea pentru a obține satisfacții

pe care nu le poate împărți cu nimeni sau care chiar pot aduce altora prejudicii. Se simte liber, de fapt, numai pentru că, în cea mai mare parte a timpului, își ține la respect propria conștiință. Dar ce contează asta de vreme ce, după opinia lui, numai el este autoritatea care controlează sistemul?... Chiar dacă se-ntâmplă să se lase tentat de vreo reprezentare a lui Dumnezeu, preferă să creadă că Bătrânul are destul bun-simț încât să nu îi violeze intimitatea.

Și când te gândești că mai sunt unii care-i reproșează că nu se cunoaște pe sine și că ar fi bine pentru el să înceapă o așa-zisă căutare a adevărului... La naiba, e atât de conștient de sine, încât a ajuns deja în pragul saturației!

Sau i se mai spune că e fie un animal, fie o mașină... Ei bine, dacă nu i-ar fi deja greață de tot ce-a ajuns să știe despre sine, poate că s-ar putea împăca și cu vreuna din ideile astea, după care ar merge netulburat mai departe. Numai că atunci când gândul lui caută prea adânc în profunzimile identității sale, are deodată sentimentul suspendării în vid... se confruntă cu un gol care îi provoacă o greață teribilă și pustiitoare. După cum lesne poate observa și el, se pare ca există un ceva misterios înăuntrul său care nu îi îngăduie să fie, în mod definitiv... nici animal, nici mașină.

Dacă însă omul egocentric ar avea destul curaj ca să înfrunte și greața, atunci efectul nesperat de bun al acesteia ar fi ca el s-ar putea detașa suficient de sine, pentru a mai putea iubi cu dăruire și altă ființă umană. Iar dacă el chiar ar ajunge să iubească la un moment dat pe cineva mai mult decât pe sine, pe ceea ce reușește să înțeleagă din sine, atunci nu doar ar înceta să mai fie un egocentric, ci ar și realiza pe deplin că această stare de izolare și autoconfirmare permanentă în care a trăit, ascunde iluzia celei mai mari ignoranțe. Ar înțelege că s-a agățat disperat de plăceri ale sale, de dorințe, de reprezentările sale.... confundându-le pe toate cu ființa sa cea mai adevărată. Ar avea poate pentru prima oară o intuiție ca în noi nimic nu este adevărat decât dacă aparține adevărului însuși, realității primordiale, permanente și ultime, care trebuie să aibă ceva comun cu natura iubirii...

Tocmai acestei intuiții îi răspunde, în felul cel mai desăvârșit, învățătura pe care au dat-o oamenilor, puținii care au fost capabili să îl audă, în inimile lor, pe Dumnezeu. Odată ce acela care a trăit odată în cel mai mare întuneric, ajunge la cunoașterea, sau mai bine zis, la recunoașterea faptului că iubirea este legată în cel mai profund mod de viață și adevăr, învățătura Iubirii eterne ajunge fără nici o opreliște la inima acestuia... Iar dacă omul ajunge să trăiască după legile Sale, totul în sufletul lui devine asemenea spiritului său interior și lui Dumnezeu Însuși... etern.

Cum facem o societate mai buna?

by [Simona Panaitescu](#) on Saturday, November 12, 2011 at 8:17pm ·

Interesant ca vorbim atat de mult despre cum ar trebui sa fie o societate mai buna. Dar, in fond, asta au facut toti revolutionarii, dictatorii si cuceritorii din toate timpurile. Fiecaruia i s-a parut ca stie foarte bine cum trebuie sa stea lucrurile... In fond, nici nu e prea greu sa-ti imaginezi asta atunci cand privesti oamenii ca pe niste piese pe o imensa tabla de sah. Schimbi tabla sau schimbi regulile, iar piesele se conformeaza, construind imediat societatea minunata pe care ti-o doreste inima. Doar ca, nesperat ghinion, oamenii nu sunt

piese. Nu sunt nici animale cu functionare previzibila, dar nici ingeri care au nevoie de ceva libertate in plus ca sa le creasca aripile.

Atunci ce suntem noi, oamenii?

Ei, da... iata cat de important e ca cei care vor o societate mai buna sa se inteleaga mai intai de toate pe ei insisi... Sa descopere ce sunt, ce ii misca, pentru ce au fost creati, catre ce se indreapta. E o educatie spirituala de care cei mai multi nu au avut aproape deloc parte. Si atunci vedem ce?... De exemplu, ca multi oameni ajung sa se creada Dumnezeului si sa abuzeze de cei din jurul lor chiar si in locuri in care toate regulile sunt bune si te-ai astepta ca lucrurile sa mearga de la sine.

Doi tineri se iubesc si par ca se potrivesc, asa ca incep o familie. Cativa ani mai tarziu, el se imbata regulat, isi bate si isi da afara in strada nevasta, cu tot cu cei doi copii mici ai lor.

O femeie isi ia un job nou pe care si-l dorise de mult si e nespuse de recunoscatoare celei care a angajat-o. Trec sase luni si, dupa nenumarate certuri, jigniri si umilinte venite din partea acesteia, sarmana angajata face o depresie nervoasa.

O profesoara de la un liceu respectat isi impresioneaza elevii prin cunostintele ei nemaipomenite, dar notele pe care le da nu au nici o legatura cu realitatea, iar felul in care se poarta cu cei nedreptatiti ii face pe unii dintre acestia sa clacheze.

Nu e plina lumea noastra de asemenea povesti? Mai e oare vreo catastrofa cu totul neasteptata?

Mai putem fi extrem de surprinsi atunci cand auzim, de pilda, ca in nenumarate licee si facultati din tara noastra examenele se iau pe bani? Ca un student la drept marturiseste ca din anul intai se afla ca intrarea in barou a unui tanar avocat il costa 10.000 Euro? Ca la un spital de stat un medic asteapta spaga pana si de la un om al strazii? Ca un politist suna la un post de televiziune si spune in direct ca sunt foarte multe cazuri de tineri amarati, in majoritate tigani, care executa condamnari de zeci de ani pentru crimele unor baieti de bani gata?

Mai putem fi extrem de surprinsi sa aflam ca, fara sa ne simtim vinovati, am ajuns sa fim atat de datori bancilor lumii ca nu ne mai putem duce viata nici de pe azi pe maine?... Ca nu se mai produce aproape nimic in tara asta, ca nimeni nu se mai poate astepta sa aiba un loc de munca asigurat, ca dreptul la sanse egale, la educatie, securitate, protectia sanatatii si toate celelalte consfintite de Constitutie si de Declaratia Drepturilor Omului nu mai au nici o legatura cu realitatea?

Da, e clar ca sistemul in care traim este departe de a fi cel mai bun... Cum nici vreunul din cele ce l-au precedat nu s-ar putea declara astfel... Dar e sigur ca si oamenii care traiesc acum sunt departe de a fi cei mai buni. Si, de fapt, cum ar fi putut fi altfel, de vreme ce in lectiile pe care le-au primit din familie, de la scoala, din grupurile din care au facut parte si, mai ales, din iubita mass-media a fost mult mai degraba vorba despre competitie, despre castig, despre imagine de sine si imagine publica, despre putere, despre compromis, despre supunere neconditionata, despre frica, despre placere egoista... si nu despre celelalte care i-ar fi facut sa creasca in bunatate?

Cu o alta educatie, am fi poate acum mult mai capabili sa ne respectam unii pe altii, sa ne iubim, sa ne intelegem, sa ne iertam, sa impartim corect ce ne-a lasat bunul Dumnezeu pe aceasta lume si sa ne solidarizam pentru orice cauza buna. Nu am mai fi innebuniti sa traim vietii de imprumut in fata televizorului, sa ne inecam durerile in sex sau in alcool sau in droguri si sa ne acoperim golul din inima cu bucuriile fragile pe care ni le dau posesiunile inutile si visele de glorie.

Din pacate insa, cam asa stau lucrurile cu cei mai multi dintre noi. Si atunci... presupunand ca Dumnezeu insusi ar instaura in clipa aceasta o ordine si o lege sociala perfecta, am reusi noi oare sa le sustinem?... Ca exercitiu pregatitor, sa ne imaginam ca un

trib cumsecade de maimute primește cadou un palat. Cu ochii minții putem vedea imediat ce influența va avea minunata surpriza asupra caracterului lor și, în cele din urmă, ce se va alege din aceasta... (Desigur, am recunoscut că noi nu suntem animale, dar asta nu înseamnă că avem vreo problemă în a ne comporta ca niște animale sau, în funcție de miza, chiar mai prejos decât acestea.)

Asadar, se vede cu ochiul liber că o meditație asupra bunătății proprii și asupra schimbării în bine a oamenilor s-ar dovedi foarte utilă oricui dorește o schimbare a societății. Și apoi, cei ce pot să educe cu adevărat, n-au decât să-o facă în toate împrejurările. Cei ce pot să corecteze și să se opună, n-au decât să nu tacă. Cei care pot fi un exemplu pentru alții, n-au decât să iasă din întuneric.

Mai e însă timp pentru schimbarea în bine în oamenii?... Socotind toată mizeria și corupția lumii, mulți ar spune că e imposibil și că dacă așteptăm să se întâmple întâi asta, totul se va duce urgent de rapa.

Și totuși, lui Saul fariseul i-au trebuit trei zile, talharului de pe cruce, câteva ore de suferință, iar unui om de afaceri faimos douăzeci de minute de moarte clinică. Și nimic nu a fost mai important în viețile lor decât schimbarea aceea.

Addendum:

Cine caută puțin, vede că lumea a rămas la fel. Cine caută mai adânc vede însă că mulți oameni s-au schimbat deja și mai mulți se află în schimbare. Și atunci înțelege că bate acum un vant al schimbării pe care nu-l mai poate opri nici un obstacol. E adevărat că obstacole vor fi destule, pentru că o mare schimbare naște o mare opoziție, ceea ce înseamnă și că un pret va trebui să fie plătit.

Cei care îl vor plăti însă nu doar pentru ei, ci și pentru alții, vor avea însă o rasplătă cu atât mai mare...

Asta e tot ce se mai poate face acum - un cuvânt pentru cei ce au votat pentru eutanasierea cainilor comunitari

by [Simona Panaiteșcu](#) on Wednesday, November 23, 2011 at 12:39am ·

Din câte am reușit eu să înțeleg, premiza numărul unu în susținerea eutanasierii cainilor comunitari este că ei nu au ce căuta pe strazile noastre. Premiza numărul doi este că s-au încercat tot felul de soluții umane pentru a-i face să dispară de pe strazi, însă ele nu s-au dovedit aplicabile sau eficiente, drept care **asta e tot ce se mai poate face acum...**

Intr-adevăr găsesc că e cel mai bun titlu pentru o predică a resemnării cu soluțiile inumane la problema animalelor fără stăpan. Căci asta e acum marea problemă a comunităților din orașele noastre!... Nicidecum faptul că s-ar putea ca locul corect de trait să nu mai fie în cutiute etajate, fără nici un petec de pământ cultivabil la dispoziția noastră, fără nici o comunitate de oameni obișnuiți să se ajute, prin urmare, fără nici o șansă de a supraviețui în cazul în care vreo criză mondială a petrolului sau o prăbușire a sistemului financiar va face din aprovizionarea sistematică cu energie, apă și alimente, o dureros de dulce amintire...

Intr-adevar, sistemul urban ideal, atat de drag noua a fost si nu poate fi decat inoportunitat de prezenta cainilor. ... Ei deranjeaza pentru ca sunt ceva ce a ramas dintr-un alt sistem, dintr-un alt mod de viata, mult mai apropiat de natura si de rosturile firesti ale existentei noastre. Si mai deranjeaza pentru ca, fiind atat de apropiati de noi si atat de usor de influentat, ne ofera o revelatie fidela a propriei noastre alienari morale.

In spatele unui caine flamand sau bolnav, se vede foarte bine indiferenta pe care o avem fata de cel slab, aflat in puterea noastra...

In spatele unui pui abandonat, se vede cruzimea cu care ne descotorosim de orice consideram ca, fara a ne aduce un beneficiu, ne complica existenta suverana...

In spatele unui dulau agresiv, se vede rautatea cu care lovim in acela care indrazneste sa ne deranjeze in ordinea de neclintit a tiraniei noastre...

Adevarat, nu-i cel mai simplu lucru sa practici bunatatea. Ea cere timp si efort si rabdare si, mai ales, o obisnuinta a sacrificiului de sine. Si tocmai de aceea, pentru cei ce se grabesc sa faca odata ce e de facut in materie de vietati care ocupa locul degeaba sub soare, eutanasia e o solutie valabila. De altfel, cunoastem cu totii cateva exemple remarcabile de personaje istorice care, grabindu-se tare si uitand de orice scrupule, au eutanasiat in masa nu (doar) animale, ci chiar semeni de-ai lor... Asta, bineinteles, numai pentru ca ii considerau chiar mai prejos decat pe animale. Au ajuns la concluzia asta, prin generalizari la nivelul unor grupuri sau chiar populatii intregi, ale unor comportamente nedorite observate la unii dintre membrii acestora. Oh, si pentru acei sarmani sub-oameni solutiile gasite au fost simple si practice. Si, de preferinta, finale...

Istoria spune ca dupa munca titanica a acestor ganditori pragmatici, obsedati de maretie idealuri ale unui mult trambitat bine al celor alesi, urmeaza intotdeauna o cavalcada dezastrilor. La acestea ei nu sunt inasa, mai niciodata, martori. Durerea nu e a lor, nici mana care ucide, nici spaima sufocanta si tipatul ingrozit de dinaintea mortii. Nici regretul, nici apasarea constiintei. Acestea din urma nu pot fi, oricum, de vreme ce nu au incercat niciodata sa vada ceva bun in victimele maretiei lor solutii...

In cazul particular al cainilor strazii, promotorii uciderii lor in masa nu vad in ei decat niste creaturi inutile, care imprastie boli contagioase si care au o placere sa atace si sa sfasie fiinte umane, ca niste fiare salbatice. Si, desigur, numai un iresponsabil nu ar recunoaste ca sunt printre caini, unii care ataca, in special daca se strang in haita. Sunt animale care au fost batute sau terorizate si care pastreaza in ele un sambure de ura nestinsa pentru aceia ce se aseamana celor carora le-au cazut victime. Dar oare inasa nu se intampla la fel si cu cei mai multi dintre oamenii care au fost timp indelungat victime ale unor grave abuzuri?

Asa cum se pot gasi si s-au gasit deja solutii umane, metode de recuperare si pentru cei mai mari raufacatori care provin, in majoritatea cazurilor, dintre oamenii cei mai traumatizati in copilarie si adolescenta, asa se pot gasi si s-au gasit deja solutii umane pentru cainii agresivi. In fond, nimeni nu poate spune ca inainte de a lua o viata pe care o considera primejdioasa, dar care se afla in puterea sa, a facut totul... tot ce se putea face pentru a o aduce pe o cale mai buna. Iar daca nimeni nu a facut asta, mai are cineva vreo indreptatire morala sa uida?

Din pacate inasa, iata, multi dintre noi nu sunt interesati nici macar de dreptul la viata al copiilor nenascuti sau al saracilor care mor de foame in Africa... Ce sa mai vorbim de dreptul la viata al celor mai numerosi dintre cainii de pe strada, care nu sunt agresivi sau, culmea!, al acelor care s-au dovedit cum nu se poate mai indezirabili!...

Indiferenta asta ar fi, oricum, ultimul lucru de mirare, caci, in ce priveste animalele, suntem obisnuiti de nenumarate generatii sa le folosim, sa le abuzam si sa le luam vietile. fara nici o ezitare. oricand socotim ca e in interesul nostru s-o facem. Ca doar e vizibil cu ochiul liber ca animalul e inferior omului si, din cauza asta, mai mult ca sigur ii e lasat acestuia ca sa profite cat poate de pe urma lui. Iar daca viata lui nu-i (mai) aduce nici un profit, moartea lui tot trebuie sa ii aduca vreunul.

Ceva s-a schimbat insa in unii si nu chiar putini dintre noi, cei din aceasta parte a lumii, in ciuda traditiei si a egoismului si a comoditatii noastre fatale... Ne-am apropiat de animale si am inceput nu doar cu ochii si mintea care socoteste intr-una propriile interese, ci si cu inima,. Si asa am descoperit ca putem iubi la un caine increderea nemarginita pe care un suflet mai simplu o are in fiinta umana. Ca putem iubi fidelitatea si daruirea de sine care atat de rar se pot intalni azi la un seaman de-al nostru. Ca putem iubi dragostea simpla, care se hraneste din lucrurile cele mai marunte ale vietii si e recunoscatoare pentru fiecare din ele si nu poate cadea nicicand prada orgoliului. Si ca atunci cand putem iubi acestea la un caine, le iubim la toti cainii si, prin asta, iubim toti cainii.

De aceea, voi cei care judecati si condamnati cu atata usurinta niste biete suflete care, desi au fost lasate in grija si puterea noastra, cunosc foamea, setea, durerea si cruzimea oamenilor, voi care, o data cu ele, ne acuzati si pe noi, cei care avem macar un cuvnt de spus in apararea lor, sa nu va asteptati sa nu ne impotrivim egoismului si cruzimii voastre...

Oricat de siguri ati fi pe argumentele si pe ratiunea voastra, se vor gasi mereu unii sau altii dintre noi care sa va puna inainte o oglinda in care sa se vada chipul real al dezumanizarii ce va caracterizeaza.

Macar daca n-ati crede intr-un Dumnezeu care spune **Mila voiesc, nu jertfe...** si **Ferice de cei milostivi, caci ei vor avea parte de mila...** Atunci nu s-ar vedea la voi decat cele rele care sufoca deopotriiva constiinta si dragostea. Nu s-ar vedea si ipocrizia, care tradeaza cea mai josnica treapta a egoismului si care va avea parte de cea mai aspra judecata.

Sa te iubesti mai intai pe tine... ?

by [Simona Panaitescu](#) on Wednesday, December 14, 2011 at 5:00pm ·

De-abia acum am gasit indrumarile astea intr-o interventie pe FB si chiar mi se adresau, in particular. Ei bine, indemnul la iubirea de sine imi e binecunoscut de peste doua decenii... Nu m-am plimbat nici zece pasi prin teoriile New Age, fara sa dau, implicit sau explicit, de acest principiu fundamental pe care atat de multi il pun la baza intregii lor ascensiunii spirituale.

Si totusi, in iubirea de sine eu vad cea mai mare capcana posibila. Nu ca urmare a influentei fortate a unei dogme religioase, ci a propriei mele simtiri si judecati libere.

Vreti exemplul unui iubitor de sine performant?... Luati narcisicul, care se iubeste cu cea mai mare dedicatie si fidelitate posibila. Luati dictatorul, forma activa, perfectionata si securizata de paranoia, a celui de dinainte.

Ambii au cunoscut iubirea de sine neconditionata, totala, de o lacomie fara sfarsit... care nu a mai lasat loc in jurul ei nici unei alte iubiri reale. Un lucru pe care pana si stiinta foarte limitata a psihologiei il atesta: nimic nu poate avea valoare in sine pentru narcisic sau paranoic. Lucrurile sau fiintele nu pot avea decat valoarea de utilitate pe care o dobandesc in servirea acestei supreme iubiri de sine care ii guverneaza. O valoare fragila, relativa si temporara, o valoare inferioara propriei valori, desigur.

Vreti exemplul unui iubitor slab de sine?... Luati mama care isi serveste copiii ca un sclav, zi si noapte, fara sa puna aproape nici un pret pe nevoile sale si tot pretul pe cele ale copiilor sai. Luati calugarul umil care, desi traieste intr-o teribila saracie, isi trimite fratele sa duca unor hoti flamanzi ultimele lor merinde si sa le ceara scuze pentru ca i-a facut de ocară (acesta e Francisc de Assisi).

Dar ce poate iubi, de altfel, omul la sine, atunci cand lucid fiind, isi stie toate slabiciunile trupului si ale mintii si ale caracterului si este mai mult decat obisnuit cu lupta zilnica pentru a-si construi o imagine respectabila (ca sa nu zic, demna de iubire) in randul semenilor sai? Ce poate iubi cand se cunoaste atat de bine, incat nu il mai poate surprinde nimic la sine? Ce poate iubi, de vreme ce nu se poate imbratisa, nu se poate mangaia, nu se poate saruta, nu isi poate vedea chipul purtand nenumaratele semne ale emotiilor care ii framanta sufletul? Raspunsul e oarecum evident... isi poate iubi fie trupul (sau, mai degraba, placerile lui), fie o imagine... faimoasa imaginea de sine. Care insa, oricat de impopotonata ar fi, tot rece si insuficienta ramane pentru inima. Exact din aceasta cauza apare si acea lacomie nesfarsita a iubirii de sine ca trup sau imagine. Sarpele isi devoreaza la nesfarsit coada, dar de saturat nu se va satura niciodata.

Oricum suntem construiti in asa fel incat, in orice stare normala de functionare, ne e imposibil sa facem abstractie de trupul si de mintea noastra. Daca nu suntem victime ale unei inapoieri sau tulburari psihice, nu putem sa nu constientizam ce vrem, ce ne place, ce ne misca... Caci noi ne miscam natural in directia a ceea ce ne place si vrem, asa cum ne si indepartam natural de ceea ce nu ne place si nu ne dorim. Asta nu e oare o dovada cat se poate de clara ca atasamentul fata de propria fiinta e implantat de la nastere in inima omului?...

Problemele pe care le aduce in calea noastra viata, nu tin atat de aceasta iubire naturala pentru propria individualitate fizica si sufleteasca, ci de celelalte iubiri (atasamente) care se nasc in inima omului si care ii fac concurenta acesteia. Din aceasta concurenta permanenta pe care omul trebuie sa o rezolve prin alegerile sale, se naste intreg destinul si evolutia sa pamanteana.

Caci da, un om poate isi doreste sa manance la un restaurant scump si sa-si rasplateasca astfel trupul care a mancat numai paine in ultima vreme, dar daca il iubeste pe fratele lui sarac care nu poate veni cu el, va prefera sa mearga la un magazin si sa cumpere mancare cu care se pot satura amandoi. Un alt om poate sa isi petreaca mult timp in intalniri cu prieteni interesati de probleme spirituale sau poate medita sau poate citi cuvintele unui maestru spiritual sau ale lui Dumnezeu Insusi sau poate gasi o nespusa consolare si inaltare in rugaciune... dar daca o iubeste pe sora lui care isi creste singura copiii si mai ingrijeste si de parintii bolnavi, fara sa mai aiba timp aproape nici sa respire, va lasa o parte din importante

lui preocupari pentru lumea spirituala, pentru a imparti cu ea ceva din grijile umile si apasatoare ale acestei lumi.

Chiar si pentru omul care face binele, capcana iubirii de sine ca iubire a imaginii de sine ramane deosebit de periculoasa, mai ales daca acest bine e recunoscut public. Aceasta iubire de sine fiind puternic inradacinata in inima omului, adesea nu trebuie decat alimentata cu ceva confirmari, rasfaturi si laude, pentru a creste rapid pana la niste dimensiuni incredibile, ca un copac urias la umbra caruia nu va mai creste nici macar un fir de iarba, nici macar o umbra a iubirii de aproape sau iubirii de Dumnezeu. In mod cu totul specific, ideea de Dumnezeu va fi respinsa cu toata puterea de un suflet cotropit de aceasta iubire de sine, caci nu poate fi amenintare mai mare pentru ea, decat aceea a dependentei totale de o forta careia ii e imposibil sa i se opuna.

Cand iubesti insa pe un altul si la limita, cand il iubesti pe Dumnezeu, e imposibil sa nu te iubesti si pe tine. Nu insa pe tine ca trup, ori ca imagine de sine, ci pe tine ca insasi aceasta iubire vie, in care te redescoperi in intregime, ca o forma de viata arzatoare, coplesitoare, care desi era in tine, ramasese nemanifestata.

Cand iubesti cu adevarat, tu insuti devii iubirea si atunci il iubesti pe celalalt si pe tine odata cu el, pentru ca te vezi, te simti o parte vie si inalienabila a lui.

Aceasta este pentru mine adevarata iubire de sine... cea corecta, reala si neamagitoare... cea care nu poate fi decat consecinta iubirii de un altul. Aceasta insa nu poate rezista in timp decat daca e legata de un altul asupra caruia timpul sa nu aiba nici o putere... adica iubirea eterna insusi... adica Dumnezeu.

Nu stiu pe altul care sa spuna asta mai bine decat Rumi:

A lover asked his beloved,
Do you love yourself more than you love me?
Beloved replied, I have died to myself and I live for you.
I've disappeared from myself and my attributes,
I am present only for you.
I've forgotten all my learnings,
but from knowing you I've become a scholar.
I've lost all my strength, but from your power I am able.
I love myself...I love you.
I love you...I love myself.

Rumi

Ce se intampla cu OAMENII DE ZAPADA?

by [Simona Panaitescu](#) on Sunday, January 22, 2012 at 4:42pm ·

Pentru copiii, omul de zapada e o jucarie pe care si-o fac singuri, inca de la prima ninsoare. De ce ii fascineaza oamenii de zapada si de ce e un lucru atat de minunat sa ii faca... desigur, nu sunt amanunte cu care micutii sa isi bata capul.

Pentru cei mari insa, oamenii de zapada nu mai reprezinta, de mult, o simpla jucarie sau un personaj induiosator dintr-o poveste de Hans Christian Andersen. Nu. Oamenii de zapada sunt oameni foarte adevarati, care se afla printre ei si se arata hotarati, activi, puternici, competenti, necrutatori. Deseori ii gasim conducandu-i pe altii, manevrandu-i fara nici un fel de scrupule dupa planuri de gheata, inventate de mintile lor de gheata.

Asta se intampla, pentru ca oamenii de zapada nu se afla in elementul lor, decat daca se afla intr-o pozitie din care sa poata domina si controla cat mai multi semeni ai lor. Aici se afla scopul principal, daca nu unic, al vietii lor, pe care se simt indreptatiti pana la ultimul lor atom, sa-l urmeze neincetat. Satisfactia pe care le-o aduce puterea, subordonarea si umilirea prin forta a altor oameni, indeosebi a celor diferiti de ei, este singurul lucru care ii face sa se mai simta, cat de cat, vii. Dar pentru ca e foarte greu totusi, sa te simti viu cu o inima de gheata, lacomia puterii devine, in cazul lor, insatiabila, perversa, sadica in toate formele posibile.

Spre deosebire de oamenii normali, pe care ii tradeaza o inima care, chiar daca nu e prea calda, ramane totusi sensibila la mediu, oamenii de zapada nu schimba nimic din atitudinea lor in fata dezaprobarii, acuzatiilor ori pedepselor. Sentimentele de vina si de remuscare le sunt complet straine. Adversitatile nu le pun intrebari, ci le trezesc doar o inevitabila dorinta de razbunare si distrugere. Iar daca nu ajung sa comita cele mai aberante monstruozitati, e numai pentru ca realizeaza ca vor exista mai apoi replici care le vor ruina complet planurile.

In ciuda tuturor acestor lucruri, oamenii de zapada nu sunt intotdeauna indivizi izolati, lipsiti de sustinere populara. Exista destule fiinte umane care ii admira sincer pe acei oameni de zapada care ajung sa reprezinte o autoritate si asta pentru ca ei insisi au in propria lor fiinta, un om de zapada, mai mic sau mai mare. Cei mai multi dintre acestia au insa sansa de a-si salva inimile de la inghetul complet, fie pentru ca nu ajung niciodata sa dobandeasca destula putere incat sa se transforme complet in oameni de zapada, fie pentru ca oamenii de zapada au bunul obicei de a-i face, mai devreme sau mai tarziu, sa sufere pe toti cei din jurul lor, fara discriminare.

A cere de la un om de zapada intelegere si empatie este mai copilaresc decat a astepta raspuns de la o piatra de pe fundul marii. Sa se forteze in felul acesta inseamna pentru oamenii de zapada sa renunte complet la ei insisi, la propria lor viata, or asta nu se va intampla niciodata de buna voie si mai mult decat niciodata, pentru ca un inferior lor le-o cere. Dar ce spun eu, unul?... Pot sa fie o mie, zece mii, o suta de mii, intr-un oras sau intr-o mie de orase, batrani care se plang ca mor de foame, oameni in caruciorul cu rotile, copii paraziti de parinti disperati, tineri aflati in pragul sinuciderii... un om de zapada tot nu va

renunta la ceea ce ii apare a fi indreptatita sa viata de glorie, singura care poate da un sens inimii sale inghetate.

E adevarat ca un om de zapada se pricepe, in pofida temperaturii sale, sa lacrimizeze pasamite de emotie sau de durerea altora, sa zambeasca si sa rada alaturi de oameni normali, ca si cum ar fi impartasi in mod desavarsit sentimentele lor. Aici avem de-a face cu unul din multele talente ale oamenilor de zapada, prin care acestia reusesc sa imite viata adevarata si sa disimuleze natura lor specifica de pradatori ... pardon, jucatori. Bucuria lor nu sta insa in bucuria altora, ci in mizeria si umilinta lor. Iar durerea lor e, in principal, numai aceea ca nu au reusit sa provoace durere celor care li se opun.

Cand psihologii au facut ochii mari si i-au luat in serios pe oamenii de zapada, au gasit si nume cu rezonanta stiintifica pentru acestia. Ei le-au zis psihopati sau sociopati, denumiri nesuferite de care oamenii de zapada aflati in pozitii de conducere se dezic complet, fiind in natura bolii lor perverse sa fie impiedicati sa vada ca nu sunt chiar idealuri de maretie si sanatate sufleteasca pentru intreaga umanitate.

Pentru aceasta, inimile lor de gheata impreuna cu mintile lor de gheata au dus arta autojustificarii si autopromovarii pe cele mai inalte culmi posibile (folosindu-se si de sprijinul conditionat al apropiatilor lor si cel neconditionat al admiratorilor orbi, dar sinceri).

Acestea fiind spuse, ce se poate face cu oamenii de zapada care ne conduc?... Sta in puterea oamenilor sanatosi sa faca ceva cu ei, sau numai in puterea bunului Dumnezeu, a carui mila si dragoste acopera totul?

Iata o intrebare pe care si-o pun si si-au pus-o multi dintre cei care sufera la vreme de iarna.

Si totusi, ce om de zapada, oricat de puternic ar fi el, rezista la venirea primaverii?...

Priviti, de acum, mugurii copacilor... In plina iarna se afla, intacta, promisiunea primaverii. Dar zilele acestea, ea nu mai este o simpla promisiune. Tinerii s-au alaturat batranilor, copiii s-au alaturat parintilor, intelectualii s-au alaturat oamenilor strazii, credinciosii s-au alaturat necredinciosilor, cei care au totul de pierdut s-au alaturat celor care nu mai au nimic de pierdut. Primavara este in inimile tuturor acestora si ea se numeste iubire, solidaritate, fraternitate, incredere, speranta.

Priviti Romania, copii si frati!... Priviti lumea intreaga!

Primavara din inimile oamenilor este singura revolutie care conteaza.

Ea ne asigura ca domnia indelungata a oamenilor de zapada este foarte aproape de sfarsit. Ce-a fost de atatea mii de ani intre oameni, din lipsa de iubire, iubirea va face sa nu mai fie. Niciodata.

O nota pierduta...

by [Simona Panaitescu](#) on Sunday, June 26, 2011 at 1:13am ·
Dragi prieteni,

E ora 1 si 25 noaptea si iata ca am scris timp de vreo patru ore jumate, cu pasiune, la cea mai lunga nota de Facebook din viata mea... Ii zicea: De ce sa ne deprimam degeaba?... si facea o oarece analiza a nevoii de a ne deprima mai intai de raul de pe lumea asta si apoi, de raul din noi insine pentru a putea determina o schimbare in bine...

La final, i-am pus o poezie de acu' 12 ani care zicea in versuri cam acelasi lucru si am vrut sa-i pun o poza, de parca nu era si-asa prea de ajuns... Si iata, totul s-a sfarsit acolo... Calculatorul s-a blocat iremediabil si, cu toate ca dadusem si un copy la nota inainte de asta, n-a mai ajutat cu nimic!

Man, asta a fost cu adevarat o proba de umilinta, mai ales ca aveam impresia ca am scris ceva important, demn de citit, cat se poate de inspirat, blabla blabla...

Oricum, greseala porneste de la faptul ca am scris prea mult. O predica mult prea lunga...

Cand ma ambalez in cate o predica din-asta e semn sigur ca am inceput sa ma gandesc pe ascuns la mine si sa-i abuzez virtual pe cei pentru care scriu. Incep sa-mi imaginez cum ideea asta i-ar putea convinge, cealalta i-ar putea face sa mediteze, cealalta i-ar emotiona... In final, demonstratia e facuta si toti cei inzestrati macar cu un dram de bunavointa, castigati pentru cauza.

De ce?

Desigur, pentru ca asa mi s-ar parea frumos... Si, in subsidiar... pentru ca asa mi-ar placea mie.

Realitatea e ca, daca nu pierdeam nota, nici nu prea apucam sa-mi dau seama de lucrul asta.

De fapt, un singur lucru vreau sa va spun... Dumnezeu e absolut incredibil de minunat.

Si de data asta, chiar nu simt nevoia sa fac nici o demonstratie.

Daca nu credeti, o sa v-o faca chiar el, la momentul potrivit, si cu prisosinta...

Oh, si iar incepe sa ma tenteze sa scriu prea mult...:-)

Mai bine incerc sa pun o poza. Din curiozitate...

Lista VINOVATILOR... Ura sau dragoste?

by [Simona Panaitescu](#) on Sunday, July 1, 2012 at 1:29am ·

S-a spus ca VINOVATII nu-l au pe Dumnezeu....

Da, foarte probabil, dar, in acelasi timp, acela care chiar il are pe Dumnezeu, pe Dumnezeul crestinilor, isi iubeste chiar si dusmanii si stie ca oricine pune etichete definitive si predica aspre condamnari, se lasa prada in inima sa focului necrutator al demonilor.

Pot face o lista a unor oameni care gresesc, daca greseala lor conduce la afectarea grava a existentei altora... dar numai cu intentia de a le condamna respectiva greseala,

nicidecum pe ei, in calitatea lor umana. Nu am nici un drept moral si existential la o asemenea condamnare. A sustine terminarea lor si, eventual, chiar si a familiilor lor (pentru ca ce se naste din pisica, soareci mananca), asa cum s-a facut si s-a tot facut de-a lungul istoriei sangeroase a umanitatii, este, dupa credinta si cunoasterea mea, de asemeni, o mare greseala, pe care nu voi ezita niciodata sa o condamn.

Daca un om e bolnav cu trupul sau cu mintea, aproape oricine recunoaste ca acela e demn de ajutorare. Daca insa e bolnav cu sufletul, ceea ce e infinit mai grav, aproape nimeni nu arata un dram de compasiune. Si totusi, e o realitate demonstrabila cu multe exemple ca bolile sufletesti pot fi si ele vindecate, iar oamenii readusi la demnitatea spirituala pentru care au fost creati. O asemenea vindecare cere insa iubire, o iubire capabila sa acopere totul, or asta e fix ce ne lipseste cel mai tare... Asa se face ca lumea e inca, fundamental, aceeaasi: orbul judeca pe oricine si are admiratorii lui, pacatosul ridica piatra impotriva oricui si are discipolii lui si nici cele mai inalte virtuti nu pot oferi unui om care traieste in mijlocul semenilor sai, o asigurare de existenta.

Revoltatii nostri cer solutii concrete?...

Ei bine, iata foarte pe scurt ce am propus, impreuna cu cativa prieteni, fara nici o alta pretentie decat aceea a exprimarii libere:

Sa cream si dezvoltam cu implicarea unui numar mare de oameni care isi iubesc cu adevarat semenii (inclusiv dusmanii), un sistem nou in care **liderii de la toate nivelele si din toate sferile societatii sa raspunda in fata comunitatii** pentru toate faptele si vorbele lor, din perspectiva intereselor comunitatii - dar nu cu capul :-), ci cu functia (asta insemnand, in principal, sa poata fi schimbati de oamenii afectati de deciziile lor, **oricand** o majoritate suficienta a acestora o hotaraste).

Sa dezvoltam, in cadrul acestui nou sistem, o cultura si o educatie a implicarii sociale permanente si a servirii fraternala a aproapelui.

Vi se pare asta o utopie?...

Dar de ce ar fi un asemenea proiect mai utopic decat a schimba o societate functionala in asa fel incat oamenii sa ajunga sa se judece si sa se uida intre ei sistematic, dupa modelul fascist, stalinist, maoist etc?...

Cu ce este mai utopic binele, decat raul?

Oricine analizeaza un pic istoria, chiar fara sa-L aiba pe Dumnezeu, poate observa ca binele nu e cu nimic mai utopic decat raul. Altminteri nu l-ar fi invins de nenumarate ori. Altminteri nu ar triumfa de fiecare data cand un copil se naste si e intampinat cu iubire de parintii sai.

Prin urmare, alegerea e libera si, atata timp cat gandim si ne miscam, ne apartine. Fiecaruia.

Inclusiv celor de pe lista, de pe oricare lista a VINOVATILOR.

O parere despre starea natiunii noastre...

by [Simona Panaitescu](#) on Tuesday, August 21, 2012 at 6:48pm ·

Cei care jelesc starea groaznica a natiunii, dar si cei care planuiesc cucerirea puterii si impunerea fortata a unei schimbari sociale (benefice) sunt, intr-un fel, la fel de orbi ca si controversatii nostri conducatori.

Cu toate ca, i la o privire superficiala miscarile politice si sociale nu par decat sa prezinte tabloul unui haos brownian de la care nu te poti astepta la nimic bun, si la noi se desfasoara in prezent un soi de fermentatie morala si spirituala (ca, de altfel, pretutindeni in lume), cu atat mai intensa, cu cat frustrarea nevoilor fundamentale ale oamenilor e mai mare. S-au intetit mult zbaterile si incercarile de decantare a raului, dar sunt inca prea slabe, prea limitate, in conditiile in care coruptia si decaderea morala a impanzit toata societatea, asa incat aproape ca nu mai e suflet omenesc care care sa nu fi fost atins. Multi incearca sa se agate cu dintii si cu ghearele de vechile privilegii, si mai multi doresc cu ardoare o schimbare care sa le ofere, in sfarsit, un orizont de speranta... Isi doresc insa, atat... fara ca dorinta sa produca in sufletele lor vlaguite de senzualitate, de obisnuinta pasivitatii obediente si a consumismului egoist, vreun impuls spre solidarizare si actiune.

Cine isi doreste in acest moment minuni peste noapte, nu ia in seama pasivitatea remarcabila cu care acest popor al nostru, traumatizat dupa experienta comunista si anesteziat de tentatiile experientei capitaliste, a privit vanzarea pe nimic si distrugerea a aproape tot ce era bogatie si valoare comuna. Nu ia in seama lipsa de discernamant moral care il face sa tolereze, sa se subordoneze sau chiar sa aplaude conducatori care ofera tara pe tava strainilor, care patroneaza jaful la nivel inalt si se raporteaza la cei aflati in puterea lor ca niste psihopati desavarsiti. Nu ia in seama marea lipsa de iubire de aproape care ne face sa ne intoarcem unii altora cu toata ura si setea de razbunare a unor animale salbatice, la cele mai mici provocari venite din partea maestrilor papusari care vor sa ne fure mintile si sa ne stapaneasca prin dezbinare.

Exista o singura vindecare si noi crestinii o cunoastem, facandu-ne astfel cu atat mai vinovati de ignorarea sa. Ea consta in iubirea de aproape, iubirea neconditionata, iubirea chiar si a dusmanilor, sacrificiul de sine, iertarea... Nu mintea care face usor planuri si strategii politice, ci inima plina de iubire e sursa tuturor actiunilor corecte. Cand, urmare a tuturor incercarilor si suferintelor care vor veni peste noi, suficiente inimi se vor deschide spre Dumnezeu, vom vedea implinindu-se, in modul cel mai natural, pe toate cele bune dorite astazi si inca multe altele.

Pana atunci insa, va fi o lupta din ce in ce mai acerba intre fortele binelui si ale raului, atat in fiecare din noi, cat si in intreaga societate. O lupta oarba si surda, cu multe victime, pentru ca oamenii inca nu inteleg ca nu pot servi binele lor fundamental, al familiei lor sau al intregului popor, fara ca mai intai sa iubeasca, sa ierte si sa-si sacrifice interesele pur egoiste. Iubirea de aproape nu spune sa nu te opui activ facatorilor de rele si mai ales celor din locuri inalte care isi tradeaza odata cu neamul si propria demnitate spirituala, ci din contra... pentru ca a lasa sa sufere atatea victime nevinovate, atata timp cat sta in puterea ta sa faci ceva, nu arata catusi de putin dragoste!... Important este insa ca in aceasta opozitie sa nu se infiltreze otrava demonica a urii care schimba intr-o clipa si cele mai bune inimi.

Numai cand iubirea si mila de dusman, nu ne va mai parasi nici pentru o clipa, nici macar daca asteptam de la acesta moartea, lumea va fi invinsa in inimile noastre si atunci,

asemenea Celui ce a facut-o cu doua mii de ani in urma pentru noi toti, vom putem si noi invinge lumea.

De aceea e bine ca cei au deopotriva dorinta de schimbare si vointa spre actiune, sa-si cerceteze mai intai propriile suflete.

Prin necesitate spirituala, razboaiele fratricide se desfasoara si vor continua sa se desfasoare pentru inca o vreme (chiar daca nu neaparat in plan fizic). Binecuvantati fie cei care in vremea de pe urma vor intinde mana bunului Dumnezeu, pentru a fi, alaturi de El si in numele Lui, nu doar luptatori pentru bine si adevar, ci si facatori de pace!

Calea comunitatii

by [Simona Panaitescu](#) on Saturday, September 1, 2012 at 2:44am

Apropo de cine mai crede azi in UE... Din pacate, mai sunt destui netreziti inca... Mai sunt destui care si-ar sfasia un frate pentru ca are alte pareri politice decat el si si-ar da viata aparand furibund cauza unui tradator de tara sau a altuia... Arma principala a stapanilor strapanilor nostri nu e capitalul sau influenta politica, ci orgoliul, lenea, agresivitatea si ignoranta noastra. Daca pentru fiecare din temele de interes national la care clasa politica da rasol ar exista o reactie civica puternica, altfel ar sta lucrurile in tara asta. Nu exista insa pentru ca cele de dinainte, deliberat si copios alimentate de eminentele cenusii ale sistemului, ne trag inapoi cu cea mai mare eficienta. Prin urmare, din punctul acesta, oricate retete, reguli, sisteme noi si minunate vom inventa, ne vom pricepe sa le corupem in scurt timp pe toate, pentru ca nu sistemul e cel care misca din interior fiinta umana, ci nevoia si interesul.

Pe de alta parte insa, nu trebuie uitat ca stapanilor acestora orbi ai marelui sistem le place tehnologia si pamantul curat, eliberat de povara celor mai multi dintre noi. Oriunde nu vor intampina o rezistenta serioasa, vor incerca sa aplice politicile lor preferate: sclavia si genocidul. Ce e Africa de trei sute de ani incoace decat un mare poligon de experimentare a celor doua? Noi pe-aici, intr-o evidenta asemanare cu multe alte popoare si, in mod particular, cu cel american, le traim deja, intr-o forma incipienta, inca mascata. Directia e insa clara si, in lipsa unei solidarizari serioase a populatiei, ireversibila.

Acesta ar putea asadar sa fie rolul principal al celor care inteleg gravitatea extrema a situatiei... Profitand de faptul ca lucrurile se vor inrautati atat de tare, incat cei mai multi vor pricepe ca valorile pe care le-au adoptat cu atata usurinta i-au dus la catastrofa, ei ar putea sa-i ajute pe oameni sa constientizeze ca supravietuirea lor si a copiilor lor insemna azi revenirea la valorile morale fundamentale, solidarizarea, organizarea in comunitati reale, sustenabile, active social si politic, dar, in cea mai mare masura posibila, independente economic de acest sistem putred care se va prabusi curand, facand multe victime.

In spatele unei asemenea hotarari de schimbare a vietii nu poate sta insa numai frica. Iubirea de aproape e si ea, absolut necesara. Cine nu are nici un pic de iubire pentru semenii sai, in fata catastrofei, va prefera sa se retraga singur, cu familia sa, intr-un colt uitat de lume. Cine are insa iubire si intelege situatia, va alege calea comunitatii. Cine mai are pe deasupra si credinta, va intelege corect toate aceste obstacole si ii va multumi bunului Dumnezeu ca,

de dragul salvarii noastre si al tuturor celor care ne vor urma, a lasat ca acele lucruri dramatice pe care noi insine le-am atras asupra noastra, sa se intample.

Dansurile de superioritate

by [Simona Panaitescu](#) on Tuesday, September 4, 2012 at 1:53am ·

Uneori ma intreb pana unde a ajuns lipsa noastra de discernamant, daca am ajuns sa cascăm gura larg la un om care nu e in stare sa emita o singura idee de bun simt, dar care se exprima atat de pretentios incat ne suceste mintile!...

Oh, da... el are solutia, a emanat-o miraculos dupa studierea celor mai mari autoritati in domeniu, a gandit-o indelung, a testat-o, a slefuit-o pana la perfectiune... dar ce sa-i faci?... complexitatea ei o face aproape imposibil de prezentat pe intelesul amarastenilor a caror pregatire nu corespunde pretentiilor domeniului... Mai trebuie inca un efort titanic, nascut dintr-o necuprinsa generozitate, pentru a se cobori din Olimp la nivelul subteran al sarmanilor care il implora sa le intinda o mana de ajutor. Din pacate, si acesta se va dovedi inutil, drept care va trebui sa ramana la postulatul mai vechi ca stiinta, arta si spiritualitatea sunt pentru elite, nicidecum pentru marea masa a oamenilor...

Ei... in mod sigur am pierdut destul timp degeaba prin viata asta si am dat dovada in repetate randuri de o imensa naivitate. Niciodata nu voi afirma ca am descifrat corect o alta fiinta umana. Si totusi, un lucru macar pot sa-l recunosc: dansul de superioritate al omului complexat, care profita de orice imprejurare pentru a-si urma agenda ascunsa. Darul aparent al celui ce nu face decat sa intinda capcane pentru a dobandi, cu orice pret, respectul si admiratia oamenilor.

Ca inca se mai intoarce ceva pe dos in mine la vizionarea unui asemenea spectacol e, desigur, problema mea personala... Dar ca infatuarea activa paveaza drumul spre schizofrenie, este problema geniului in cauza.

P.S. Oare unde s-or mai gasi oamenii simpli si buni, care se tin departe de magia oglinzii si iubesc felul de a fi al copilasilor?

Unde se gasesc ei, se gaseste si Dumnezeu. Care va sa zica, se gaseste si solutia...:-)

Ipocrizia Ipocriziilor

Fratii mei...

Daca un politician roman este premiat, asemenea presedintelui american, doar pentru vorbe si nu pentru fapte, faptele urmand sa ii contrazica flagrant vorbele, pasamite ca urmare a

presiunii unor argumente pertinente, asupra carora, dintr-o mare nenorocire, pe vremea premierii sale nu a fost inca informat... pot intelege destul de bine fenomenul.

Daca un om de afaceri prosper declara ca e preocupat mai mult decat de orice de renasterea Romaniei, dar le permite cu maritimie angajatilor sai sa ia comisioane particulare de la client si da el insusi mici cadouri pentru a fi servit peste rand de partenerii sai... inca mai pot intelege.

Daca un om de televiziune care se bucura de mare popularitate, pentru ca spune, adesea cu o reala grosolanie, lucrurilor pe nume, iese in strada alaturi de sute de manifestanti din Piata Universitatii, dar un an mai tarziu, atunci cand manifestantii sunt in numar de zeci de mii, declara superior ca s-a saturat de ei... hai ca, pana la urma, o mai inteleg si pe-asta.

Daca un preot citeste din evanghelie enoriasilor invataturile iubirii lui Hristos, adaugand cu multa convingere propriile indemnuri la caritate crestina, dar in discutia privata cu un credincios care are nevoie de ajutor ii arata ca sursa problemelor sale e tocmai faptul ca s-a preocupat prea tare de nevoile altora, in loc sa-si vada de interesele personale... ma chinui o vreme, si, credeti-ma, inteleg chiar si pe asta.

Inteleg pentru ca imi dau seama ca acesti foarte speciali frati ai nostri s-au indepartat, in virtutea unei prime educatii deficitare si a impunerilor stricte si artificiale ale carierei alese, de realitatea cea mai simpla a vietii, aceea care, pana si intr-o tara ca a noastra, ar deveni complet irespirabila, daca nu ar fi inca, macar in parte, guvernata de constiinta si bun simt. Inteleg ca miza ipocriziei lor le apare ca fiind imensa, iar compromisul demn de toata consideratia.

Mult, mult mai greu insa inteleg ipocrizia noastra, a oamenilor de rand, care, de fapt, nu avem catusi de putin nevoie de o masca pentru a respira sub soare... Aceasta este atat de frecventa si de variata, incat tinde sa se apropie de rangul de atitudine definitorie pentru specia umana.

Macar sa nu ne (mai) inselam singuri... Numai ipocrizia noastra este cea care face ipocrizia lor acceptabila! Numai dorinta noastra de a ne catara pe umerii celor din jurul nostru ne impiedica sa realizam ca pana si cea mai neinsemnata forma de coruptie si manipulare ar trebui sa ne fie inacceptabila. Numai egoismul nostru ne poate face atat de lasi incat sa-l inghitim cu atata usurinta pe al celor care ne manipuleaza destinele!

Iar acela cocotat pe scara sociala pe care macar intre apropiati ne grabim sa il denuntam, nu e altceva decat o varianta particulara a noastra insine, care, din varii motive, a ajuns sa se bucure ceva mai tare de viata decat noi. Ceea ce, de fapt, e exact lucrul care ne intristeaza cel mai tare din toate...

Si cu asta, chit ca nu e, de fapt, nicio demonstratie, am decis sa ies din asa-zisul Grup al Romanilor liberi! de pe FB... in care, desi sunt membru, postarea mea nu apare decat daca este aprobata de administrator!...:-))

Cateva vorbe pentru un prieten care ii porunceste lui Dumnezeu

by [Simona Panaiteanu](#) on Thursday, September 27, 2012 at 1:39am ·

Dumnezeu i-a creat pe oamenii de pe lumea asta cu o deplina capacitate de alegere libera, dupa chipul si asemanarea Lui. In aceasta libertate sta evolutia eterna a omului, aici, ca si in lumea spirituala care este adevarata sa lume. Inger sau demon, omul e pe deplin liber sa-si aleaga calea in aceasta viata de incercare. Cine are mai multa iubire, mai multa intelepciune si il serveste mai mult pe altul, doar acela poate fi indreptatit sa ii porunceasca. Daca va avea insa suficienta iubire, nu ii va porunci niciodata, ci va incerca sa il indrume cu mare blandete, respectandu-i cu sfintenie liberul arbitru, in asa fel incat sa il aduca pe calea cea buna.

Se poate oare justifica in vreun fel dreptul unui om, unei creaturi, in care fiecare atom de trup si de suflet depinde de vointa creatorului, de a porunci Acestuia? Cine suntem noi, acesti sarmani schimbatori in sentimente ca vremea, slabi in ale mintii ca valul ce se sparge de tarm si trecatori cu trupul ca anotimpurile, incat sa tratam de pe o pozitie de autoritate cu Dumnezeu iubirii, intelepciunii si puterii infinite?....

Cunoscand si infinitul orbirii noastre, pentru a elimina orice urma de indoiala, Domnul Insusi ne-a lasat rugaciunea, adresarea lucida, umila, increzatoare si plina de dragoste a copilului fragil catre Tatal sau ceresc. Si ne-a mai lasat calea iubirii de aproape si de Dumnezeu, singura pe care aflandu-ne, putem dobandi raspunsuri la toate rugaciunile noastre.

Ranile adanci ale oamenilor si ale lumii nu se vindeca peste noapte. Tu, care vrei paradisul in jurul tau si care te simti atat de indreptatit sa il ceri oamenilor si lui Dumnezeu, recunoaste inainte de toate ca nici macar tu nu il ai in inima ta. Caci nu exista nici un paradis in care binele sfintilor si al ingerilor sa fie mai mare decat binele Domnului lor.

Daca vrei cu adevarat sa schimbi ceva in bine, lasa de-o parte orice te face sa crezi ca esti mai mult decat un copil confuz si neputincios si cere cu onesta umilinta Celui pe care inca nu Il cunosti, sa vina in inima ta si sa ti-o vindece de toate ranile sale. Cand vindecarea Lui va veni, inima ta va cunoaste pacea si abia atunci vei deveni capabil sa intelegi lumea, suferinta lumii si ce ai de facut pentru salvarea ei. Si, desigur, a ta...:-)

O replica: Economia poate ignora crestinismul, insa crestinismul, adevaratul crestinism nu va ignora niciodata economia...

by [Simona Panaiteescu](#) on Saturday, October 13, 2012 at 3:28am ·

Pentru crestini, Noul Testament nu e o lectura facultativa. El reda cuvintele celui pe care il considera intruparea lui Dumnezeu, creatorul si sustinatorul intregii manifestari vizibile si invizibile. In aceste cuvinte, exista o intelepciune a iubirii, tolerantei si compasiunii care poate convinge si impregna complet inima omului...

De ce afirm asta? Mai intai pentru ca ele ne spun ceea ce noi insine recunoastem in profunzimile constiintei noastre ca fiind perfect adevarat: **binele inseamna sa facem celor cu care aveam de-a face, tot ce am vrea sa ne faca ei noua, sa nu ii judecam, sa ii iubim in mod fundamental, ca pe frati ai nostri, pe toti oamenii, ajutandu-i in nevoie si dorindu-le binele, chiar daca unii dintre ei ne considera si ne trateaza ca pe niste dusmani, sa le iertam greselile, sa pretindem oricarui conducator sa fie un adevarat servitor al tuturor celor condusi de el si altele asemenea.**

Iar apoi, pentru ca aceste invataturi nu doar ne spun lucruri, ci ni le si explica, ne si arata cum trebuie sa ne folosim de ele. Aceasta se intampla in parabole, acolo unde se afla aplicatii uimitoare ale invataturii lui Hristos in situatii reale de viata, care nu depind de specificul local sau temporal al circumstantelor istorice. In aceste parabole se afla insa o profunzime a spiritului care nu poate fi inteleasa decat cu aportul inimii in care iubirea de aproape si de Dumnezeu e trezita. Gandirea rece si superficiala a intelectului e cu totul insuficienta, pentru ca aceasta judeca doar cu masura oarba a materiei, neintelegand simbolurile spiritului si declarand astfel, cu usurinta, cele mai profunde adevaruri ale iubirii divine, drept dovezi de nebulie.

Invatatura scripturala a fost lasata insa intr-o forma voalata, pentru ca tocmai aceasta neintelegere a mintii oamenilor netreziti, i-a asigurat supravietuirea peste secole.

E spus, de pilda: «**Daca iti ia haina, da-i si camasa**». Desigur, numai pentru un intelect orb, intelesul cuvintelor poate fi acela de a te dezbraca de bunavoie (devenind astfel prada sigura intemperiilor) atunci cand o persoana, cel mai probabil cu rele intentii, iti fura haina...

Haina sugereaza aici protectia exterioara pe care ordinea lumescă o asigura. Haina (care face pe om) poate fi o pozitie in ierarhia sociala ori anumite relatii sau bunuri legate de aceasta. Cel care iti ia haina (atentie, nu o fura, ci o ia, deci o face cumva, folosindu-se de legile comunitatii), este o persoana care, manata de invidie, lacomie si spirit de dominatie, a vrut pentru sine privilegiile tale. A lasa sa ti se ia aceasta haina a privilegiilor lumesti fara impotrivire, ba mai mult, a adauga si camasa, adica a raspunde cu prima ocazie cand cel care te-a afectat se afla in nevoie, printr-un dar de bunatate, si nicidecum prin razbunare, nu inseamna, desigur, a-ti asigura situatia sociala sau materiala... Dar poate inseamna foarte bine, vindecarea sufleteasca a prigonitorului invidios, a carui inima e surprinsa si atrasa in mod natural de o bunatate cu adevarat neconditionata si care poate constientiza astfel ca cele lumesti au o importanta mult mai mica decat cea pe care a fost el obisnuit sa le-o acorde... Or pentru Dumnezeu pe care crestinul adevarat il iubeste mai presus de toate, sufletul unui alt copil al Sau e, cu siguranta, de un infinit de ori mai important decat toate cele lumesti care au trebuit sacrificate de el pentru salvarea aceluia. In plus, crestinul nu ramane catusi de putin

frustrat in simtul sau de justitie, caci el stie foarte bine in inima lui ca nicio fapta buna nu ramane nerasplatita de Dumnezeu iubirii, mai ales daca aceasta pretinde sacrificii personale...

Si acum despre economie...

Noi, oamenii acestori vremi am fost, in general, obisnuiti sa privim economia in termenii unor schimburi pragmatice, de materiale, forte si cunostinte. Am fost obisnuiti pentru ca am fost invatati astfel!... Si totusi, schimburile dintre oameni au si o latura morala, caci acestia isi marturisesc intotdeauna in interactiunile lor, valorile fundamentale.

Cand iubirea de sine e valoarea fundamentala implicita, cele explicite, declarate, sunt profitul, exploatarea aproapelui, competitia fara scrupule si injustitia sociala. Cand iubirea de aproape (in intelegerea oferita de invataturile crestine) e valoarea fundamentala implicita, valorile explicite sunt binele material si sufletesc al oamenilor, buna comunicare, cooperarea, intr-ajutorarea si dreptatea.

Intr-o lume in care nu ar exista decat oameni buni, care traiesc intr-o neconditionata iubire de aproape, invataturile crestine chiar nu ar fi necesare pentru a-i ghida pe oameni in raporturile lor economice, sociale, sau familiale. Dar iata, din pacatele noastre, realitatea e complet alta... Cel mai adesea, nu constiinta are ultimul cuvant in deciziile oamenilor, ci interesul lor egoist. Putem sa nu numim neaparat raul diavol, dar daca il numim lipsa iubirii de aproape si de Creator (implicit, si de creatie) putem vedea ca el, acest gol, acest intuneric exista chiar si in cei mai buni dintre noi... Nenumaratele suferinte si catastrofe pe care ni le provocam unii altora si lumii nu pot avea alta origine.

Iata, pe scurt, de ce cred eu ca economia poate ignora crestinismul, insa crestinismul, adevaratul crestinism nu va ignora niciodata economia...

P.S. Un exercitiu similar despre sharia (dupa cum s-a propus), o invatatura care chiar domina lumea credinciosilor sai prin dogme usor de inteles cu intelectul, dar mult mai greu cu o inima plina de iubire, poate alta data...

P.P.S. Si pentru ca tot veni vorba si de alte invataturi in afara scripturilor, trebuie sa marturisesc ca mai stiu o invatatura in care tot ce se afla in cretinism si inca multe altele pe deasupra sunt perfect explicate, astfel incat nici macar intelectul orgolios al omului sa nu ramana cu vreo frustrare. Dar aceasta e numai pentru cei care cauta cu adevarat...

Un cuvant pentru credinciosii care judeca

Nu e oare mai bine sa nu ne grabim sa exprimam pareri despre caracterul si inima unor semeni ai nostri, pornind de la faptul ca ei nu ne impartasesc catusi de putin credinta?... Caci spune Domnul... "**Si orisicui va vorbi impotriva Fiului omului, i se va ierta; dar oricui va huli impotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.**" (Luca 12:10) Si mai spune fostul necredincios si prigonitor al crestinilor, Saul, schimbat intr-un apostol al iubirii, prin gratia Domnului: "**Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nadejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.**" (1 Corinteni 13:13). Acestea arata clar ca iubirea si credinta sunt, intr-o anumita masura, distincte si atunci putem intelege de ce comandamentul lasat de Dumnezeu iubirii venit pe pamant sa ia pacatele lumii asupra Sa este iubirea, si nu credinta.

Prin urmare, cum putem cunoaste noi inima si caracterul unui om, daca ii cunoastem numai credinta (sau necredinta), nu si iubirea? Nu putem sustine ca necredinciosul care, evident, nu il iubeste pe Dumnezeu e, deja condamnat, de vreme ce Domnul ii iarta vorba si actiunea impotriva Sa (hula), cu conditia sa nu vorbeasca si sa actioneze impotriva Duhului Sfânt, al Spiritului Iubirii Sale universale...

Si chiar, presupunand prin absurd ca am cunoaste perfect inima omului de langa noi, asemenea lui Dumnezeu Insusi... am fi noi, bravi crestini, oare indreptatiti sa-l injosim in fata semenilor?... Cata iubire ar demonstra asa ceva?... Cata pasare macar pentru suferinta omului de a fi umilit in public, fara a gasi nici cea mai mica justificare in ratiunea sa pentru asta? Cata preocupare pentru aducerea lui pe calea cea buna, cand stim prea bine din experienta nemijlocita a vietii, ca un atac la persoana e o violenta care naste alte violente si din vorbele Domnului, ca nu sabia e instrumentul salvarii oamenilor, ci **intelepciunea serpilor si blandetea porumbeilor**...

Or daca vorbele si atitudinea noastra arata ca nu ne putem iubi nici macar pe acela din preajma noastra care gandeste altfel decat noi si care nu e, totusi, dusmanul nostru, se naste o intrebare fundamentala. Cum il putem iubi pe Dumnezeu?... Cum il putem iubi pe acest Dumnezeu de o compasiune infinita care spune... **"Daca zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", și uraște pe fratele său, este un mincinos; caci cine nu iubeste pe fratele sau, pe care-l vede, cum poate să iubeasca pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem dela El: cine iubeste pe Dumnezeu, iubeste și pe fratele sau"** (1 Ioan 4:20-21).

Si nu doar a vorbit Domnul despre iubirea neconditionata, dar nu ne-a si demonstrat-o El, prin sacrificiul de pe cruce?... Nu a luat El chiar si pacatele celui mai mare pacatos de pe lumea asta asupra Sa?

Ca orice lucru bun pentru viata omului, si cunoasterea celor dumnezeiesti este o sabie cu doua taisuri. O marturisesc in multe feluri Sfintii Parinti, o marturiseste Domnul Insusi in sfatul dat apostolilor Sai de a veghea si a se ruga neincetat. Cand cunoasterea celor dumnezeiesti ne face sa judecam mult, in loc sa intelegem mult si sa acoperim multe cu iubirea noastra, atunci e bine sa realizam ca am cazut prada mandriei si ne-am indepartat, inevitabil, de Tatal nostru iubitor. Caci, inca o data, nu masura cunoasterii lui Dumnezeu face pe cineva copilul Sau, ci numai iubirea. Noi nu putem fi, cu adevarat, discipolii Sai daca pacatele cu voie sau fara voie ale aproapelui nostru (necredinta fiind adesea unul fara voie) ne trezesc dezgustul sau orice alta forma de resentiment pentru acela. Nu putem fi, daca nu suntem in stare sa iertam de saptezeci de ori cate sapte greselile celor din jurul nostru (Matei 18:22) In toate aceste atitudini de respingere se afla mandria, nicidecum umilinta.

Cel mai simplu om – si iata, avem din scripturi exemplul minunat al copilasilor - care nu e capabil sa inteleaga mai nimic din cele ale gandirii spirituale, poate intra in Imparatia lui Dumnezeu, daca inima sa e buna, iar el iubeste sincer si iarta pe aproapele sau. In schimb, omul care stie si intelege multe din cele sfinte, dar nu le aplica in incercarile vietii, e un meschin posesor de talanti pretiosi, pe care ii ingroapa, in loc sa ii dea mai departe. De ce o face insa?... Pentru ca ii lipseste dragostea adevarata, neconditionata, singura care da roade bune in toata creatia.

Mai toti credinciosii sinceri pe care i-am cunoscut nu au nici cea mai vaga indoiala ca se afla mai aproape de inima lui Dumnezeu decat necredinciosii... Dar care este harul nostru, al celor

mai multi dintre crestinii de azi, in comparatie cu al acelora care, sub puterea Duhului Sfant faceau mari minuni, asemenea Domnului si le faceau in numele Sau... respectiv, cu cunoasterea si credinta cea buna?

Si totusi, Domnul i-a avertizat chiar si pe aceia... **"Multi Imi vor spune in ziua aceea: ,Doamne, Doamne, nu am facut noi profetii in numele Tau? Si in numele Tau nu am scos diavoli? Si in numele Tau nu am facut atâtea lucrari minunate?' Si le voi spune: ,Nu v-am cunoscut niciodata; departati-va de la Mine, voi care lucrati nelegiuirea."**
(Matei 7:22,23)

Nu e oare suficient de limpede din aceasta si cele de dinainte ca lucrarile omului nu conteaza la judecata acestuia, decat daca au fost facute din iubire neconditionata?

*

Pentru ca am fost unul dintre cei cu adevarat credinciosi in necredinta lor, inteleg ca e usor sa inviti un asemenea om intr-o biserica facuta de mana omului. El va intra acolo, cel mai probabil, din alte motive in afara cautarii lui Dumnezeu, si va iesi neatins, fara sa Il gaseasca.

Daca-L iubim insa pe Dumnezeu, mai bine sa-l invitam inainte pe necredincios sa paseasca intr-o biserica a inimilor pline de iubire neconditionata, intr-un loc, chiar si virtual, in care prietenia si dragostea si mila si iertarea noastra sunt pietrele unui templu al spiritului ale carui usi se deschid chiar si pentru cel mai orb pacatos.

Sa vedem apoi, ce va mai ramane din toata incrancenarea aceuia care se vede nevoit sa lupte nu cu principiile, nu cu valorile, nu cu faptele subtile ale credintei... ci cu iubirea Insași... cu iubirea lui Dumnezeu pentru el, care se-arata in iubirea noastra, fratii lui treziti !

E o alegere aici, dar nu mai putin o responsabilitate a dragostei... Orbii nu au responsabilitatea de a comenta un meci de fotbal. Cei bolnavi nu au responsabilitatea de a se duce la slujba si a face munca celor sanatosi. Cei care cu sufletul nu mai sunt nici orbi, nici bolnavi, au insa responsabilitatea de a urma sfaturile Medicului care i-a vindecat.

Se indoieste cineva ca nu putem fi ca El?... Cu totii ramanem inca slabi, expusi tuturor tentatiilor, incapabili sa evaluam masura reala a ipocriziei noastre. Putem insa incerca in toate imprejurarile si incercarile vietii noastre sa aratam intelegere, bunatate si mila asemenea Lui, caci in acestea se afla marea Sa iubire si salvarea noastra...

Va veni apoi si ziua cand, cu ajutorul Sau, nu va trebui sa ne mai caznim sa fim buni, ci vom fi, cu adevarat, pentru eternitate....